

Liiahona

Cuvântări din timpul Conferinței Generale

**75 de ani de la crearea
Programului de
bunăstare al Bisericii**

**Au fost anunțate
trei temple noi**

PRIN AMABILITATEA MUZEULUI DE ISTORIE AL BISERICII

Ce am îți dau, de Walter Rane

*„Un om olog din naștere... era dus și pus în toate zilele la poarta templului ...
Când a văzut pe Petru și pe Ioan că voiau să intre în templu, le-a cerut milostenie ...*

Atunci Petru i-a zis: «Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau:

În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!»

[Petru] l-a apucat [pe olog] de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus.

Îndată i s-au întărit tălpile și gleznela” (Faptele apostolilor 3:2-3, 6-7).

- 2 Rezumatul celei de-a 181-a Conferințe Generale Anuale

SESIUNEA DE SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ

- 4 Este din nou conferință
Președintele Thomas S. Monson
- 6 Sabatul și împărțășania
Vârșnicul L. Tom Perry
- 10 Să devenim ca un copil
Jean A. Stevens
- 13 Cei care-L urmează pe Hristos
Vârșnicul Walter F. González
- 15 Ispășirea poate tămădui orice durere
Vârșnicul Kent F. Richards
- 18 Femeile SZU sunt remarcabile!
Vârșnicul Quentin L. Cook
- 22 Ocazii de a face bine
Președintele Henry B. Eyring

SESIUNEA DE SÂMBĂȚĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 26 Susținerea oficanților Bisericii
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 28 Raportul Departamentului de Audit al Bisericii, 2010
Robert W. Cantuwell
- 29 Raport statistic, 2010
Brook P. Hales
- 30 Îndrumați de Spiritul Sfânt
Președintele Boyd K. Packer
- 34 Întâmpinați viitorul cu credință
Vârșnicul Russell M. Nelson
- 37 Să întemeiem un cămin care se bazează pe Hristos
Vârșnicul Richard J. Maynes
- 40 Mărturia
Vârșnicul Cecil O. Samuelson Jr.
- 42 Dorința
Vârșnicul Dallin H. Oaks
- 46 Să găsim bucurie slujind cu dragoste
Vârșnicul M. Russell Ballard

SESIUNEA PREGĂTIRII

- 49 Pregătirea lumii pentru a Doua Venire
Vârșnicul Neil L. Andersen
- 53 Speranța
Vârșnicul Steven E. Snow
- 55 Cheile sacre ale Preoției aaronice
Larry M. Gibson
- 58 Potențialul dumneavoastră, privilegiul dumneavoastră
Președintele Dieter F. Uchtdorf

- 62 Să învățăm în cadrul preoției
Președintele Henry B. Eyring

- 66 Puterea preoției
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ

- 70 Așteptând pe drumul către Damasc
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 78 Mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit
Vârșnicul Paul V. Johnson
- 81 Munca de bunăstare care sfințește
Episcopul H. David Burton
- 84 Esența uceniciei
Silvia H. Allred
- 87 Spiritul revelației
Vârșnicul David A. Bednar
- 90 Templul sfânt — un far pentru lume
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 94 Binecuvântările eterne ale căsătoriei
Vârșnicul Richard G. Scott
- 97 „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc”
Vârșnicul D. Todd Christofferson
- 101 Cele mai prețioase binecuvântări ale Domnului
Vârșnicul Carl B. Pratt
- 103 Ce fel de bărbați și femei trebuie să fiți?
Vârșnicul Lynn G. Robbins
- 106 Chemați să fim sfinți
Vârșnicul Benjamin De Hoyos
- 108 Miracolul ispășirii
Vârșnicul C. Scott Grow
- 111 Un steag [pentru] popoare
Vârșnicul Jeffrey R. Holland
- 114 Acum, când ne despărțim
Președintele Thomas S. Monson

ADUNAREA GENERALĂ A TINERELOR FETE

- 115 Cred că trebuie să fim cinstite și fidele
Ann M. Dibb
- 118 „Deci eu îmi spun mie: «Bunățatea începe cu mine»”
Mary N. Cook
- 121 Apărătoarele virtuții
Elaine S. Dalton
- 125 O mărturie vie
Președintele Henry B. Eyring
- 72 Autoritățile generale ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
- 129 Indexul relațiilor din timpul conferinței
- 130 Ei ne-au vorbit: să facem din conferință o parte din viețile noastre
- 132 Președințiile generale ale organizațiilor auxiliare
- 132 Învățătură pentru timpul nostru
- 133 Știrile Bisericii

Rezumatul celei de-a 181-a Conferințe Generale Anuale

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ, 2 APRILIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Allan F. Packer. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Dale G. Renlund. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiști Clay Christiansen. S-a interpretat: „Domnul este Rege!”, *Imnuri*, nr. 37; „Slavă lui Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 38; „Când pe profet îl ascultăm”, *Imnuri*, nr. 16, aranjament Murphy, nepublicat; „Trăiește-al meu Mântuitor”, *Imnuri*, nr. 86; „Eu știu că am dragostea Sa”, Creamer/Bell aranjament Murphy, nepublicat; „Pe vârful muntelui”, *Imnuri*, nr. 4, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 2 APRILIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Kevin W. Pearson. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Michael T. Ringwood. Muzica a fost interpretată de un cor mixt al Universității Brigham Young–Idaho; dirijori Eda Ashby și Randall Kempton; la orgă Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Ce trunică temelie”, *Imnuri*, nr. 47, aranjament Ashby, nepublicat; „Măreață e a Ta înțelepciune”, *Imnuri*, nr. 119; „Înainte, sfinți”, *Imnuri*, nr. 45; „Let Zion in Her Beauty Rise”, *Hymns*, nr. 41, aranjament Kempton, nepublicat.

SESIUNEA PREOȚIEI DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 2 APRILIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Rafael E. Pino. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Joseph W. Sitati. Muzica a fost interpretată de corul deținătorilor preoției din cadrul Institutelor din Ogden și Logan, Utah; dirijori Jerald F. Simon, J. Nyles Salmond și Alan T. Saunders; la orgă Andrew Unsworth. S-a interpretat: „See the Mighty Priesthood Gathered”, *Hymns*, nr. 325; „Să mă îndrumi spre Tine”, *Imnuri*, nr. 60, aranjament Unsworth, nepublicat; „Mântuitorul Israelului”, *Imnuri*, nr. 6; „Pentru a munților forță”, *Imnuri*, nr. 25, aranjament Durham, publicat Jackman.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ, 3 APRILIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Henry B. Eyring.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Gary E. Stevenson. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Tad R. Callister. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor Mack Wilberg; organiști Richard Elliott și Andrew Unsworth. S-a interpretat: „O, Tu, Stâncă de salvare” *Imnuri*, nr. 165; „Azi, în zi de sabat”, *Imnuri*, nr. 88; „Voi, națiuni, veniți și-ascultați!” *Imnuri*, nr. 168, aranjament Wilberg, nepublicat; „Cu toți în munca Domnului să înaintăm”, *Imnuri*, nr. 156; „Am făcut eu un bine?” *Imnuri*, nr. 140, aranjament Zabriskie, publicat Plum; „Spiritul lui Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 2, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 3 APRILIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: președintele Henry B. Eyring.
Rugăciunea de deschidere: vârstnicul José A. Teixeira. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Kent D. Watson. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiste Linda Margetts și Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „I Saw a Mighty Angel Fly”, *Hymns*, nr. 15, aranjament Wilberg, nepublicat; „I’m Trying to Be like Jesus”, *Children’s Songbook*, p. 78–79, aranjament Bradford, publicat Nature Sings; „Veniți, voi copii ai Domnului”, *Imnuri*, nr. 28; „Mai multă sfințenie”, *Imnuri*, nr. 83, aranjament Staheli, publicat Jackman.

ADUNAREA GENERALĂ A TINERELOR FETE DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 26 MARTIE 2011

Prezidează: președintele Thomas S. Monson.
Conduce: Elaine S. Dalton. Rugăciunea de deschidere: Emily Lewis. Rugăciunea de încheiere: Bethany Wright. Muzica a fost interpretată de un cor al Tinerelor Fete din

țaruși din zona orașului Salt Lake; dirijoare Merrilee Webb; organiste Linda Margetts și Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Pe vârful muntelui”, *Imnuri*, nr. 4; „Guardians of Virtue”, *Strength of Youth Media 2011: We Believe*, nepublicat (la violoncel: Jessica Hunt); „Trăiește-al meu Mântuitor”, *Imnuri*, nr. 86, aranjament Lyon, publicat Jackman (la harpă: Hannah Cope); „Ce trunică temelie”, *Imnuri*, nr. 47, aranjament Wilberg, nepublicat.

CUVÂNTĂRILE DIN CADRUL CONFERINȚEI PE INTERNET

Pentru a accesa pe Internet cuvântările de la Conferința Generală, în multe limbi, accesați conferenlds.org. Apoi, selectați limba. În general, înregistrările audio se găsesc în cel mult două luni de la desfășurarea conferinței la centrele de distribuire.

MESAJE PENTRU ÎNVĂȚĂTORII DE ACASĂ ȘI ÎNVĂȚĂTOARELE VIZITATOARE

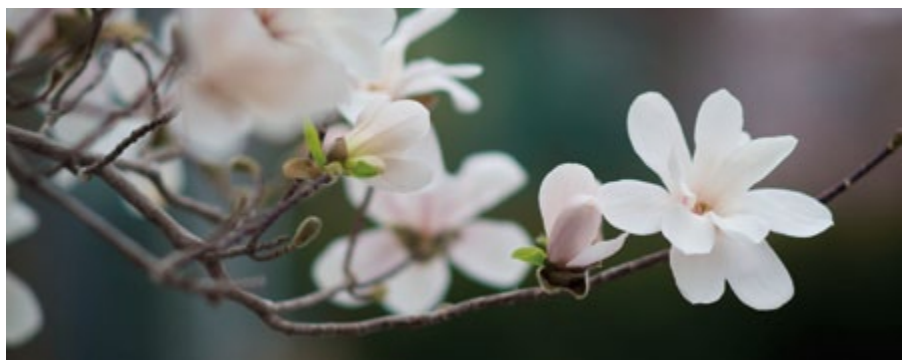
Ca mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectați un mesaj care răspunde cel mai bine nevoilor acelora pe care îi vizitați.

PE COPERTĂ

Față: fotografie de Weston Colton.
Verso: fotografie de Les Nilsson.

FOTOGRAFII DIN TIMPUL CONFERINȚEI

Fotografiile din timpul Conferinței Generale au fost realizate în orașul Salt Lake de Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen și Derek Israelsen; în Argentina de Marcelino Tossen; în Brazilia de Lauren Fochetto, Ana Claudia Souza de Oliveira și Veruşka Oliveira; în Ecuador de Alex Romney; în Germania de Mirko Kube; în Jamaica de Alexia Pommells; în Mexic de Ericka González Lage; în Filipine de Wilmore La Torre; în Portugalia de Juliana Oliveira; în România de Matei Florin; în Slovenia de Ivan Maj; în Africa de Sud de Kevin Cooney; în Ucraina de Marina Lukach; în Maryland, S.U.A. de Sasha Rose; și în Zambia de Tawanda Maruza.

Revistă oficială internațională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redactor: Paul B. Pieper

Consultanți: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Director general: David L. Frischknecht

Director de redacție: Vincent A. Vaughn

Director grafică: Allan R. Loyborg

Redactor-șef: R. Val Johnson

Asistenți ai redactorului-șef: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redactor asociat: Ryan Carr

Asistent de redactor: Susan Barrett

Colectiv de redacție: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Secretar-șef: Laurel Teuscher

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Scott Van Kampen

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de design și producție: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Pretipărire: Jeff L. Martin

Director tipar: Craig K. Sedgwick

Director difuzare: Evan Larsen

Trimiteți manuscrise și întrebările dumneavoastră pe adresa Liahona, Room 2420, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; sau e-mail: liahona@ldschurch.org.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshallese, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, tagalogă, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.

Textele și ilustrațiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activități desfășurate acasă sau la Biserică. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoțește menționează astfel de restricții. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2011 Vol. 14 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

LISTA VORBITORILOR ÎN ORDINE ALFABETICĂ

Allred, Silvia H., p. 84
Andersen, Neil L., p. 49
Ballard, M. Russell, p. 46
Bednar, David A., p. 87
Burton, H. David, p. 81
Christofferson, D. Todd, p. 97
Cook, Mary N., p. 118
Cook, Quentin L., p. 18
Dalton, Elaine S., p. 121
De Hoyos, Benjamín, p. 106
Dibb, Ann M., p. 115
Eyring, Henry B., p. 22, 62, 125
Gibson, Larry M., p. 55
González, Walter F., p. 13
Grow, C. Scott, p. 108
Holland, Jeffrey R., p. 111
Johnson, Paul V., p. 78
Maynes, Richard J., p. 37
Monson, Thomas S., p. 4, 66, 90, 114
Nelson, Russell M., p. 34
Oaks, Dallin H., p. 42
Packer, Boyd K., p. 30
Perry, L. Tom, p. 6
Pratt, Carl B., p. 101
Richards, Kent F., p. 15
Robbins, Lynn G., p. 103
Samuelson, Cecil O., jr., p. 40
Scott, Richard G., p. 94
Snow, Steven E., p. 53
Stevens, Jean A., p. 10
Uchtdorf, Dieter F., p. 26, 58, 70

INDEX TEMATIC

Adevăr, p. 40, 121
A Doua Venire, p. 49
Adversitate, p. 15, 34, 78, 106
Ajutor umanitar, p., 4
Binecuvântări, p. 34, 78, 101
Bizuire pe forțele proprii, p. 22, 81, 84
Bunătațe, p. 118
Bunăvoiență, p. 118
Calitatea de mamă, p. 18
Calitatea de părinte, p. 37, 94, 103
Caritate, p. 46, 53, 81
Căsătorie, p. 42, 66, 94
Conducere, p. 55, 62
Conferință generală, p., 111, 114
Consilii, p. 18
Copii, p. 10, 37, 103
Corectare, p. 97
Credință, p. 18, 34, 42, 53, 70, 78, 87, 101, 106, 125
Divorț, p. 66
Dorințe, p. 42
Dragoste, p. 13, 22, 46, 62, 84, 94
Duhul Sfânt, p. 30, 40, 58, 70, 87, 111
Exemplu, p. 10, 121, 125
Familie, p. 10, 18, 37, 90, 94
Femei, p. 18
Ispășire, p. 15, 40, 53, 106, 108, 114
Isus Hristos, p. 6, 13, 15, 30, 78, 103, 108, 114
Împărtășanie, p. 6
Îndatorire, p. 55, 62
Legăminte, p. 13, 90, 94, 115

Libertatea de a alege, p. 42
Lumină, p. 87
Mărturie, p. 40, 66, 125
Muncă, p. 84
Muncă misionară, p. 4, 46, 49
Noul Testament, p. 6
Onestitate, p. 121
Paște, p. 114
Pionieri, p. 53
Pocăință, p. 40, 97, 108
Preaslăvi (a), p. 6
Predare, p. 37
Pregătire, p. 49
Preoția aaronică, p. 55
Preoție, p. 30, 49, 58, 62, 66
Priorități, p. 42
Profeți, p. 111
Program de bunăstare, p. 22, 81, 84
Răbdare, p. 15, 78
Revelație, p. 30, 87
Rugăciune, p. 125
Sabat, p. 6
Sacrificiu, p. 90
Scripturi, p. 30
Sfinți, p. 106
Slujire, p. 22, 46, 55, 58, 70, 81, 84, 118
Societatea de Alinare, p. 84
Speranță, p. 53
Standarde, p. 111
Supunere, p. 10, 34, 40, 87, 97, 101, 103, 125
Temple, p. 4, 90, 115
Ucenicie, p. 13, 84, 111
Umilință, p. 10, 15
Virtute, p. 115, 121
Zeciuială, p. 10, 34, 101

Președintele Thomas S. Monson

Este din nou conferință

Vă mulțumesc pentru credința și devotamentul dumneavoastră față de Evanghelie, pentru dragostea și grija pe care o arătați unii față de alții și pentru slujirea pe care o oferiți.

Când a fost proiectată această clădire, am crezut că nu o vom vedea niciodată plină. Priviți-o acum.

Preaiubiți frați și preaiubite surori, ce bine este să fim împreună din nou acum, când începem cea de a 181-a Conferință Generală Anuală a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Ultimele șase luni au trecut foarte repede pentru că am fost ocupat cu

multe responsabilități. Una dintre cele mai mari binecuvântări din această perioadă a fost să rededic frumosul Templu Laie din Hawai, care a fost supus unor renovări considerabile timp de aproape doi ani. Am fost însoțit de președintele și sora Henry B. Eyring, vârstnicul și sora Quentin L. Cook și vârstnicul și sora William R. Walker. În seara de dinaintea rededicării, care a avut loc în luna noiembrie, am privit 2.000 de tineri din districtul templului,

care au umplut Centrul de activități Cannon din campusul Universității Brigham Young – Hawaii și ne-au oferit un program artistic. Programul interpretat de ei s-a intitulat „Locul de adunare” și a cuprins scene înfățișând evenimente importante din istoria locală a Bisericii și istoria templului. A fost o seară minunată!

Ziua următoare a fost o sărbătoare spirituală în timp ce templul a fost

rededicat în trei sesiuni. Spiritul Domnului a fost cu noi din abundență.

Continuăm să construim temple. În această dimineață, am privilegiul să vă anunț că au fost achiziționate terenurile pentru trei temple noi care, în lunile și anii ce urmează, vor fi construite în următoarele locații: Fort Collins, Colorado; Meridian, Idaho; și Winnipeg, Manitoba, Canada. Cu siguranță, ele vor fi o binecuvântare

pentru membrii noștri din acele zone.

În fiecare an, în temple sunt înfăptuite milioane de rânduieli. Să continuăm să înfăptuim cu credință aceste rânduieli, nu numai pentru noi înșine, ci și pentru cei dragi nouă care au decedat și care nu le pot face pentru ei înșiși.

Biserica asigură, în continuare, ajutor umanitar în momentele în care

au loc dezastre naturale. Foarte recent, compasiunea și sprijinul nostru s-au îndreptat spre poporul japonez după devastatorul cutremur, puternicul tsunami și problemele apărute la centrala nucleară. Am distribuit peste 70 de tone de provizii, incluzând alimente, apă, păături, așternuturi de pat, articole de igienă, îmbrăcăminte și combustibil. Tinerii noștri adulți necăsătoriți s-au oferit voluntari pentru a-i localiza

pe membrii dispăruți cu ajutorul internetului, telefoanelor și altor mijloace de comunicare moderne. Membriilor li se livrează ajutoare în zone greu accesibile pentru mașini, folosindu-se scuterele puse la dispoziție de Biserică. În mulți țărâși și multe episcopii din Tokyo, Nagoya și Osaka, sunt organizate proiecte de slujire prin care sunt împachetate truse igienice și de curățenie. Până acum, au fost donate 40.000 de ore de slujire de către peste 4.000 de voluntari. Vom continua să ne oferim ajutorul în Japonia și în oricare alte zone unde este necesar.

Dragii mei frați și dragile mele surori, vă mulțumesc pentru credința și devotamentul dumneavoastră față de Evanghelie, pentru dragostea și grija pe care o arătați unii față de alții și pentru slujirea pe care o oferiți în episcopiile, ramurile, țărâșii și districtele dumneavoastră. Vă mulțumesc, de asemenea, pentru credința cu care vă plătiți zeciuiala și cu care faceți donații și pentru generozitatea contribuțiilor dumneavoastră la alte fonduri ale Bisericii.

La sfârșitul anului 2010, existau 52.225 de misionari care slujeau în 340 de misiuni din întreaga lume. Munca misionară reprezintă sângele dător de viață pentru Biserica noastră. Permiteți-mi să vă sugerez ca, dacă aveți posibilitatea, să vă gândiți să faceți donații la Fondul general pentru misionari al Bisericii.

Acum, dragi frați și surori, așteptăm cu nerăbdare să ascultăm mesajele care ne vor fi prezentate astăzi și mâine. Cei care ne vor vorbi au căutat ajutorul și îndrumarea cerului în timp ce și-au pregătit mesajele. Să avem Spiritul Domnului și să fim înălțați și inspirați în timp ce ascultăm și învățăm, aceasta este rugăciunea mea. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul L. Tom Perry
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Sabatul și împărtășania

Fie ca familiile dumneavoastră să fie pline de dragoste în timp ce cinstiți sabatul pe tot parcursul zilei și să aibă parte de binecuvântările spirituale ale sabatului de-a lungul săptămânii.

Stimați frați și stimate surori din toată lumea, în această dimineață am venit să ascultăm glasul unui profet. Depun mărturie despre glasul pe care tocmai l-am auzit – el este glasul profetului în viață al lui Dumnezeu astăzi pe pământ, președintele Thomas S. Monson. Suntem foarte binecuvântați deoarece avem învățăturile și exemplul său!

Anul acesta, noi, toți, avem ocazia să studiem cuvintele profeților din Noul Testament la Școala de duminică. În timp ce Vechiul Testament este un studiu al profeților și al unui popor, Noul Testament este axat pe viața și influența singurului Om care a venit în viața muritoare cu dublă cetățenie în cer și pe pământ – Salvatorul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Astăzi, lumea este plină de doctrine ale oamenilor, astfel încât este ușor să uiți și să pierzi credința în acea relatare deosebit de importantă despre viața și slujirea Salvatorului – Noul Testament. Această carte sacră este partea cea mai importantă din istoria scripturală, la fel cum Salvatorul Însuși trebuie să fie cel mai important pentru viețile noastre. Trebuie să ne angajăm să studiem Noul Testament și să-l prețuim!

Există perle de înțelepciune neprețuite pe care le găsim atunci când studiem Noul Testament. Îmi face plăcere, totdeauna, să citesc povestirile lui Pavel din perioada în care a călătorit și a organizat Biserica, în special învățăturile sale către Timotei. În capitolul patru al epistolei lui Pavel către Timotei, citim: Poruncește și învață aceste lucruri. ... Fii o pildă către credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție”.¹ Nu pot să mă gândesc la un mod mai bun pentru noi de a începe sau de a continua să fim un exemplu către credincioși decât acela de a respecta ziua de sabat.

Începând de la crearea lumii, o zi a fost pusă deoparte față de celelalte. „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o”.² Însuși Dumnezeu S-a odihnit de lucrarea Lui în acea zi și El așteaptă ca și copiii Săi să facă același lucru. Copiii lui Israel El le-a dat porunca:

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.

Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău.

Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău ...

De aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o”.³

Modelul de respectare a zilei de sabbat trebuie să includă totdeauna preaslăvirea. După ce Adam și Eva au intrat în viața muritoare, lor li s-a poruncit „să-l slăvească pe Domnul, Dumnezeul lor, și să ofere pe primii născuți din turmele lor, drept ofrandă Domnului... o reprezentare a sacrificiului Singurului Născut al Tatălui”⁴. Sacrificarea animalelor amintea urmașilor lui Adam faptul că într-o zi Mielul lui Dumnezeu, Isus Hristos, urma să-și sacrifice viața pentru noi.

Pe tot parcursul vieții Sale, Salvatorul a vorbit despre acel sacrificiu.⁵ În ajunul răstignirii Sale, cuvintele Sale începeau să se împlinescă. El și-a adunat ucenicii în camera de sus, departe de distracțiile lumii. El a instituit împărtășania cinei Domnului.

„Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu».

Apoi a luat un pahar și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: Beți toți din el;

căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”.⁶

De atunci încolo, ispășirea Salvatorului a devenit jertfa mare și finală. Când a apărut pe continentul american, după învierea Sa, El le-a conferit Preoția Sa ucenicilor Săi și a introdus împărtășania spunând:

Și lucrul acesta trebuie să-l faceți voi întotdeauna... așa cum Eu am rupt pâinea și am binecuvântat-o și v-am dat-o vouă...

Și aceasta va fi o mărturie către Tatăl, că voi vă aduceți întotdeauna aminte de Mine. Și dacă voi vă veți aduce aminte întotdeauna de Mine, atunci voi

veți avea Spiritul Meu cu voi”.⁷

Este remarcabil faptul că și de-a lungul perioadelor negre ale apostaziei, acest model de preaslăvire a zilei de sabbat și al împărtășaniei a continuat să fie practicat sub multe forme.

Când Evanghelia a fost restaurată, Petru, Iacov și Ioan, trei dintre apostolii care au primit primii împărtășania de la Salvator, le-au apărut lui Joseph Smith și lui Oliver Cowdery. Sub îndrumarea lor, autoritatea preoției necesară pentru administrarea împărtășaniei membrilor Bisericii lui Isus Hristos a fost restaurată.⁸

Acea autoritate a preoției, conferită de Salvator profeților și apostolilor Săi, și conferită nouă de ei, continuă astăzi pe pământ. Tineri deținători ai preoției din lumea întreagă se pregătesc în vederea exercitării puterii preoției ținând poruncile și trăind potrivit standardelor Evangheliei în mod sincer. Dacă acești tineri băieți își păstrează inimile pure și mâinile curate din punct de vedere spiritual, ei pregătesc, binecuvântează și împart împărtășania după modelul Salvatorului – un model explicat prin ceea ce a făcut El cu peste 2.000 de ani în urmă.

Luarea din împărtășanie reprezintă punctul central al respectării de către noi a zilei de sabat. În Doctrină și Legăminte, Domnul ne poruncește tuturor:

„Și ca să poți să te păstrezi mai neîntinat de lume, du-te la casa de rugăciuni și oferă sacramentele tale în ziua Mea sfântă.

Pentru că, adevărat, aceasta este ziua care a fost stabilită pentru voi pentru a vă odihni de munca voastră și pentru a exprima devoțiunea voastră Celui Prea Înalt ...

Și în această zi, nu vei face niciun alt lucru”⁹.

Când luăm în considerare modelul zilei de sabat și al împărtășaniei în viețile noastre, apar trei lucruri pe care Domnul le cere de la noi: primul, să ne păstrăm neîntinați de lume; al doilea, să mergem la casa de rugăciuni și să oferim sacramentele noastre și al treilea, să ne odihnim după munca noastră.

Este un lucru minunat să fii creștin, să trăiești ca un adevărat ucenic al lui Hristos. Despre noi, El a spus: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”¹⁰. Pentru a ne păstra neîntinați de lume, El Se așteaptă de la noi să evităm în ziua de sabat acele tipuri de distrageri lumești din magazine și locuri de distracții.

Eu cred că El, de asemenea, dorește ca noi să ne îmbrăcăm corespunzător. Tinerii noștri poate gândesc că vechea zicală „Duminică porți hainele cele mai bune” este demodată. Totuși, știm că dacă cineva începe să poarte duminica hainele purtate în celelalte zile, atitudinile și faptele vor fi la fel. Desigur, nu este necesar să-i lăsăm pe copiii noștri să rămână în ținuta de duminică până când apune soarele. Cu toate acestea, prin îmbrăcăminte pe care noi îi încurajăm să o poarte și prin activitățile pe care le planificăm, îi ajutăm să se pregătească pentru împărtășanie și să se bucure de

binecuvântările acesteia de-a lungul întregii zile.

Ce înseamnă să oferim sacramentele noastre Domnului? Noi recunoaștem că toți facem greșeli. Fiecare dintre noi are nevoie să mărturisească păcatele și greșelile noastre Tatălui nostru Ceresc și altora pe care, probabil, i-am jignit. Sabatul ne asigură o ocazie prețioasă să oferim acestea sacramentele noastre – Domnului. El a spus: „Dar, amintește-ți că în aceea zi, ziua Domnului, vei oferi Celui Prea Înalt, ofrandele și sacramentele, mărturisind păcatele tale fraților tăi și înaintea Domnului”¹¹.

Vărstnicul Melvin J. Ballard ne-a sugerat: „Dorim ca fiecare sfânt din zilele din urmă să vină la masa de împărtășanie deoarece este locul de cercetare și examinare personală, unde putem învăța cum să ne corectăm drumul și să facem ca viețile noastre să fie drepte și în armonie cu învățăturile Bisericii și cu frații și surorile noastre”¹².

Când luăm, cu demnitate, din împărtășanie, noi mărturisim că dorim să luăm asupra noastră numele Salvatorului, să ținem poruncile Sale și să ne amintim totdeauna de El, pentru ca noi să putem avea Spiritul Său cu noi. În acest fel, legământul de la botezul nostru este reînnoit. Domnul i-a asigurat pe ucenicii Săi: „De câte ori veți face aceasta să vă amintiți de această oră în care am fost cu voi”¹³.

Uneori, ne gândim să ne odihnim după munca noastră, pur și simplu fără să mai facem munca pentru care suntem plătiți sau să punem pe ușa locului nostru de muncă un afiș cu mențiunea „Închis”. Totuși, în lumea de azi, munca trebuie făcută în fiecare zi din viața noastră. Aceasta poate însemna afaceri care se pot desfășura de acasă, competiții sportive și alte ocupații care ne îndepărtează de preaslăvirea zilei de sabat și de ocazia de a sluji altora.

„Nu trata fără respect lucrurile sacre”¹⁴, a revelat Domnul sfinților din zilele din urmă, la fel cum ne aminteste nouă despre ceea ce a spus El ucenicilor Lui: „Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru sabbat”¹⁵.

Dragi frați și surori, în aceste zile din urmă, adversarul are succes atunci când noi slăbim angajamentul față de Salvator, când ignorăm învățăturile Sale din Noul Testament și din alte scripturi și când încetăm să-L mai urmăm. Dragi părinți, acum este timpul să-i învățăm pe copiii noștri să fie pilde pentru credincioși prin prezența la adunările de împărtășanie. Când vine dimineața zilei de duminică, ajutați-i să fie bine odihniți, îmbrăcați cum se cuvine și pregătiți din punct de vedere spiritual pentru a lua din simbolurile împărtășaniei și a primi puterea Duhului Sfânt care luminează, clădește și înobilează. Fie ca familiile dumneavoastră să fie pline de dragoste în timp ce cinștiți sabbatul pe tot parcursul zilei și să aibă parte de binecuvântările spirituale ale sabbatului de-a lungul săptămânii. Invitați-i pe fiii și fiicele dumneavoastră să „[se ridice] și să [strălucească]” prin ținerea zilei de sabbat sfântă, pentru ca „lumina [lor] să fie un steag pentru națiuni”¹⁶.

Pe măsură ce anii trec, eu continui să reflectez la ziua de sabbat din tinerețea mea și din perioada în care eram tânăr adult. Încă îmi amintesc de prima zi în care am împărțit împărtășania în calitate de diacon și de micile pahare de sticlă pe care le-am împărțit membrilor din episcopia noastră. Acum câțiva ani, o clădire a Bisericii din orașul meu natal a fost reamenajată. Un compartiment al pupitrului fusese sigilat. Când a fost deschis, au fost descoperite unele dintre aceste mici pahare de sticlă care rămăseseră închise ani de zile. Unul dintre ele mi-a fost dat mie ca amintire.

Îmi amintesc, de asemenea, de valiza verde pe care am luat-o cu noi în Corpul de Marină al Statelor Unite. În acea valiză, era o tavă de lemn și pachete cu pahare de împărtășanie, astfel încât puteam fi binecuvântați de pacea și speranța Cinei Domnului chiar în timpul conflictului și deznădejzii din timpul războiului.

Când mă gândesc la acele pahare de împărtășanie din tinerețea mea, unul adăpostit în valea căminului meu din tinerețe și celălalt aflat la mii de mile depărtare în Pacific, sunt foarte recunoscător pentru faptul că Salvatorul lumii a fost bucuros să bea „cupa amară”¹⁷ de dragul meu. Și pentru că El a făcut acest lucru, eu pot spune împreună cu psalmistul „paharul meu este plin de dă peste el”¹⁸ cu binecuvântarea ispășirii Sale infinite și eterne.

În această zi de dinaintea sabbatului, când începem această minunată conferință, să ne amintim de binecuvântările și ocaziile pe care le avem când suntem prezenți la adunarea de împărtășanie în fiecare săptămână în episcopiile și în ramurile noastre. Să ne pregătim pentru ziua de sabbat și să

ne comportăm de o așa manieră încât să primim acele binecuvântări promise nouă și familiilor noastre. Îmi depun mărturia mea specială că cea mai mare bucurie pe care o primim în această viață este cea care vine atunci când Îl urmăm pe Salvator. Să respectăm poruncile Sale prin ținerea sfântă a zilei Sale sacre, este rugăciunea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 1 Timotei 4:11-12.
2. Genesa 2:3.
3. Exodul 20:8-11.
4. Moise 5:5, 7.
5. Vezi, de exemplu, Marcu 10:32-34; Ioan 2:19; 10:17; 12:32.
6. Matei 26:26-28.
7. 3 Nefi 18:6-7.
8. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:68-69, 72; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 27:12-13.
9. Doctrină și legăminte 59:9-10, 13.
10. Ioan 17:16.
11. Doctrină și legăminte 59:12.
12. În Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), p. 150.
13. Joseph Smith Translation, Mark 14:21, în Bible appendix.
14. Doctrină și legăminte 6:12.
15. Marcu 2:27.
16. Doctrină și legăminte 115:5.
17. 3 Nefi 11:11.
18. Psalmii 23:5.

Kiev, Ucraina

Jean A. Stevens

Prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare

Să devenim ca un copil

Dacă avem o inimă dispusă să învețe și o dorință de a urma exemplul copiilor, însușirile lor divine pot deține cheia creșterii noastre spirituale.

În marea Sa înțelepciune și dragoste, Tatăl nostru din Cer Își trimite fiii și fiicele de spirit pe acest pământ în calitate de copii. Ei sunt trimiși familiilor ca daruri prețioase, având o natură și un destin divine. Tatăl nostru Ceresc știe că toți copiii sunt un instrument care ne ajută să devenim asemănători Lui. Sunt atât de multe lucruri pe care le putem învăța de la copii.

Acest adevăr important a fost demonstrat acum câțiva ani, când un membru al Celor Șaptezeci a avut o însărcinare în Hong Kong. El a vizitat o episcopie foarte modestă care avea greutăți în multe privințe, neputincioasă în eforturile ei de a-și asigura cele necesare. În timp ce episcopul descria situația lor, autoritatea generală a simțit că trebuia să-i îndemne pe membri să-și plătească zeciuiala. Episcopul, cunoscând situația lor financiară precară, era îngrijorat de cum va putea pune în aplicare acel sfat. S-a gândit la aceasta și a decis să vorbească cu cei mai credincioși membri din episcopia sa și să-i roage să-și plătească zeciuiala. În duminica următoare, s-a dus la Societatea Primară. El le-a predat copiilor despre legea zeciuiei și i-a întrebat dacă vor dori să plătească zeciuiala din banii pe care i-au câștigat. Copiii au spus că vor plăti. Și au plătit.

Mai târziu, episcopul a vorbit cu adulții din episcopie și le-a împărtășit că, în ultimele șase luni, copiii lor credincioși au plătit zeciuiala. I-a întrebat dacă ar dori să urmeze exemplul acestor copii și să facă la fel. Oamenii au fost atât de impresionați de sacrificiile pe care copiii au dorit să le facă, încât au făcut tot ceea ce era necesar pentru a-și plăti zeciuiala. Și zăgazurile cerului au fost deschise. Prin exemplul acelor copii credincioși, episcopia s-a întărit în supunere și mărturie.

Isus Hristos a fost Cel care ne-a învățat să privim la copii ca la un exemplu. Noul Testament consemnează răspunsul pe care El l-a dat atunci când apostolii L-au întrebat despre cine ar trebuie să fie cel mai mare în Împărăția cerurilor. Isus le-a răspuns la întrebare printr-o lecție mică, dar impresionantă. A chemat un copilaș la El, l-a așezat în mijlocul lor și a spus:

„Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.

De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor” (Matei 18:3-4).

Ce ar trebui să învățăm de la copii? De ce exemple dau dovadă și ce calități, care ne pot ajuta în dezvoltarea

noastră spirituală, posedă ei?

Acești copii prețioși ai lui Dumnezeu ne sunt încredințați având inimile pline de credință. Sunt plini de credință și receptivi la șoaptele Spiritului. Ei sunt exemple bune de umilință, supunere și dragoste. Adesea, ei sunt primii care dau dovadă de dragoste și sunt primii care iartă.

Permiteți-mi să împărtășesc câteva exemple despre felul în care copiii ne binecuvântează viețile prin exemplele lor inocente dar puternice de însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos.

Todd, un băiețel de numai doi ani, s-a dus cu mama lui la un muzeu unde avea loc o frumoasă expoziție specială de tablouri ce-L înfățișau pe Salvator. În timp ce treceau pe lângă aceste picturi ce înfățișau imagini sacre, ea l-a auzit pe micuțul ei băiat rostind numele „Isus”. S-a uitat în jos și l-a văzut privind imaginile și ducându-și brațele la piept și aplecându-și capul. Am putea învăța de la Todd câte ceva despre umilință sau pioșenie și despre dragostea pentru Domnul?

Toamna trecută, am urmărit exemplul unui băiat în vârstă de zece ani din Armenia. În timp ce așteptam să înceapă adunarea de împărtășanie, el a observat că cea mai în vârstă membră a ramurii sosise. El a fost cel care s-a dus repede lângă ea, oferindu-și brațul pentru a o sprijini în mersul ei nesigur. A ajutat-o să se așeze în primul rând al capelei de unde putea auzi. Oare acest simplu act de bunătate ne poate învăța că cei care sunt mai mari în împărăția Domnului sunt cei care caută ocazii de a-i sluji pe alții?

Katie, o fetiță de la Societatea Primară, ne învață ceva în timp ce observăm influența pe care o are asupra familiei. A participat la Societatea Primară și s-a simțit atrasă de învățăturile Evangheliei. Cu o credință

și mărturie întărite, Katie a lăsat un bilet pe perna părinților ei. A scris că adevărurile Evangheliei și-au găsit „un cămin în inima ei”. Și-a împărtășit dorința puternică să fie aproape de Tatăl Ceresc, să fie supusă poruncilor Sale și ca familia ei să fie pecetluită în templu. Simpla mărturie a scumpei lor fiice a pătruns în inimile părinților în mod profund. Katie și familia ei au primit rânduielile sacre din templu, ce îi leagă pentru totdeauna. Inima plină de credință a lui Katie și exemplul ei au adus binecuvântări eterne familiei sale. Oare mărturia ei sinceră și perspectiva eternă ne pot ajuta să vedem mai clar ce contează cel mai mult?

Familia noastră învață multe lucruri de la o rudă apropiată, Liam, în vârstă de șase ani. Anul trecut a avut de luptat împotriva unei tumori maligne agresive la creier. După două intervenții chirurgicale dificile, s-a decis că tratamentul cu radiații era, de asemenea, necesar. În timpul acestor tratamente repetate, el trebuia să fie complet singur și să rămână nemișcat. Liam nu voia să fie anesteziat pentru că nu-i plăcea felul în care îl făcea să se simtă. Era convins că dacă va putea să audă vocea tatălui său prin interfon, el putea rămâne nemișcat fără a i se administra sedative.

În acele momente grele, tatăl lui

i-a vorbit cuvinte de încurajare și dragoste: „Liam, deși nu mă vezi, sunt chiar aici. Știu că poți reuși. Te iubesc!”. Liam a încheiat cu succes cele 33 de tratamente cu radiații fără să se miște deloc, o realizare pe care doctorii au considerat-o imposibilă fără anestezie pentru o persoană atât de tânără cum era el. În tot timpul acelor luni dificile și pline de durere, optimismul contagios al lui Liam a fost un exemplu puternic despre cum să facem față adversității cu speranță și chiar cu bucurie. Doctorii săi, asistentele sale medicale și alții au fost inspirați de exemplul lui.

Învățăm cu toții lecții importante de la Liam – lecții despre cum să alegem să avem credință și despre încredere în Domnul. Asemenea lui Liam, noi nu Îl putem vedea pe Tatăl nostru Ceresc, dar Îi putem asculta glasul pentru a ne oferi tăria de care avem nevoie pentru a rezista în fața provocărilor vieții.

Putem, oare, înțelege mai bine din exemplul lui Liam cuvintele regelui Benjamin despre cum să devenim ca un copil – ascultător, blând, umil, răbdător și plin de dragoste? (vezi Mosia 3:19.)

Aceste experiențe ne oferă exemple ale unora dintre însușirile pe care le au copiii și pe care trebuie să ni le dezvoltăm sau să le redescoperim în noi înșine pentru a intra în împărăția cerurilor. Ei sunt spirite pure care nu sunt influențate de lume – ușor de învățat și plini de credință. Este ușor de înțeles că Salvatorul are o dragoste și o apreciere speciale față de copilași.

Printre evenimentele supreme din timpul vizitei Salvatorului pe continentul American, se remarcă slujirea Sa plină de dragoste oferită copiilor. El a slujit fiecărui copil cu blândețe.

„Iar El i-a luat pe pruncii lor, unul câte unul, și i-a binecuvântat și S-a rugat Tatălui pentru ei.

*O familie Dumnezeu ne-a dat
Pentru a ne ajuta –
Ne iubește pe toți,
Căci suntem familia Sa.*
(„Dumnezeu ne-a dat o familie”,
Liahona, octombrie 2008,
p. P12–13).

Aici, în familiile noastre, într-o atmosferă de dragoste și credință, putem observa și aprecia, într-un mod mai personal, însușirile divine ale copiilor Săi de spirit. Aici, în familiile noastre, inimile noastre pot deveni mai tandre și putem avea, cu umilință, dorința de a ne shimba, de a deveni mai asemănători unui copil. Acesta este procesul prin care devenim mai asemănători lui Hristos.

V-au privat vreunele dintre experiențele vieții de inima credincioasă și de credința de copil pe care ați avut-o cândva? Dacă acest lucru s-a întâmplat, priviți în jur la copiii din viața dumneavoastră. Iar, apoi, priviți din nou. Ar putea fi copii din familia dumneavoastră, de peste drum sau de la Societatea Primară din episcopia dumneavoastră. Dacă avem o inimă dispusă să învețe și o dorință de a urma exemplul copiilor, însușirile lor divine pot deține cheia creșterii noastre spirituale.

Tot timpul voi fi recunoscătoare pentru binecuvântarea de a avea propriii mei copii. Exemplele fiecăruia m-au învățat lecții de care am nevoie. Ei m-au ajutat să devin o persoană mai bună.

Îmi depun umila mărturie că Isus este Hristosul. El este Fiul perfect – ascultător, blând, umil, răbdător și plin de dragoste. Mă rog ca fiecare dintre noi să dorească în inima sa să-I urmeze exemplul, să devină asemenea unui copil și, astfel, să se întoarcă la casa noastră cerească, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Și atunci când El a făcut aceasta, El iarăși a plâns ...

Și a spus mulțimii, zicându-le: «Iată-i pe cei mici ai voștri» (3 Nefi 17:21–23).

Vârstnicul M. Russell Ballard ne-a învățat despre importanța sfatului oferit de Salvator de a-i „[vedea] pe cei mici ai voștri”. Elder Ballard a spus: „Observați că El nu a spus «aruncați o privire la ei» sau «observați-i în treacăt» sau «priviți-i din când în când încotro se îndreaptă în general». El a spus: *Iată-i*. Pentru mine, acest lucru înseamnă că ar trebui să-i

cuprindem cu toată privirea noastră și cu toată inima noastră; ar trebui să-i observăm și să-i apreciem pentru cine sunt cu adevărat: copii de spirit ai Tatălui nostru Ceresc cu însușiri divine” („Behold Your Little Ones”, *Tambuli*, octombrie 1994, 40; subliniere adăugată).

Nu există un alt loc mai bun în care să-i vedem pe cei mici ai noștri decât în familiile noastre. Căminul este un loc în care toți putem învăța și crește împreună. Unul dintre frumoasele noastre cântece ale Societății Primare ne învață acest adevăr:

Vârșnicul Walter F. González
din președinția Celor Șaptezeci

Cei care-L urmează pe Hristos

*Cei care-L urmează pe Hristos își modelează viața după
Salvator ca să pășească în lumină.*

Anul trecut în octombrie, soția mea și cu mine i-am însoțit pe sora și vârstnicul Neil L. Andersen la inaugurarea săpăturilor la construcția unui nou templu în Córdoba, Argentina. Conform obiceiului, după aceea a avut loc o conferință de presă. O jurnalistă, care nu era membră a Bisericii noastre, a comentat că observase cât de bine s-au comportat soții cu soțiile lor. Apoi, pe neașteptate, ea a întrebat: „Este acest lucru real sau ficțiune?”. Sunt sigur că ea a văzut și a simțit ceva diferit privitor la membrii noștri. Poate că ea a observat dorința membrilor noștri de a-L urma pe Hristos. Această dorință este împărtășită de membrii Bisericii din toată lumea. În același timp, milioane de oameni care nu sunt membri ai Bisericii au, de asemenea, dorința de a-L urma.

De curând, soția mea și cu mine am fost impresionați de oamenii pe care i-am văzut în Ghana și Nigeria. Majoritatea nu erau membri ai Bisericii noastre. Eram fericiți să vedem dorința lor de a-L urma pe Hristos exprimată în multe dintre discuțiile lor avute în căminele lor, în mașinile lor, exprimată pe pereții lor și pe panourile lor publicitare. Nu mai văzusem atât de multe

biserici creștine una lângă alta.

În calitate de sfinți din zilele din urmă este datoria noastră să invităm milioanele de oameni ca aceștia să vină și să vadă ce poate adăuga Biserica noastră la lucrurile bune pe care ei le au deja. Orice persoană de pe oricare continent, din oricare regiune sau cultură poate afla pentru ea însăși că profetul Joseph Smith I-a văzut pe Tatăl și pe Fiul într-o viziune. Ea poate ști că mesagerii cerești au restaurat preoția și poate ști despre Cartea lui Mormon că este un alt testament al lui Isus Hristos. Așa cum spun cuvintele Domnului către Enoh: „Dreptatea [a fost trimisă] din cer; și adevărul [a fost trimis] din pământ pentru a depune mărturie despre Singurul Fiu Născut [al Tatălui]”¹.

Salvatorul a promis: „Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”². Cei care-L urmează pe Hristos își modelează viața după Salvator ca să pășească în lumină. Pentru a recunoaște cât de mult Îl urmăm, ne sunt de ajutor două trăsături. Prima, cei care Îl urmează pe Hristos sunt oameni iubitori. A doua, cei care Îl urmează pe Hristos fac și țin legăminte.

Prima trăsătură, aceea de a fi iubitori, este probabil un lucru pe care jurnalista din Córdoba l-a observat la membrii Bisericii noastre. Noi Îl urmăm pe Hristos, deoarece Îl iubim. Când Îl urmăm pe Mântuitor din iubire, noi urmăm exemplul Său. Datorită dragostei, Salvatorul a fost supus voinței Tatălui în orice situație. Salvatorul nostru S-a supus chiar și când aceasta însemna să suporte o mare durere fizică și psihică, chiar și când aceasta însemna să fie biciuit și batjocorit, chiar și când aceasta însemna că dușmanii Lui aveau să-L tortureze, în timp ce prietenii Lui L-au părăsit. Sacrificiul ispășitor, lucru unic în misiunea Salvatorului, este cea mai măreață exprimare a dragostei care a avut loc vreodată. „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți”³.

Așa cum Hristos L-a urmat pe Tatăl în orice situație, noi trebuie să-L urmăm pe Fiul Său. Dacă procedăm astfel, nu contează cu ce fel de persecuție, suferință, durere sau „tepuș în carne”⁴ ne confruntăm. Nu suntem singuri. Hristos ne va ajuta. Îndurarea blândă a Domnului ne va face măreți în orice situație⁵.

Să-L urmăm pe Hristos poate însemna să abandonăm multe lucruri dragi, așa cum a făcut Rut, moabita. Fiind nou convertită, din dragoste față de Naomi și Dumnezeu, ea a lăsat totul în urmă pentru a trăi conform religiei sale⁶.

Poate însemna, de asemenea, să ținem piept adversității și ispitei. În tinerețea sa, Iosif a fost vândut ca sclav. El a fost luat de lângă ce îndrăgea mai mult. Mai târziu, a fost ispitit să încalce legea castității. El a rezistat ispitei și a zis: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”⁷. Dragostea lui față de Dumnezeu era mult mai puternică

decât orice adversitate sau ispită.

Astăzi, avem printre noi întruchiparea modernă a lui Rut și Iosif peste tot în lume. Când fratele Jimmy Olvera din Guayaquil, Ecuador, și-a primit chemarea în misiune, familia lui se confrunta cu greutăți mari. În ziua când să plece, i s-a spus că, dacă iese pe ușă, nu va mai avea o familie. Cu inima frântă, el a ieșit pe ușă. Când era în misiune, mama sa l-a rugat să stea mai mult în misiune fiindcă primeau foarte multe binecuvântări. Astăzi, fratele Olvera slujește în calitate de patriarh al țării.

A-L iubi cu adevărat pe Hristos ne oferă tăria necesară pentru a-L urma. Domnul Însuși a arătat acest lucru când L-a întrebat pe Petru de trei ori: „Mă iubești?”. După ce Petru a reafirmat dragostea lui față de El cu voce tare, Domnul i-a spus lui Petru despre greutățile ce aveau să vină. Apoi, a venit porunca: „Vino după Mine”. Întrebarea Salvatorului adresată lui Petru poate, de asemenea, să ne fie adresată nouă: „Mă iubești”, urmată de porunca de acțiune: „Vino după Mine”⁸.

Dragostea are o influență puternică în inimile noastre asupra efortului nostru de a fi supuși. Dragostea față de Salvator ne inspiră să ținem poruncile. Dragostea față de mamă, de tată sau soț ori soție ne poate inspira, de asemenea, să fim supuși principiilor Evangheliei. Modul în care îi tratăm pe alții reflectă cât de mult Îl urmăm pe Salvator având dragoste unii pentru alții⁹. Ne arătăm dragostea față de El când suntem „foarte cinstiți și drepti în toate lucrurile”¹⁰ și când facem și ținem legăminte.

A doua trăsătură pe care o au cei care-L urmează pe Hristos este de a face și a ține legăminte, așa cum a făcut El. Moroni a evidențiat faptul că „vărsarea sângelui lui Hristos... este în legământul Tatălui pentru iertarea păcatelor voastre, pentru ca voi să deveniți sfinți, fără de pată”¹¹.

Profetul Joseph Smith ne-a învățat că înainte chiar de organizarea acestui pământ, se făceau legăminte în cer¹². Profetii și patriarhii din vechime au făcut legăminte.

Însuși Salvatorul a dat exemplu. El a fost botezat de către cineva care deținea autoritatea corespunzătoare, pentru a împlini tot ce trebuia împlinit. Prin intermediul botezului Său, Salvatorul a mărturisit Tatălui că El avea să fie supus în ținerea tuturor poruncilor Tatălui¹³. Ca în zilele de demult, noi, de asemenea, Îl urmăm pe Hristos și facem legăminte prin intermediul rânduieilor preoției.

A face legăminte este un lucru pe care milioanele de oameni care nu sunt membri ai Bisericii noastre îl pot adăuga la lucrurile foarte bune pe care le au deja. A face legăminte este o exprimare a dragostei. Este un mod de a-I spune: „Da, eu Te voi urma, deoarece Te iubesc”.

Legămintele includ promisiuni „chiar ale vieții veșnice”¹⁴. Toate lucrurile vor conlucra spre binele nostru dacă ne amintim de legămintele noastre¹⁵. Ele trebuie făcute și ținute pentru a primi în totalitate promisiunile care le însoțesc. Dragostea față de Salvator și amintirea legămintelor noastre ne ajută să le ținem. Luarea din împărțășanie este un mod de a ne aminti de ele¹⁶. Un alt mod este de a merge cât mai des la templu. Îmi amintesc de un cuplu de tineri căsătoriți din America de Sud care a vrut să se despartă fiindcă nu se înțelegeau. Un conducător al preoției i-a sfătuit să meargă la templu și să dea atenție mărită cuvintelor și promisiunilor din cadrul legămintelor făcute acolo. Ei au făcut întocmai, iar mariajul lor a fost salvat. Puterea legămintelor noastre este mai mare decât orice încercare pe care o înfruntăm sau o vom înfrunta.

Mă adresez membrilor care nu sunt activi în punerea în practică a Evangheliei: vă rog, întoarceți-vă! Simțiți binecuvântarea de a vă aminti și reînnoi legămintele atunci când luați din împărțășanie și când mergeți la templu.

Făcând astfel, vă exprimați dragostea și dorința de a-L urma cu adevărat pe Hristos. Aceasta vă va pregăti să primiți toate binecuvântările promise.

Îi invit pe cei care nu sunt membri ai Bisericii noastre să-și exercite credința, să se pocăiască și să fie demni să primească legământul botezului în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Făcând astfel, vă veți arăta dragostea față de Tatăl nostru Ceresc și dorința de a-L urma pe Hristos.

Eu mărturisesc că noi suntem mai fericiți când urmăm învățăturile Evangheliei lui Isus Hristos. Pe măsură ce ne străduim să-L urmăm, vom primi binecuvântările cerului. Eu știu că promisiunile Sale vor fi împlinite dacă facem și ținem legămintele și devenim adevărați ucenici ai lui Hristos. Eu mărturisesc despre marea Lui dragoste pentru fiecare dintre noi și fac aceasta în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 7:62.
2. Ioan 8:12.
3. Isaia 53:5.
4. 2 Corinteni 12:7.
5. Vezi 1 Nefi 1:20.
6. Vezi Rut 1:16.
7. Vezi Genesa 39:7-9.
8. Vezi Ioan 21:15-19.
9. Vezi Ioan 13:35.
10. Alma 27:27.
11. Moroni 10:33.
12. Vezi *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), p. 42; vezi, de asemenea, Spencer W. Kimball, „Be Ye Therefore Perfect” (cuvântare de devoțiune, Institutul de religie din Salt Lake, 10 ian. 1975): „Noi am făcut jurăminte, jurăminte solemne, în ceruri înainte de a veni în viața pe pământ... Noi am făcut legăminte. Noi le-am făcut înainte de a accepta locul nostru aici pe pământ”.
13. Vezi 2 Nefi 31:5-7.
14. Avraam 2:11. Vezi, de asemenea, John A. Widtsoe, „Temple Worship” (lecture, Assembly Hall, Salt Lake City, 12 oct. 1920), p. 10: „Legământul dă naștere adevărului și face posibile binecuvântările care-i recompensează pe toți aceia care folosesc cunoașterea în mod adecvat”.
15. Vezi Doctrină și legăminte 90:24.
16. Vezi, de exemplu, 3 Nefi 18:7-11.

Vârșnicul Kent F. Richards
din Cei Șaptezeci

Ispășirea poate tămădui orice durere

Marea noastră problemă în viața muritoare este aceea de a deveni „un sfânt prin ispășirea lui Hristos.”

În calitate de chirurg, o bună parte din activitatea mea profesională s-a petrecut având ca temă durerea. În mod inevitabil, prin operație eu o produceam aproape în fiecare zi – și, atunci, mare parte din efortul meu era folosit pentru a controla și a alina durerea.

Am meditat la scopul durerii. Niciunul dintre noi nu este scutit de experiența durerii. Am văzut oameni care i-au făcut față în moduri foarte diferite. Unii s-au îndepărtat, cu mânie, de Dumnezeu, în timp ce alții au permis suferinței lor să îi apropie mai mult de Dumnezeu.

La fel ca și dumneavoastră, am trecut și eu prin durere. Durerea ne ajută să monitorizăm procesul de vindecare. Deseori, ea ne învață să avem răbdare. Poate de aceea folosim termenul *răbdător* când ne referim la cei bolnavi.

Vârșnicul Orson F. Whitney a scris: „Nicio durere pe care o simțim, nicio încercare prin care trecem nu este irosită. Ea contribuie la educația noastră, la dezvoltarea unor calități, cum ar fi răbdarea, credința, tăria morală și umilința ... Prin tristețe și suferință, trudă și necaz, noi dobândim educația pe care am venit s-o dobândim aici”.¹

În mod similar, vârsnicul Robert D. Hales a spus:

„Durerea vă duce într-o stare de umilință care vă permite să reflectați. Este o experiență pe care sunt recunoscător că am îndurat-o ...

Este o experiență pe care sunt recunoscător că am îndurat-o... Am învățat că durerea fizică și vindecarea corpului după operații complicate sunt uimitor de similare cu durerea spirituală și vindecarea sufletului în procesul pocăinței”².

O mare parte din suferința noastră nu se datorează, neapărat, greșelilor noastre. Evenimente neașteptate, situații contradictorii sau întâmplări care dezamăgesc, boli care nu mai conținesc și chiar moartea, ne înconjoară și influențează experiența noastră muritoare. Pe lângă acestea, putem suferi dureri din cauza acțiunilor altora.³ Lehi a menționat că Iacov „[suferise]... multă întristare din cauza grosolăniei fraților [săi]”.⁴ Opoziția face parte din planul fericirii al Tatălui Ceresc. Noi, toți, întâmpinăm suficientă opoziție pentru a ajunge la o conștientizare a dragostei Tatălui nostru și a nevoii noastre de a fi ajutați de Salvator.

Salvatorul nu este un observator

tăcut. El Însuși cunoaște personal și în mod continuu durerea pe care o înfruntăm.

„El suferă durerile tuturor oamenilor, da, durerile fiecărei făpturi vii, atât bărbați, cât și femei și copii.”⁵

„Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.”⁶

Uneori, în durerea noastră profundă, suntem tentați să întrebăm: „Nu este niciun leac alinător în Galaad? Nu este niciun doctor acolo?”⁷. Eu mărturisesc că răspunsul este da, există un doctor. Ispășirea lui Isus Hristos tămăduiește toate aceste stări sufletești și efecte ale vieții muritoare.

Există un alt fel de durere de care noi *suntem* responsabili. Durerile spirituale sunt fixate adânc în sufletele noastre și pot părea de nepotolit, chiar ca și când ar fi fost „sfâșiate” cu o „groază de negrăit” după cum a descris Alma.⁸ Ele provin din cauza faptelor noastre păcătoase și din lipsă de pocăință. Pentru acest gen de durere există, de asemenea, un tratament care este universal și absolut. El vine de la Tatăl, prin Fiul, și este disponibil pentru fiecare dintre noi care dorește să facă tot ceea ce este necesar pentru a se pocăi. Hristos a spus: „Nu vă veți întoarce voi acum către Mine... și nu vă veți converti voi pentru ca Eu să vă pot vindeca?”⁹

Hristos Însuși ne-a învățat:

„Iar Tatăl meu M-a trimis pe Mine pentru ca Eu să pot fi ridicat pe cruce; iar *după* ce Eu am fost ridicat pe cruce pentru ca să pot să-i aduc pe toți oamenii la Mine ...

de aceea, în acord cu *puterea* Tatălui, Eu îi voi aduce pe toți oamenii către Mine”¹⁰.

Poate că lucrarea Sa cea mai importantă este cea străduință continuă cu fiecare dintre noi, individual, de a ne

înălța, de a ne binecuvânta, de a ne înțări, de a ne susține, de a ne îndruma și de a ne ierta.

După cum a văzut Nefi într-o viziune, o mare parte din slujirea din timpul vieții muritoare a lui Hristos a fost dedicată binecuvântării și tămăduirii bolnavilor care sufereau de tot feluri de boli – fizice, emoționale și spirituale. „Și am văzut mulțimi de oameni care erau bolnavi și chinuți de tot felul de boli... Iar ei au fost vindecați prin puterea Mielului lui Dumnezeu.”¹¹

Alma, de asemenea, a profețit că „El va merge înainte, răbdând dureri și suferințe și ispite de toate felurile; și... El va lua asupra Lui toate durerile și bolile poporului Său ...

ca inima *Lui* Lui să fie inundată de milă... ca *el* să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor”¹².

Într-o noapte, târziu, fiind într-un pat de spital, de data aceasta ca pacient, nu ca medic, am citit acele versete, iar și iar. M-am gândit: „Cum se face aceasta? Pentru cine? Ce se cere pentru a fi demn? Este ca iertarea de păcat? Trebuie să merităm

dragostea și ajutorul Lui?”. În timp ce meditam, am ajuns să înțeleg că în timpul vieții Sale muritoare, Hristos *a ales* să treacă prin dureri și suferințe pentru a ne înțelege. Noi, de asemenea, poate că trebuie să trecem prin experiențele grele ale vieții muritoare pentru a-L înțelege pe El și scopurile noastre veșnice.¹³

Președintele Henry B. Eyring ne-a învățat: „Aceasta ne va oferi mângâiere atunci când trebuie să așteptăm, în suferință, alinarea promisă a Salvatorului, prin care El știe, din experiență, cum să ne vindece și să ne ajute... Iar credința în această putere ne va oferi răbdare pe măsură ce ne rugăm, lucrăm și așteptăm ajutor. El ar fi putut să știe cum să ne ajute, pur și simplu prin revelație, dar El *a ales să învețe prin propria Sa experiență*”¹⁴.

Am simțit „îmbrățișarea dragostei Sale” în acea noapte.¹⁵ Drept recunoștință, lacrimile mi-au udat perna. Mai târziu, când am citit în Matei despre slujirea lui Hristos din timpul vieții Sale muritoare, am făcut o altă descoperire: „Seara, au adus la Isus pe mulți... El... a tămăduit pe *toți*

Guayaquil, Ecuador

bolnavii¹⁶. El i-a vindecat pe *toți* cei care au venit la El. Niciunul nu a fost refuzat.

După cum ne-a învățat vârstnicul Dallin H. Oaks: „Binecuvântările tămăduitoare vin în multe feluri, ele fiind potrivite nevoilor noastre personale, care sunt cunoscute de El, care ne iubește cel mai mult. Uneori o „tămăduire” vindecă boala noastră sau ne ușurează povara. Dar, alteori, noi suntem «vindecați» prin faptul că ni se dă putere sau înțelegere sau răbdare pentru a suporta poverile pe care le avem¹⁷. Toți care vor veni pot fi „[primiți] în brațele lui Isus¹⁸. Toată suferința poate fi alinată. În El, noi putem „găsi odihnă pentru sufletele [noastre]¹⁹. Condițiile noastre muritoare poate nu se vor schimba imediat, dar durerea, îngrijorarea, suferința și teama pot fi înghițite în pacea Sa și în leacul Său alinător.

Am observat că, deseori, copiii acceptă într-un mod mai firesc durerea și suferința. Ei îndură în liniște cu umilință și blândețe. Am avut un sentiment frumos, plăcut, în preajma acestor micuți.

Sherrie, o fetiță de 13 ani, a suferit o operație pe măduva spinării care a durat paisprezece ore. Când și-a recăpătat cunoștința la secția de terapie intensivă, ea a spus: „Tati, mătușa Cheryl este aici, și... bunicul Norman și bunica Brown sunt aici. Tati, dar cine este cel care stă lângă tine? Seamănă cu tine, doar că este mai înalt... A spus că el este fratele tău, Jimmy”. Unchiul ei, Jimmy, murise la vârsta de 13 ani de o fibroză cistică.

Timp de aproape o oră, Sherrie i-a descris pe vizitorii ei, toți membrii decedați ai familiei sale. Apoi, istovită, a adormit.

Mai târziu, ea i-a spus tatălui ei: „Tati, toți acești copii care sunt aici

la terapie intensivă au îngeri care îi ajută²⁰.

Nouă, tuturor, El ne-a spus:

„Iată, voi sunteți copii mici și nu puteți suporta toate lucrurile acum; trebuie să creșteți în harul și în cunoașterea adevărului.

Nu vă temeți, copii mici, pentru că sunteți ai Mei ...

De aceea, Eu sunt în mijlocul vostru și Eu sunt Păstorul cel bun²¹.

Marea noastră problemă în viața muritoare este aceea de a deveni „un sfânt prin ispășirea lui Hristos²². Durerea pe care dumneavoastră și cu mine o trăim, poate fi acolo unde acest proces este cel mai mult măsurat. În situații extrem de dificile, noi putem deveni asemenea copiilor în inimile noastre, umilindu-ne și putem „să ne rugăm, să muncim și să așteptăm²³ cu răbdare vindecarea sufletelor și trupurilor noastre. La fel ca și Iov, după ce vom fi purificați prin încercările noastre, vom „ieși [curați] ca aurul²⁴.

Depun mărturie că El este Mântuitorul nostru, Prietenul nostru, Avocatul nostru, Marele Doctor, Marele Vindecător. În El putem găsi pace și consolare în fața durerii noastre și a păcatelor noastre, doar dacă vom veni la El cu inimi umile. „Harul [Său] este de ajuns.”²⁵ În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Orson F. Whitney, în Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), p. 98.
2. Robert D. Hales, „Healing Soul and Body”, *Ensign*, nov. 1998, p. 14.
3. Vezi Alma 31:31, 33
4. 2 Nefi 2:1.
5. 2 Nefi 9:21.
6. Evrei 4:15–16. Pavel ne-a învățat să privim la Salvador ca la un exemplu de cum să tratăm „[impotrivirea din partea păcătoșilor față de noi], pentru ca nu cumva să [ne] pierdem inima și să [cădem] de oboseală în sufletele [noastre]” (Evrei 12:3).
7. Ieremia 8:22.
8. Alma 36:14.
9. 3 Nefi 9:13.
10. 3 Nefi 27:14–15; subliniere adăugată.
11. 1 Nefi 11:31.
12. 3 Nefi 27:14–15; subliniere adăugată.
13. Vezi John Taylor *The Mediation and Atonement* (1882), p. 97. Președintele Taylor scrie despre „un legământ” dintre Tatăl și Fiul în viața premuritoare pentru îndeplinirea mântuirii ispășitoare a omenirii. Pe lângă suferința din grădina și de pe cruce, Hristos a suferit, de bunăvoie, în timpul vieții și pe cruce (vezi Mosia 3:5–8).
14. Henry B. Eyring, „Adversitate”, *Liahona*, mai 2009, p. 24; subliniere adăugată.
15. Vezi Doctrină și legăminte 6:20.
16. Matei 8:16; subliniere adăugată.
17. Dallin H. Oaks, „El îi tămăduiește pe cei împovărați”, *Liahona*, nov. 2006, p. 7–8.
18. Mormon 5:11.
19. Matei 11:29.
20. Vezi Michael R. Morris, „Sherrie’s Shield of Faith”, *Ensign*, iunie 1995, p. 46.
21. Doctrină și legăminte 50:40–41, 44.
22. Mosia 3:19.
23. Henry B. Eyring, *Liahona*, mai 2009, p. 24.
24. Iov 23:10.
25. 2 Corinteni 12:9; vezi, de asemenea, Eter 12:26–27; Doctrină și legăminte 18:31.

Vârșnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Femeile SZU sunt remarcabile!

Multe lucruri realizate în Biserică se datorează slujirii altruiste oferite de femei.

Scriitorul și istoricul Wallace Stegner a scris despre migrarea mormonilor și despre stabilirea lor în Valea Salt Lake. El nu a acceptat credința noastră și, de multe ori, a fost critic la adresa noastră; totuși, el a fost impresionat de devotamentul și eroismul primilor membri ai Bisericii noastre, în special în cazul femeilor. El a spus: „Femeile lor sunt remarcabile”¹. Eu repet același lucru astăzi. Femeile sfinte din zilele din urmă sunt remarcabile!

Dumnezeu a pus în femei calități divine cum ar fi tăria, virtutea, dragostea și dorința de a se sacrifica pentru a putea crește generații viitoare ale copiilor Săi de spirit.

Un studiu recent făcut în Statele Unite afirmă că femeile din toate religiile „cred mult mai puternic în Dumnezeu” și merg mult mai des la adunările religioase decât o fac bărbații. „Ele sunt mult mai religioase din aproape toate punctele de vedere”².

Nu am fost surprins de acest rezultat, mai ales că am cugetat asupra rolului suprem pe care familiile și femeile îl au în religia noastră. Doctrina noastră este limpede: femeile sunt fiice ale Tatălui nostru Ceresc, iar

El le iubește. Soțiile sunt egale soților lor. Căsnicia reprezintă un parteneriat complet în care soțiile și soții conlucrează pentru a satisface nevoile familiei³.

Știm că femeile au parte de multe încercări, inclusiv cele care se străduiesc să trăiască în acord cu Evanghelia.

Moștenirea surorilor pioniere

O caracteristică importantă a vieții strămoșilor noștri pionieri este credința surorilor. Femeile, prin natura lor divină, au marele dar și responsabilitatea de a avea grijă de cămin și de copii și de hrănirea spirituală din cadrul familiei și din alte locuri. Din această perspectivă, credința surorilor manifestată prin dorința de a-și părăsi casele pentru a traversa câmpiile către un viitor necunoscut a fost ceva înălțător. Dacă cineva ar trebui să identifice cea mai importantă calitate a lor, aceasta ar fi credința lor neclintită în Evanghelia restaurată a Domnului Isus Hristos.

Relatările despre sacrificiile eroice și despre realizările acestor femei pioniere în timp ce traversau câmpiile sunt o moștenire neprețuită pentru Biserică. Eu sunt foarte impresionat de relatarea lui Elizabeth Jackson al

cărei soț, Aaron, a murit după ultima traversare a râului Platte alături de compania de cărucioare a lui Martin. Ea a scris:

„Nu voi încerca să descriu ceea ce am simțit în momentul când am devenit o văduvă cu trei copii în astfel de circumstanțe... Eu cred... că suferințele mele de dragul Evangheliei vor fi considerate ca fiind un act sfânt ...

Am făcut apel la Domnul... la Cel care a promis că va fi soț pentru văduve și tată pentru orfani. Am făcut apel la El și El m-a ajutat”⁴.

Elizabeth a spus că ea a scris această istorie în numele celor care au trecut prin aceleași situații, sperând ca generațiile următoare să fie dornice să îndure și să sacrifice toate lucrurile pentru împărăția lui Dumnezeu⁵.

Femeile de astăzi din Biserică sunt puternice și curajoase

Eu cred că, astăzi, femeile din Biserică îndeplinesc acea cerință și sunt la fel de puternice și credincioase. Conducătorii preoției din această Biserică, la toate nivelurile, sunt foarte recunoscători pentru slujirea, sacrificiul, angajamentul și contribuția surorilor.

Multe lucruri realizate în Biserică se datorează slujirii altruiste oferite de femei. Indiferent că se întâmplă la Biserică sau acasă, este un lucru frumos să vezi preoția și Societatea de Alinare conlucreând în armonie perfectă. O astfel de relație este asemenea unei orchestre foarte bine corelate, iar simfonia care rezultă ne inspiră pe toți.

Nu cu mult timp în urmă, când am fost desemnat să particip la o conferință în țărâșul Mission Viejo, California, am fost impresionat de relatarea despre petrecerea de Anul Nou a tinerilor din cei patru țărâși combinați. După petrecere, a fost găsită o geantă a cărei proprietară nu putea fi identificată fără ca aceasta să fie deschisă.

Vă împărtășesc o parte din ceea ce sora Monica Sedgwick, președinta Tinerelor Fete din Țărușul Laguna Niguel, a consemnat: „Noi nu doream să fim indiscrete; era vorba despre un obiect personal al cuiva! Așadar, am deschis-o cu mare grijă și am scos primul lucru de deasupra – sperând că vom găsi ceva care s-o identifice pe proprietară. A făcut-o, dar într-un alt fel – era broșura *Pentru întărirea tineretului*. Uau! Aceasta ne-a spus ceva despre ea. După aceea, am scos un alt obiect, un carnetel. Cu siguranță acesta avea să ne ofere răspunsuri, însă nu pe cele pe care le așteptam. Prima pagină era o listă cu scripturi favorite. După care urmau alte cinci pagini cu trimiteri la scripturi și note personale scrise cu mare grijă”.

Surorile au dorit s-o cunoască imediat pe această tânără față credincioasă. Ele s-au întors la acea geantă pentru a o identifica pe proprietară. Au scos câteva bomboane mentolate, săpun, cremă și o perie. Mi-au plăcut comentariile lor: „Aha, lucruri bune îi ies din gură, are mâini curate și fine și se îngrijește”.

Ele au așteptat cu nerăbdare să descopere următoarea comoară. Au scos un portofel mic pentru monede, făcut de ea din carton, care avea ceva bani într-un buzunar cu fermoar. Ele au exclamat: „Aha, deci este creativă și pregătită!”. Ele erau ca și copiii mici în dimineața de Crăciun. Următorul lucru pe care l-au scos le-a surprins și mai mult: o rețetă pentru un tort de ciocolată Black Forest (Pădurea Neagră) și o notă de a face acel tort pentru aniversarea unui prieten. Ele aproape că au țipat: „Este GOSPODINĂ! Este atentă și dornică să slujească”. După care, în fine, au găsit un act de identitate. Conducătorii tinerilor au spus că s-au simțit foarte binecuvântați „să vadă exemplul tăcut al unei domnișoare

care trăia conform Evangheliei”⁶.

Această relatare ilustrează angajamentul Tinerelor noastre Fete față de standardele Bisericii⁷. Este, de asemenea, una dintre conducătoarele devotate, preocupate, grijului, din întreaga lume, care le îndrumă pe Tinerele Fete. Ele sunt remarcabile!

Surorile dețin roluri cheie în cadrul Bisericii, vieții de familie, precum și ca persoane, roluri care sunt esențiale în planul Tatălui Ceresc. Multe dintre aceste responsabilități nu oferă compensații economice, însă oferă satisfacție și sunt importante prin prisma eternității. Recent, o editorialistă încântătoare și foarte capabilă în meseria ei, a cerut o descriere a rolului femeilor în cadrul Bisericii. I s-a explicat că toți conducătorii din congregațiile noastre *nu sunt plătiți*. Ea a întrerupt discuția pentru a spune că interesul ei a scăzut foarte mult. Ea a spus: „Cred că femeile nu mai au deloc nevoie de slujbe unde *nu sunt plătite*”.

Noi am subliniat că cea mai importantă organizație de pe pământ este familia, în care „tații și mamele sunt... parteneri egali”⁸. Niciunul dintre ei nu este recompensat financiar, însă binecuvântările nu pot fi descrise. Bineînțeles că i-am spus despre Societatea de

Alinare, despre organizațiile Tinerelor Fete și ale Societății Primare care sunt conduse de femei. I-am menționat că, încă de la începutul istoriei noastre, atât bărbații, cât și femeile rostesc rugăciuni, cântă la instrumente, rostesc cuvântări și cântă în cor chiar și în cadrul adunării de împărtășanie, care este cea mai sacră adunare a noastră.

Recent, mult mediatizata carte *American Grace (Harul american)*, vorbește despre femeile din diferitele religii. În ea se spune că femeile sfinte din zilele din urmă sunt unice prin faptul că sunt peste măsură de mulțumite de rolul pe care îl au în conducerea Bisericii⁹. Mai mult, sfinții din zilele din urmă în ansamblu, bărbați și femei, sunt cei mai devotați credinței lor, față de toți membrii celorlalte religii studiate¹⁰.

Femeile noastre nu sunt remarcabile pentru că au reușit să evite greutățile vieții – din contră. Ele sunt remarcabile datorită modului în care înfruntă încercările vieții. În pofida provocărilor și încercărilor pe care viața le are de oferit – când sunt sau nu căsătorite, din cauza alegerilor făcute de copii, sănătății precare, lipsei de șanse și multor altor probleme – ele rămân incredibil de puternice,

neclintite și fidele credinței lor. Surorile noastre din Biserică „fii ajută în mod constant] pe cei slabi, înalță mâinile oboseite și întăresc genunchii care se clatină”¹¹.

O președintă a Societății de Alinare, care a recunoscut această slujire extraordinară, a spus: „Chiar și în momentul când surorile slujesc, ele se gândesc: «Aș fi dorit să pot face mai mult!»”. Deși nu sunt perfecte și toate au parte de încercări personale, credința lor într-un Tată iubitor din Cer și certitudinea sacrificiului ispășitor al Salvatorului le umplu viața.

Rolul surorilor în Biserică

În timpul ultimilor trei ani, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece au căutat îndrumare, inspirație și revelație în timp ce se sfătuiau cu liderii preoției și ai organizațiilor auxiliare și lucrau la noile Church Handbooks (Manuale ale Bisericii). În timpul acestui proces, eu am avut un sentiment de profundă recunoștință pentru rolul esențial pe care surorile, atât cele căsătorite, cât și cele necăsătorite, l-au avut de-a lungul istoriei și îl au acum, atât în cadrul familiei, cât și în Biserică.

Toți membrii Bisericii lui Isus Hristos trebuie „să muncească în via Sa pentru salvarea sufletelor oamenilor”¹². „Lucrarea de salvare include munca misionară făcută de membri, păstrarea convertiților, activarea membrilor mai puțin activi, munca în templu și cea de realizare a istoriei familiei... predicarea Evangheliei”¹³ și grija față de cei săraci și nevoiași¹⁴. Această lucrare este coordonată, în primul rând, prin intermediul consiliului episcopiei¹⁵.

În noile Handbooks (Manuale) se precizează în mod special faptul că episcopii, care cunosc și înțeleg deja problemele existente, vor trebui să delege mai multe responsabilități. Membrii trebuie să înțeleagă faptul

că episcopul a fost instruit să delege. Membrii trebuie să-l susțină și să-l sprijine în timp ce el urmează acest sfat. Acest lucru îi va permite episcopului să petreacă mai mult timp cu tinerii, cu tinerii adulți necăsătoriți și cu familia lui. El va delega alte responsabilități importante conducătorilor preoției, președinților organizațiilor auxiliare, precum și bărbaților și femeilor în mod individual. În Biserică, rolul femeii în cadrul căminului este foarte respectat¹⁶. Când o mamă primește, în cadrul Bisericii, o chemare care necesită mult timp pentru a fi îndeplinită, tatălui i se oferă, de regulă, o chemare mai puțin solicitantă pentru a se păstra un echilibru în viața familiei.

Cu mulți ani în urmă, am participat la o conferință de țară în Tonga. Duminică dimineața, primele trei rânduri din capelă au fost ocupate de bărbați cu vârste cuprinse între 26 și 35 de ani. M-am gândit că formau un cor de bărbați. Însă, atunci când s-au prezentat treburile conferinței, fiecare dintre acești bărbați, 63 în total, s-a ridicat în picioare atunci când și-a auzit numele și a fost susținut pentru a fi rânduit la Preoția lui Melhisedec. Am avut atât sentimente de satisfacție, cât și de uimire.

După sesiune, l-am întrebat pe președintele Mateaki, președintele de țară, cum au realizat acel miracol. El mi-a spus că, în cadrul adunării consiliului țării, s-a discutat

despre reactivare. Președinta Societății de Alinare din țarașul lui, sora Leinata Va'enuku a cerut permisiunea să vorbească. În timp ce ea vorbea, Spiritul i-a confirmat președintelui că ceea ce ea sugera era un lucru bun. Ea a explicat că, în țarașul lor, erau foarte mulți bărbați minunați cu vârste cuprinse între 20 și 40 de ani care nu slujiseră în misiuni. Ea a spus că mulți dintre acei bărbați știau că-și dezamăgiseră episcopii și conducătorii preoției care îi încurajaseră foarte mult să slujească în misiuni, iar acum se simțeau ca membri de mână a doua ai Bisericii. A indicat faptul că acești tineri trecuseră de vârsta la care puteau slui în misiuni cu timp deplin. Și-a exprimat dragostea și îngrijorarea pentru ei. Ea a explicat că ei trebuiau totuși să primească toate rânduielile necesare salvării și că atenția trebuia concentrată asupra rânduirilor la preoție și rânduielilor din templu. A menționat că, deși o parte dintre acești bărbați erau încă necăsătoriți, cei mai mulți dintre ei se căsătoriseră cu femei minunate – unele fiind active în Biserică, altele inactive și celelalte nefiind membre ale Bisericii.

După o discuție detaliată în cadrul consiliului țării, s-a decis ca bărbații din cadrul preoției și femeile din Societatea de Alinare să-și întindă brațele pentru a-i salva pe acești bărbați și pe soțiile lor, în timp ce episcopii urmau să petreacă mai mult timp cu tinerii băieți și cu tinerele fete din episcopii. Cei implicați în salvare s-au concentrat în principal asupra pregătirii lor pentru preoție, căsătoria eternă și pentru rânduielile necesare salvării înfăptuite în templu. Pe parcursul următorilor doi ani, aproape toți dintre cei 63 de bărbați, care fuseseră susținuți pentru a primi Preoția lui Melhisedec în cadrul acelei conferințe la care am participat, și-au primit înzestrarea în templu și au

Kiev, Ucraina

fost pecetluită cu soțiile lor. Această relatare este doar un exemplu al importanței surselor în lucrarea de salvare din episcopiile și țărâșii noștri, precum și al modului în care ele facilitează primirea revelației, în special în cadrul consiliilor Bisericii¹⁷.

Rolul surselor în cadrul familiei

Suntem conștienți că există forțe uriașe îndreptate împotriva femeilor și a familiilor. Studiile recente arată că există o deteriorare a devotamentului în cadrul căsniciei, numărul adulților care se căsătoresc fiind în scădere¹⁸. Pentru unii, căsătoria și familia devin „o opțiune, în loc de a fi principiul central după care trebuie organizată societatea noastră”¹⁹. Femeile au de-a face cu multe opțiuni și trebuie să analizeze, cu ajutorul rugăciunii, alegerile pe care le fac și modul în care acestea le vor afecta familia.

Anul trecut, când am fost în Noua Zeelandă, am citit, în ziarul din Auckland, despre femei, nu de religia noastră, care se confruntau cu aceste probleme. O mamă spunea că și-a dat seama că, în cazul ei, alegerea dacă să lucreze sau să stea acasă se reducea, de fapt, la un covor nou și la o a doua mașină de care nu prea avea nevoie. Dar o altă femeie credea că „cel mai mare dușman al fericirii în viața de familie nu era faptul că ai un loc de muncă — ci televizorul”. Ea spunea

că membrii familiilor petrec prea mult timp uitându-se la televizor și prea puțin unul cu altul²⁰.

Acestea sunt decizii foarte sensibile, personale, însă există două principii pe care trebuie să ni le amintim întotdeauna. Primul, nicio femeie nu trebuie să creadă vreodată că trebuie să-și ceară scuze sau că propria ei contribuție este mai puțin importantă pentru că ea își dedică cea mai mare parte a eforturilor creșterii și îngrijirii copiilor. Nimic nu ar trebui să fie mai important în planul Tatălui nostru din Cer. Al doilea, cu toții trebuie să fim atenți să nu judecăm sau să presupunem că surorile sunt mai puțin curajoase dacă hotărâsc să lucreze în afara casei. Rareori înțelegem sau apreciem pe deplin situațiile în care se află oamenii. Soții și soțiile trebuie să se consulte, cu ajutorul rugăciunii, înțelegând că vor răspunde în fața lui Dumnezeu pentru deciziile lor.

Pe dumneavoastră, surori devotate care sunteți mame singure, indiferent din ce motiv, noi vă apreciem foarte mult. Profeții au spus foarte clar „că sunt multe mâini pregătite să vă ajute. Domnul știe situația în care vă aflați. La fel și Biserica”²¹. Sper că sfinții din zilele din urmă vor fi primii care vor crea la locul de muncă o atmosferă care să fie mai plăcută și mai utilă atât pentru femei, cât și pentru bărbați, în ceea ce privește îndeplinirea

responsabilităților lor de părinți.

Pe dumneavoastră, surori necăsătorite curajoase și credincioase, vă rog să știți că noi vă iubim și vă apreciem și vă asigurăm că nicio binecuvântare eternă nu vă va fi refuzată.

Remarcabila femeie pionier, Emily H. Woodmansee, a scris cuvintele imnului „Surori în Sion”. Ea a avut dreptate când a spus că „[poartă în ele] a îngerilor solie”²². Acest lucru a fost descris ca fiind „nimic altceva decât îndeplinirea poruncii directe și actuale a Tatălui nostru din Cer și «un dar pe care...surorile... îl revendică»”²³.

Dragi surori, vă iubim și vă admirăm. Noi apreciem slujirea dumneavoastră în împărăția Domnului. Dumneavoastră sunteți remarcabile! Îmi exprim în mod special aprecierea față de femeile din viața mea. Eu mărturisesc despre realitatea ispășirii, despre divinitatea Salvatorului și despre restaurarea Bisericii Sale, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), p. 13.
2. Robert D. Putnam și David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), p. 233.
3. *Vezi Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.3.1; vezi, de asemenea, Moise 5:1, 4, 12, 27.
4. În Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), p. 445.
5. *Vezi „Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford”, Utah State*

Historical Society, Manuscript A 719; în „Remembering the Rescue”, *Ensign*, august 1997, p. 47.

6. Versiune combinată și prescurtată dintr-un e-mail scris de Monica Sedgwick, președinta Tinerele Fete din Țărușul Laguna Nigel, California și o cuvântare rostită de Leslie Mortensen, președinta Tinerele Fete din Țărușul Mission Viejo, California.
7. Într-un articol intitulat „Why Do We Let Them Dress Like That?” (*Wall Street Journal*, 19–20 martie 2011, C3), o mamă evreică apără cu mare grijă standardele privind modul în care se îmbracă și moralitatea și recunoaște exemplul dat de femeile mormone.
8. „Familia: o declarație oficială către lume” *Liahona*, noiembrie 2010, p. 129.
9. Vezi Putnam și Campbell, *American Grace*, p. 244–245.
10. Vezi Putnam și Campbell, *American Grace*, p. 504.
11. Doctrină și legăminte 81:5; vezi, de asemenea, Mosia 4:26.
12. Doctrină și legăminte 138:56.
13. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), p. 22.
14. Vezi *Handbook 2*, 6.1.
15. Vezi *Handbook 2*, 4.5.
16. Vezi Emily Matchar, „Why I Can’t Stop Reading Mormon Housewife Blogs”, salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Această feministă și ateistă, după cum s-a descris singură, și-a arătat respectul și a spus că era dependentă de citirea blogurilor soțiilor mormone.
17. Din conversațiile cu Lehonitai Mateaki, președintele Țărușului Nuku’alofa Tonga Ha’akame, (a slujit, ulterior, ca președinte al misiunii Port Moresby, Papua Noua Guinee) și Leinata Va’enuku, președinta Societății de Alinare la nivel de Țăruș.
18. Vezi D’Vera Cohn și Richard Fry, „Women, Men, and the New Economics of Marriage”, Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Numărul copiilor născuți a scăzut, de asemenea, considerabil în multe țări. Acest lucru a fost numit Iarna demografică.
19. „A Troubling Marriage Trend”, *Deseret News*, 22 noiembrie 2010, A 14, citat dintr-un raport publicat pe msnbc.com.
20. Vezi Simon Collins, „Put Family before Money-making Is Message from Festival”, *New Zealand Herald*, 1 februarie 2010, p. A2.
21. Gordon B. Hinckley, „Women of the Church”, *Ensign*, noiembrie 1996, p. 69; vezi, de asemenea, Spencer W. Kimball, „Our Sisters in the Church”, *Ensign*, noiembrie 1979, p. 48–49.
22. „Surori în Sion”, *Immuri*, nr. 201.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, ediție revizuită (2009), p. 338–339.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Ocazii de a face bine

Modalitatea Domnului de a-i ajuta pe cei care au nevoi materiale implică oameni care, din dragoste, s-au consacrat ei înșiși și au consacrat ceea ce au lui Dumnezeu și lucrării Sale.

Dragii mei frați și dragile mele surori, scopul mesajului meu este de a onora și celebra ceea ce Domnul a făcut și face pentru a le sluji celor săraci și nevoiași dintre copiii Săi de pe pământ. El îi iubește pe copiii Săi nevoiași, precum și pe cei care doresc să ajute. Și El a creat modalități de a-i binecuvânta atât pe cei care au nevoie de ajutor, cât și pe cei care-l vor oferi.

Tatăl nostru Ceresc aude rugăciunile copiilor Săi de pe întreg pământul, care se roagă să aibă hrană să mănânce, haine cu care să se îmbrace și pentru demnitatea ca ei să le dobândească prin propriile lor eforturi. El aude aceste rugăciuni încă de când a pus bărbatul și femeia pe pământ.

Aflați că aceste nevoi există acolo unde trăiți, precum și în întreaga lume. Deseori, inima dumneavoastră este plină de compasiune. Când întâlniți pe cineva care se chinuie să-și găsească un loc de muncă, aveți acea dorință de a ajuta. O aveți atunci când mergeți în casa unei văduve și vedeți că ea nu are hrană. O aveți atunci când vedeți poze cu copii care plâng stând în ruinele casei lor distruse de cutremur sau de foc.

Deoarece Domnul le aude plânsetele și simte compasiunea

dumneavoastră profundă față de ei, El a oferit, încă de la începuturile timpului, modalități prin care ucenicii Săi pot ajuta. El i-a invitat pe toți copiii Săi să-și consacre timpul, bunurile și să se consacre ei înșiși pentru a I se alătura în slujirea altora.

Modalitatea Lui de a ajuta s-a numit, la un moment dat, viața trăită conform legii consacării. Într-o altă perioadă, modalitatea Lui a fost numită Ordinul Unit. În timpul nostru, se numește programul de bunăstare desfășurat de Biserică.

Numele și detaliile operațiunii sunt schimbate pentru a se potrivi nevoilor și circumstanțelor în care se găsesc oamenii. Dar, întotdeauna, modalitatea Domnului de a-i ajuta pe cei care au nevoi materiale implică oameni care, din dragoste, s-au consacrat ei înșiși și au consacrat ceea ce au lui Dumnezeu și lucrării Sale.

El ne-a invitat și ne-a poruncit să ne implicăm în lucrarea Sa pentru a-i înălța pe cei nevoiași. În apele botezului și în templele sfinte ale lui Dumnezeu, noi facem legământ să facem aceasta. Reînnoim acest legământ duminică, atunci când luăm din împărtășanie.

Scopul meu, astăzi, este să descriu unele dintre ocaziile pe care El ni le-a

pus la dispoziție pentru a-i ajuta pe cei nevoiași. Nu voi putea vorbi despre toate în timpul scurt pe care-l am. Sper să vă reînnoiesc și să vă întăresc angajamentul de a acționa.

Există un imn despre invitația Domnului la această lucrare, pe care l-am cântat încă de când eram mic. În copilăria mea, am dat mai multă atenție voioșiei melodiei decât puterii cuvintelor. Mă rog ca dumneavoastră să simțiți, astăzi, versurile în inima dumneavoastră. Să ascultăm din nou cuvintele:

*Am făcut eu un bine în lume azi,
Ajutând pe cel necăjit?
Oare l-am consolată, bucurie i-am dat?
De nu, nimic n-am reușit.
Povara cuiva astăzi s-a ușurat,
Stând lângă el, la greu, și eu?
De bolnavi și de cei slabi m-am
apropiat,
Ca să-i ajut eu pe ei mereu?
Slujește! Nu poți visa
La casa ce sus vei avea.
Să faci bine-i plăcere, este mângâiere,
E binecuvântarea ta.¹*

Domnul ne trimite tuturor, în mod frecvent, mesaje de avertizare. Uneori poate fi un sentiment neașteptat de compasiune față de cineva nevoiaș. Este posibil ca un tată să-l fi simțit când a văzut un copil căzând și julin-du-se la genunchi. Este posibil ca o mamă să-l fi simțit când și-a auzit copilul plângând noaptea, fiind speriat. Este posibil ca un fiu sau o fiică să fi simțit compasiune față de cineva care era trist sau speriat la școală.

Noi toți am avut sentimente de compasiune față de alții pe care nici măcar nu-i cunoșteam. De exemplu, când ați auzit rapoartele despre valurile care străbăteau Pacificul ca urmare a cutremurului din Japonia, v-ați îngrijorat pentru cei care ar fi putut fi răniți.

Mii dintre dumneavoastră ați avut sentimente de compasiune atunci când ați aflat despre inundațiile din Queensland, Australia. Buletinele de știri, în cea mai mare parte a lor, prezentau estimări despre câți oameni aveau nevoie de ajutor. Însă mulți dintre dumneavoastră ați simțit durerea oamenilor. Cererii de ajutor i-au răspuns peste 1.500 de voluntari, membri ai Bisericii, din Australia, care au venit să ajute și să aline.

Ei și-au transformat sentimentele de compasiune în decizia de a acționa conform legămintelor pe care le-au făcut. Am văzut binecuvântările care vin la cel nevoiaș care primește ajutor și la persoana care profită de ocazia de a-l oferi.

Părinții înțelepți văd în fiecare nevoie a celorlalți o modalitate de a aduce binecuvântări în viața fiilor și fiicelor lor. Trei copii ne-au adus recent recipiente în care se afla o cină delicioasă. Părinții lor au știut că noi aveam nevoie de ajutor și i-au inclus pe copiii lor în acea ocazie de a ne sluji.

Părinții au binecuvântat familia noastră prin slujirea lor generoasă. Prin alegerea lor de a-și lăsa copiii să ofere, ei au oferit binecuvântări nepoților lor. Zâmbetele pe care copiii

le aveau atunci când au plecat de la noi m-au făcut să fiu sigur că nepoții acelor părinți vor fi binecuvântați. Ei le vor spune copiilor lor despre bucuria pe care au simțit-o slujind cu bunătate în numele Domnului. Îmi amintesc că am simțit acel sentiment de satisfacție interioară în copilărie, atunci când am smuls buruieni pentru un vecin, la rugămintea tatălui meu. Oricând sunt rugat să ofer ceva, îmi amintesc și cred în cuvintele imnului „Ce fericire să-Ți slujim”².

Știu că aceste versuri au fost scrise pentru a exprima bucuria pe care o aduce preaslăvirea Domnului în ziua de sabbat. Dar acei copii care au venit la noi să ne aducă mâncare simțeau, în cursul unei zile a săptămânii, bucuria de a înfăptui lucrarea Domnului. Iar părinții lor au sesizat ocazia de a face bine și au făcut ca multe generații să simtă acea bucurie.

Modalitatea Domnului de a se îngriji de cei nevoiași le oferă părinților o altă ocazie de a-și binecuvânta copiii. Eu am văzut-o într-o capelă, într-o duminică. Un copilăș i-a înmănat episcopului plicul cu donațiile familiei lui, în timp ce episcopul intra în capelă înainte de adunarea de împărtășanie.

Cunoșteam familia și băiatul respectiv. Familia tocmai aflase că cineva

din episcopie avea nevoie de ajutor. În timp ce punea în plic o donație de post mai mare decât de obicei, tatăl i-a spus copilului ceva de genul: „Noi am postit și ne-am rugat astăzi pentru cei nevoiași. Dă-i, te rog, episcopului acest plic în numele nostru. Eu știu că el îl va folosi pentru a-i ajuta pe cei care sunt mai nevoiași ca noi”.

În loc să se simtă înfometat în acea duminică, băiatul își va aminti de acea zi cu mare plăcere. Puteam să-mi dau seama după zâmbetul lui și după felul în care ținea plicul atât de strâns, că el a înțeles încrederea mare pe care tatăl lui i-a acordat-o de a duce donația familiei pentru cei săraci. El își va aminti de acea zi atunci când va fi diacon și, probabil, își va aminti mereu de ea.

Am văzut aceeași fericire pe chipurile persoanelor care i-au ajutat pe oamenii din Idaho, în numele Domnului, cu mulți ani în urmă. Barajul Teton a cedat în ziua de sâmbătă, 5 iunie 1976. Unsprezece oameni au fost uciși. Alte mii au trebuit să-și abandoneze casele în decurs de câteva ore. Unele case au fost luate de ape. Și sute de locuințe au devenit locuibile numai ca urmare a eforturilor fizice și materiale care au depășit cu mult posibilitățile proprietarilor.

Cei care au auzit de tragedia respectivă au avut sentimente de compasiune și au simțit chemarea de a face bine. Vecinii, episcopii, președintele Societății de Alinare, conducătorii cvorumurilor, învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare și-au părăsit casele și locurile de muncă pentru a curăța casele inundate ale altora.

Un cuplu s-a întors în Rexburg din vacanță, imediat după inundație. Ei nu s-au dus să-și vadă casa. În schimb, l-au căutat pe episcopul lor pentru a-l întreba cum puteau să ajute. El i-a trimis la o familie nevoiașă.

După câteva zile, ei s-au dus să

vadă ce-a mai rămas din casa lor. Dispăruse, fiind măturată de ape. Ei s-au întors la episcop și l-au întrebat: „Acum, ce doriți să facem?”.

Oriunde locuiți, ați văzut acel miracol al compasiunii transformată în fapte altruiste. Poate că nu a fost ca rezultat al vreunui mare dezastu natural. L-am văzut în cvorumul preoției, unde un frate s-a ridicat pentru a descrie nevoile unui bărbat sau ale unei femei care caută un loc de muncă pentru a se putea întreține și a-și întreține familia. Am putut simți compasiune în acea încăpere, în timp ce unii sugerau nume de oameni care puteau să ofere un loc de muncă persoanei care avea nevoie de așa ceva.

Ce s-a întâmplat în acel cvorum al preoției și ce s-a întâmplat în casele inundate din Idaho este o manifestare a modalității Domnului de a-i ajuta pe cei foarte nevoiași să ajungă, din nou, să se bizuie pe forțele proprii. Noi avem sentimente de compasiune și știm cum să acționăm în felul Domnului pentru a ajuta.

Anul acesta, sărbătorim 75 de ani de la înființare programului de bunăstare desfășurat de Biserică. A fost lansat pentru a îndeplini nevoile celor care și-au pierdut locul de muncă,

fermele și chiar casele ca urmare a ceea ce a devenit cunoscut ca fiind „Marea criză economică”.

Marile nevoi materiale ale copiilor Tatălui Cresc au revenit în timpul nostru, la fel cum s-a întâmplat și se va întâmpla întotdeauna. Principiile care stau la baza programului de bunăstare desfășurat de Biserică nu sunt valabile doar pentru un anumit moment sau pentru un anumit loc. Ele sunt valabile pentru toate timpurile și toate locurile.

Aceste principii sunt spirituale și eterne. Din acest motiv, dacă le înțelegem și le permitem să ne pătrundă adânc în inimă, vom putea sesiza și profita de ocaziile de a ne oferi ajutorul oricând și oriunde ne va cere Domnul.

Vă prezint unele dintre principiile care m-au îndrumat când am vrut să ajut în felul Domnului și când am fost ajutat de alții.

Primul, fiecare om este mai fericit și are o părere mai bună despre sine atunci când poate să se întrețină și să-și întrețină familia și când își întinde brațele, după aceea, pentru a avea grijă de ceilalți. Le-am fost recunoscător celor care m-au ajutat să-mi asigur cele necesare. Și, de-a lungul anilor, le-am fost și mai recunoscător celor care m-au ajutat să ajung să mă bizui pe forțele proprii. Și, apoi, le-am fost cel mai recunoscător celor care mi-au arătat cum să folosesc o parte din surplusul meu pentru a-i ajuta pe alții.

Am învățat că, pentru a avea un surplus, trebuie să cheltuiesc mai puțin decât câștig. Cu acel surplus, am putut să învăț, că într-adevăr este mai bine să oferi decât să primești. În parte, aceasta este așa, deoarece atunci când ajutam în felul Domnului, El ne binecuvântează.

Președintele Marion G. Romney a spus despre lucrarea de bunăstare: „În această lucrare, indiferent cât oferi,

nu poți ajunge sărac”. Iar după aceea, dânsul l-a citat pe președintele său de misiune, Melvin J. Ballard, după cum urmează: „O persoană nu-i poate oferi Domnului o coajă de pâine fără să primească, în schimb, o pâine întregă”³.

De-a lungul vieții mele, am văzut că acest lucru este adevărat. Când sunt generos față de copiii nevoiași ai Tatălui Ceresc, El este generos cu mine.

Un al doilea principiu al Evangheliei care a fost un ghid pentru mine în lucrarea de bunăstare este puterea și binecuvântarea unității. Când ne unim forțele pentru a le sluji celor nevoiași, Domnul ne unește inimile. Președintele J. Reuben Clark jr., a enunțat acest principiu astfel: „Slujirea... a contribuit... la aducerea aceluia sentiment comun de frăție, deoarece bărbații, indiferent de pregătirea sau ocupația lor, au lucrat împreună într-o grădină care aparține programului de bunăstare sau într-un alt proiect”⁴.

Sentimentul puternic de frăție este valabil atât pentru cel care primește, cât și pentru cel care oferă. Chiar și astăzi, un bărbat, alături de care eu am scos cu lopata noroiul din casa lui inundată din Rexburg, simte că suntem uniți. Și el simte că demnitatea personală i-a fost întărită pentru că a făcut tot ce a putut pentru el și familia lui. Dacă am fi lucrat singuri, amândoi am fi pierdut o binecuvântare spirituală.

Acest lucru ne duce la al treilea meu principiu de acțiune în lucrarea de bunăstare: implicați-i, alături de dumneavoastră, pe membrii familiei, pentru ca ei să poată învăța cum să aibă grijă unul de celălalt, în același fel în care au grijă de alții. Fiilor și fiicelor dumneavoastră, care lucrează alături de dumneavoastră pentru a le sluji celor nevoiași, le va fi mult mai ușor să se ajute unul pe celălalt atunci când vor avea nevoie.

Al patrulea principiu prețios al bunăstării în cadrul Bisericii l-am învățat când am fost episcop. A rezultat din ținerea poruncii din scripturi de a-i căuta pe cei săraci. Este responsabilitatea episcopului de a căuta și oferi ajutor celor care încă au nevoie de ajutor după ce ei și membrii familiei lor au făcut tot ce au putut. Am învățat că Domnul trimite Duhul Sfânt pentru a face posibilă „[căutarea și găsirea]”⁵ celor care au nevoie de ajutor, așa cum o face și pentru găsirea adevărului. Eu am învățat că trebuie s-o implic în această căutare pe președinta Societății de Alinare. Ea poate primi revelație înaintea dumneavoastră.

Unii dintre dumneavoastră veți avea nevoie de acea inspirație în lunile care vor urma. Pentru a sărbători cea de-a 75-a aniversare a programului de bunăstare desfășurat de Biserică, membrii din întreaga lume vor fi invitați să participe la o zi de slujire. Conducătorii și membrii vor trebui să caute revelația atunci când vor stabili proiectele de slujire.

Vă voi oferi trei sugestii de care să țineți cont atunci când vă veți planifica proiectul de slujire.

Prima, pregătiți-vă spiritual, dumneavoastră și cei pe care-i conduceți. Numai dacă inimile sunt înduioșate de ispășirea Salvatorului veți putea vedea în mod clar că scopul proiectului este de a binecuvânta atât spiritual, cât și material viața copiilor Tatălui Ceresc.

A doua mea sugestie este să-i alegeți ca beneficiari ai slujirii

dumneavoastră pe oamenii din cadrul împărăției sau ai comunității ale căror nevoi vor atinge inima celor care vor sluji. Oamenii cărora le vor sluji vor simți dragostea lor. Acea dragoste le-ar putea aduce mai multă bucurie, așa cum se promite în imn, decât ar putea s-o facă satisfacerea nevoilor lor materiale.

Ultima mea sugestie este aceea de a planifica să folosiți puterea legăturilor din cadrul familiilor, cvorumurilor, organizațiilor auxiliare și dintre oamenii pe care-i cunoașteți din comunitățile dumneavoastră. Sentimentele de unitate vor înmulți efectele bune ale slujirii pe care o oferiți. Și aceste sentimente de unitate în cadrul familiilor, Bisericii și comunităților se dezvoltă și vor deveni o moștenire care va dura mult timp după încheierea proiectului.

Aceasta este ocazia mea de a vă spune cât de mult vă apreciez. Datorită slujirii pline de dragoste pe care dumneavoastră ați oferit-o în numele Domnului, oamenii din întreaga lume pe care i-ați ajutat mi-au mulțumit mie atunci când i-am întâlnit.

Atunci când ați ajutat în felul Domnului, dumneavoastră ați găsit o modalitate de a-i face să se simtă mai fericiți. Dumneavoastră și alți ucenici umili ai Salvatorului asemenea dumneavoastră ați aruncat bucăți de pâine pe ape prin slujire, iar oamenii pe care i-ați ajutat au încercat să-mi înapoieze o pâine întregă a recunoștinței.

prezentată de președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Primesc aceeași exprimare de recunoștință de la oameni care au lucrat cu dumneavoastră. Îmi amintesc de un moment când stăteam lângă președintele Ezra Taft Benson. Noi vorbeam despre slujirea în domeniul bunăstării din cadrul Bisericii Domnului. M-a surprins cu vigoarea sa tinerească atunci când mi-a spus, încordându-și brațul: „Îndrăgesc această muncă, și chiar este de muncă!”

În numele Învățătorului, eu vă mulțumesc pentru munca dumneavoastră de a le sluji copiilor Tatălui nostru Ceresc. El vă cunoaște și vede efortul, sârguința și sacrificiul dumneavoastră. Mă rog ca El să vă binecuvânteze să vedeți rodul muncii dumneavoastră în fericirea celor pe care i-ați ajutat și a celor alături de care ați oferit ajutor în numele Domnului.

Eu știu că Dumnezeu, Tatăl trăiește și ne aude rugăciunile. Eu știu că Isus este Hristosul. Dumneavoastră și cei cărora le slujiți puteți fi purificați și întăriți slujindu-I și ținând poruncile Sale. Puteți ști, așa cum știu și eu, prin puterea Duhului Sfânt, că Joseph Smith a fost profetul lui Dumnezeu prin care a fost restaurată Biserica adevărată și vie, care este aceasta. Mărturisesc că președintele Thomas S. Monson este profetul în viață al lui Dumnezeu. El este un exemplu foarte bun a ceea ce Domnul a făcut: umbra din loc în loc, făcea bine. Mă rog ca noi să folosim ocaziile pe care le avem de a „[înălța] mâinile obosite și [întări] genunchii care se clatină”⁶. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Am făcut eu un bine?”, *Imnuri*, nr. 140.
2. „Ce fericire să-ți slujim”, *Imnuri*, nr. 95.
3. Marion G. Romney, „Welfare Services: The Savior's Program”, *Ensign*, noiembrie 1980, p. 93.
4. J. Reuben Clark jr., în Conference Report, octombrie 1943, p. 13.
5. Vezi Matei 7:7-8; Luca 11:9-10; 3 Nefi 14:7-8.
6. Doctrină și legăminte 81:5.

Susținerea oficianților Bisericii

Se propune ca noi să susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător și revelator și președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Președinție și pe Dieter Friedrich Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-l susținem pe Boyd Kenneth Packer ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christoffer-son și Neil L. Andersen.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe Cei Doisprezece Apostoli ca profeti, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate

prin ridicarea mâinii.

Dacă se opune cineva, s-o arate prin același semn.

Se propune ca noi să eliberăm din oficiul de autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, cu începere de la 1 mai 2011, pe următorii: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Ardern, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, LeGrand R. Curtis jr., Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell și Gary W. Walker.

Toți cei care doresc să ni se alature în exprimarea recunoștinței față de acești frați pentru slujirea lor de excepție s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să-i susținem ca membri ai Primului Cvorum al celor Șaptezeci pe următorii: Don R. Clarke, José L. Alonso, Ian S. Ardern,

Carl B. Cook, LeGrand R. Curtis jr., W. Christopher Waddell și Kazuhiko Yamashita; și ca membri noi ai celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci pe următorii: Randall K. Bennett, J. Devn Cornish, O. Vincent Haleck și Larry Y. Wilson.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Dacă se opune cineva, s-o arate prin același semn.

Se propune să susținem ca noi autorități ale zonei-Cei Șaptezeci pe următorii: Kent J. Allen, Stephen B. Allen,

Winsor Balderrama, R. Randall Bluth, Hans T. Boom, Patrick M. Boutoille, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Jeffrey D. Cummings, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Ricardo P. Giménez, Allen D. Haynie, Douglas F. Higham, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson, Matti T. Jouttenus, Chang Ho Kim, Alfred Kyungu, Remegio E. Meim jr., Ismael Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, Abenir V. Pajaro,

Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, George F. Rhodes jr., Lynn L. Summerhays, Craig B. Terry, David J. Thomson, Ernesto R. Toris, Arnulfo Valenzuela, Ricardo Valladares, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos și Terry L. Wade.

Toți cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se opune cineva?

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președințiile generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate prin ridicarea mâinii.

Președinte Monson, în măsura în care am putut să văd, cei prezenți în Centrul de conferințe au votat în unanimitate în favoarea propunerilor făcute.

Vă mulțumesc, stimați frați și stimate surori, pentru votul dumneavoastră de susținere, pentru credința, devotamentul și rugăciunile dumneavoastră continue. ■

Raportul Departamentului de Audit al Bisericii, 2010

prezentat de Robert W. Cantwell
director general, Departamentul de Audit al Bisericii

*Adresat Primei Președinții a Bisericii lui
Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă*

Stimați frați, așa cum a fost stabilit prin revelația din secțiunea 120 din Doctrină și legăminte, Consiliul pentru folosirea zeciuiei autorizează cheltuielile din fondurile Bisericii. Acest consiliu este alcătuit din Prima Președinție, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli și Episcopatul care prezidează. Acest consiliu aprobă

bugetele pentru departamentele și operațiunile Bisericii, precum și alocările de la buget pentru unitățile ecleziastice. Departamentele Bisericii cheltuiesc fonduri în conformitate cu bugetele aprobate și cu regulamentele și procedurile Bisericii.

Departamentului de Audit al Bisericii i s-a permis accesul la toate

documentele și sistemele necesare pentru a evalua corectitudinea controalelor efectuate asupra chitanțelor cu privire la fondurile primite, la cheltuieli și la protejarea bunurilor Bisericii. Departamentul de Audit al Bisericii își desfășoară activitatea independent de toate celelalte departamente și operațiuni ale Bisericii și personalul său este format din contabili publici autorizați, revizori contabili interni autorizați, revizori de sisteme de informații autorizați și alți specialiști autorizați.

Pe baza auditurilor efectuate, Departamentul de Audit al Bisericii consideră că, din toate punctele de vedere, contribuțiile primite, cheltuielile făcute și bunurile Bisericii din anul 2010 au fost înregistrate și administrate în conformitate cu practicile contabile corespunzătoare, cu planurile bugetare aprobate și cu regulamentele și procedurile Bisericii.

Cu respect, supunem aprobării dumneavoastră,

Departamentul de Audit al Bisericii
Robert W. Cantwell
Director general ■

Raport statistic, 2010

prezentat de **Brook P. Hales**
secretar al Primei Președinții

Prima Președinție a emis următorul raport statistic al Bisericii pentru anul 2010. La 31 decembrie 2010, existau 2.896 de țărushi, 340 de misiuni, 614 districte și 28.660 de episcopii și ramuri.

Numărul total de membri ai Bisericii era, la sfârșitul anului 2010, 14.131.467.

În 2010, au fost înregistrați în Biserică 120.528 de noi copii născuți în legământ și au fost botezați 271.814 convertiți.

Numărul misionarilor cu timp deplin

era, la sfârșitul anului, de 52.225.

Numărul misionarilor care au deservit Biserica, fiind chemați să sprijine o varietate de poziții din Biserică, a fost de 20.813.

Pe parcursul anului, au fost dedicate patru temple: Templul Vancouver, Columbia Britanică, Canada; Templul Gila Valley, Arizona, Statele Unite ale Americii; Templul Cebu, Filipine și Templul Kiev, Ucraina.

Templul Laie, Hawaii, Statele Unite ale Americii, a fost rededicat în anul 2010.

Număr total de temple în folosință în întreaga lume a fost de 134.

Oficanți generali ai bisericii și alte persoane care au decedat de la Conferința Generală din luna aprilie a anului trecut până în prezent

Vârșnicii W. Grant Bangerter, Adney Y. Komatsu, Hans B. Ringger, LeGrand R. Curtis, Richard P. Lindsay, Donald L. Staheli și Richard B. Wirthlin, foști membri ai Cvorurilorilor Celor Șaptezeci; Barbara B. Smith, fostă președintă generală a Societății de Alinare; Ruth H. Funk, fostă președintă generală a Tinerelor Fete; Norma Jane B. Smith, fostă consilieră în Președinția Generală a Tinerelor Fete; Helen Fyans, văduva vârstnicului J. Thomas Fyans, autoritate generală emerită; Arnold D. Friberg, artist plastic și ilustrator și J. Elliot Cameron, fost reprezentant pentru educație al Bisericii. ■

Președintele Boyd K. Packer
Președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Îndrumați de Spiritul Sfânt

Fiecare dintre noi poate fi îndrumat de spiritul revelației și de darul Duhului Sfânt.

Au trecut mai bine de 400 de ani de la publicarea în limba engleză a versiunii King James a Bibliei, la a cărei traducere a avut o contribuție majoră William Tyndale, pe care eu îl consider un mare erou.

Conducătorii clerici nu au dorit ca Biblia să fie publicată în limba engleză folosită de oamenii de rând. L-au hărțuit pe Tyndale, urmărindu-l din loc în loc. El le-a spus: „Dacă Dumnezeu mă va cruța, nu vor trece mulți ani până când voi face ca un băiat care mână plugul să cunoască mai mult despre scripturi decât voi”¹.

Tyndale a fost trădat și a fost ținut captiv într-o închisoare întunecată și rece mai bine de un an. Îmbrăcămintea lui se zdrențuise. I-a implorat pe cei care îl țineau în captivitate să-i înapoieze haina și pălăria și o lumânare, spunând: „Este, într-adevăr, greu de suportat să stai singur în întuneric”². Aceste lucruri i-au fost refuzate. În final, el a fost luat din închisoare și a fost strangulat și ars pe rug înaintea unei mari mulțimi de oameni. Dar lucrarea și martiriul lui William Tyndale nu au fost în van.

Deoarece copiii sfinți din zilele din urmă sunt învățați din copilărie

să cunoască scripturile, ei împlinesc, într-o oarecare măsură, profeția făcută în urmă cu patru secole de William Tyndale.

În zilele noastre, scripturile sunt compuse din Biblie, Cartea lui Mormon: un alt testament al lui Isus Hristos, Perla de mare preț și Doctrină și legăminte.

Deoarece credem în Cartea lui Mormon, suntem, adesea, numiți Biserica Mormonă, un nume cu care nu ne simțim jigniți, dar care nu este, de fapt, corect.

În Cartea lui Mormon, este consemnat că Domnul i-a vizitat pe nefiți din nou deoarece ei s-au rugat Tatălui în numele Său. Iar Domnul i-a întrebant:

„Ce vreți să vă dau Eu vouă?”

Iar ei I-au spus: «Doamne, noi vrem ca Tu să ne spui nouă cum să numim noi această Biserică; căci sunt certuri printre oameni despre acest lucru».

Iar Domnul le-a spus: «... de ce să cârtească și să se certe poporul despre lucrul acesta?»

N-au citit ei scripturile care spun că voi trebuie să luați asupra voastră numele lui Hristos ... ? Căci pe Numele acesta veți fi voi chemați în ziua din urmă ...

De aceea, orice veți face, veți face în numele Meu; de aceea voi veți numi Biserica după numele Meu; și voi veți chema pe Tatăl în numele Meu pentru ca El să binecuvânteze Biserica de dragul Meu.

Și cum ar putea această Biserică să fie a Mea dacă nu ar fi numită după numele Meu? Căci dacă o Biserică ar fi numită după numele lui Moise, atunci aceasta ar fi Biserica lui Moise; sau dacă ar fi numită după numele unui om, atunci aceasta ar fi Biserica unui om; dar dacă ar fi numită după numele Meu, atunci aceasta este Biserica Mea, cu condiția ca aceasta să fie zidită pe Evanghelia Mea”³.

Deoarece suntem supuși față de revelație, această Biserică se numește Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și nu Biserica Mormonă. Dacă alți oameni numesc Biserica, „Biserica Mormonă” sau ne numesc „mormoni” nu este o problemă, dar este altceva dacă facem acest lucru noi înșine.

Prima Președinție a declarat:

„Folosirea numelui revelat, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă (D&L 115:4), este din ce în ce mai importantă în responsabilitatea noastră de a vesti numele Salvatorului în întreaga lume. Din acest motiv, noi rugăm ca, atunci când membrii Bisericii fac referire la Biserică, să folosească numele întreg al Bisericii oriunde este posibil ...

Când se face referire la membrii Bisericii, noi sugerăm folosirea sintagmei «membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă». Ca formă mai scurtă, este preferată formula «sfinți din zilele din urmă»⁴.

„[Sfinții din zilele din urmă vorbesc] despre Hristos, [se bucură] în Hristos, [predică] despre Hristos, [profețesc] despre Hristos și [scriu] după profețiile noastre pentru ca să știe copiii noștri

la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor”⁵.

Oamenii ne pot numi cum doresc, dar în vorbirea noastră trebuie să ne amintim întotdeauna că aparținem Bisericii lui *Isus Hristos*.

Unii pretind că nu suntem creștini. Ei nu ne cunosc deloc sau ne înțeleg greșit.

Fiecare rânduială din Biserică este înfăptuită prin autoritatea și în numele lui *Isus Hristos*⁶. Noi avem aceeași organizare ca și cea din vechime, cu apostoli și profeți⁷.

În vechime, Domnul a chemat și a rânduit doisprezece apostoli. El a fost trădat și răstignit. După învierea Sa, Salvatorul i-a învățat pe ucenicii Lui timp de 40 de zile și, apoi, S-a înălțat la cer⁸.

Dar lipsea ceva. Câteva zile mai târziu, cei Doisprezece s-au adunat într-o casă și „deodată a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa... Niște limbi ca de foc... s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt”⁹. Apostolii Săi erau, acum, înzestrați cu putere. Ei au înțeles că

autoritatea oferită de Salvator și darul Duhului Sfânt erau esențiale pentru stabilirea Bisericii. Li s-a poruncit să boteze și să confere darul Duhului Sfânt”¹⁰.

În final, apostolii și preoția pe care o dețineau au fost pierdute. Autoritatea și puterea de a administra rânduieli trebuia restaurată. Secole de-a rândul, oamenii au așteptat cu nerăbdare acordarea din nou a autorității și restaurarea Bisericii Domnului.

În anul 1829, preoția a fost restaurată prin Joseph Smith și Oliver Cowdery de către Ioan Botezătorul și de către apostolii Petru, Iacov și Ioan. Acum, bărbaților demni care sunt membri ai Bisericii li se conferă preoția. Această autoritate și darul Duhului Sfânt asociat ei, care este conferit tuturor membrilor Bisericii după botez, ne diferențiază de celelalte biserici.

O revelație dată la puțină vreme după organizarea Bisericii ne învață „ca fiecare om să poată vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii”¹¹. Munca ce se realizează azi în Biserică este înfăptuită de

femei și bărbați obișnuiți, chemați și susținuți să prezideze, să predea și să slujească. Cei chemați sunt îndrumați să cunoască voința Domnului prin puterea revelației și darul Duhului Sfânt. Poate că unii oameni nu acceptă astfel de lucruri, cum ar fi profeția, revelația și darul Duhului Sfânt dar, dacă vor să ne înțeleagă câtuși de puțin, ei trebuie să înțeleagă că noi credem în aceste lucruri.

Domnul i-a revelat lui Joseph Smith o lege a sănătății, Cuvântul de înțelepciune, cu mult timp înainte ca pericolele să devină cunoscute lumii. Acesta ne învață să nu consumăm ceai, cafea, alcool, tutun și, bineînțeles, diferitele droguri și substanțe ce creează dependență și care se găsesc în mod constant la îndemâna tinerilor noștri. Acelora care se supun acestei revelații le este promis că „vor primi sănătate în trupurile lor și măduvă în oasele lor;

Și vor găsi înțelepciune și mari comori de cunoștințe, chiar comori ascunse;

Și vor alerga și nu vor obosi, și vor umbla și nu vor osteni”¹².

Într-o altă revelație, standardul Domnului cu privire la moralitate ne poruncește ca puterile sacre ale procreării să fie protejate și folosite numai de bărbat și femeie, ca soț și soție”¹³. Numai vărsarea de sânge nevinovat și negarea Duhului Sfânt depășesc în gravitate folosirea necorespunzătoare a acestei puteri¹⁴. Dacă cineva încalcă legea, doctrina pocăinței ne învață cum să ștergem consecințele unui astfel de păcat.

Oricine este încercat. Poate că cineva va gândi că este nedrept să aibă parte de o anumită ispită pe care alții nu o au, dar acesta este scopul vieții muritoare – acela de a fi încercat. Și răspunsul este același pentru toată lumea: trebuie să rezistăm și putem rezista ispitelor de orice fel.

„Marele plan al fericirii”¹⁵ are în centrul său viața de familie. Soțul este capul familiei, iar soția este inima căminului. Iar căsătoria este un parteneriat egal. Un bărbat sfânt din zilele din urmă este un bărbat pe care te poți bizui în responsabilitățile sale familiale, credincios în Evanghelie. El este un soț și un tată devotat și grijuliu. El onorează femeia. Soția își sprijină soțul. Ambii părinți se îngrijesc de dezvoltarea spirituală a copiilor lor.

Sfinții din zilele din urmă sunt învățați să se iubească unii pe alții și să-și ierte din toată inima greșelile unul altuia.

Viața mea a fost schimbată de un patriarh neprihănit. Când era tânăr, el s-a căsătorit cu fata pe care o iubea. Erau atât de îndrăgostiți unul de celălalt și, la scurt timp după aceea, ea a rămas însărcinată cu primul lor copil.

În noaptea în care s-a născut copilul au avut loc probleme medicale. Singurul doctor se afla undeva în provincie, oferind îngrijire celor bolnavi. După multe ore de travaliu,

starea sănătății mamei s-a înrăutățit foarte mult. În cele din urmă, s-a luat legătura cu doctorul. Aflându-se într-o situație de urgență, el a acționat repede iar, la scurt timp după aceea, s-a născut copilul și, aparent, problema a dispărut. Dar câteva zile mai târziu, tânăra mamă a decedat din cauza unei infecții pe care doctorul o tratase într-o altă casă, în acea seară.

Viața tânărului bărbat s-a prăbușit. În timp ce săptămânile treceau, mâhnirea lui devenea tot mai mare. Nu se gândea la nimic altceva și, în amărăciunea lui, el a început să amenințe că va face rău. Dacă acest lucru s-ar fi întâmplat în zilele noastre, sunt sigur că ar fi fost încurajat să intenteze doctorului un proces de malpraxis ca și cum banii ar rezolva ceva.

Într-o seară, a bătut cineva la ușa lui. O fetiță a spus simplu: „Tati vrea să vii la noi acasă. Vrea să vorbească cu tine”.

Tatăl fetei era președintele de țară. Sfatul celui conducător înțelept a fost simplu: „John, treci peste asta. Nimic

din ceea ce vei face nu o va aduce înapoi. Orice vei face va înrăutăți situația. John, treci peste asta”.

Aceasta a fost încercarea prietenului meu. Cum putea trece el peste aceasta? Se săvârșise o greșală îngrozitoare. A avut greutăți în a încerca să se controleze și, în final, a decis că trebuie să se supună și să urmeze sfatul celui înțelept președinte de țară. Avea să treacă peste aceasta.

El a spus: „Abia când am îmbătrânit am înțeles și l-am putut vedea pe sărmanul doctor de la sat – suprasolicitat, prost plătit, alergând de la un pacient la altul, cu puține medicamente, fără vreun spital la dispoziție, străduindu-se să salveze vieți și reușind să facă aceasta de cele mai multe ori. El sosise într-un moment critic, când două vieți atârnavă în balanță și a acționat fără întârziere. În cele din urmă, am înțeles!” A spus: „Dacă nu aș fi trecut peste acel lucru, mi-aș fi distrus viața și aș fi distrus viețile altora”.

I-a mulțumit de nenumărate ori Domnului pentru acel înțelept conducător al preoției care l-a sfătuit simplu: „John, treci peste asta”.

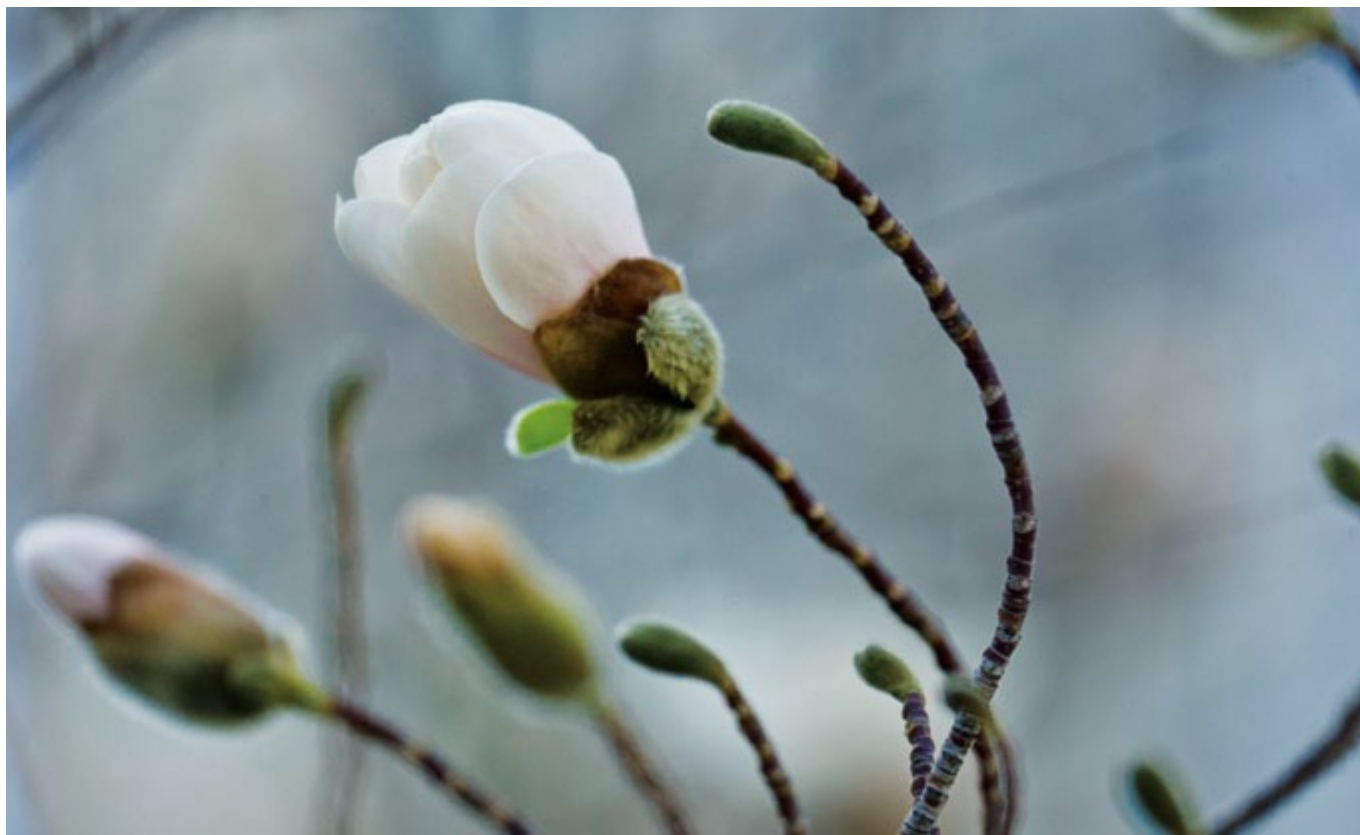
În jurul nostru vedem membri ai Bisericii care au fost jigniți. Unii se simt jigniți când vine vorba de întâmplări din istoria Bisericii sau de conducători ai acesteia și suferă la nesfârșit, neputincioși să ierte greșelile altora. Ei nu trec peste acele probleme. Devin inactivi.

Acea atitudine se aseamănă cu cea a unui om care este lovit cu bâta. Supărat, ia și el o bâta și își dă în cap cu ea pentru tot restul zilelor sale. Ce nesăbuintă! Ce trist! Acel fel de răzbunare rănește doar persoana care o caută. Dacă ați fost jigniți, iertați, uitați și treceți peste asta!

Cartea lui Mormon cuprinde această atenționare: „Și acum, dacă există erori, ele sunt greșelile

São Luís, Brazilia

oamenilor; de aceea, nu condamnați lucrurile lui Dumnezeu, ca să fiți găsiți fără pată la scaunul de judecată al lui Hristos¹⁶.

Un sfânt din zilele din urmă este o persoană destul de obișnuită. Am ajuns la un număr de 14 milioane de membri în întreaga lume. Acesta este numai începutul. Suntem învățați să fim în lume, dar nu din lume¹⁷. De aceea, noi trăim vieți obișnuite în familii obișnuite, în rândul majorității populației.

Suntem învățați să nu mințim, să nu furăm sau să nu înșelăm¹⁸. Nu folosim cuvinte vulgare. Suntem optimiști și veseli și nu ne este frică de viață.

Suntem „dornici să [jelim] împreună cu cei care jelesc... să-i [mângâiem] pe aceia care au nevoie să fie mângâiați și să [fim] martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile¹⁹.”

Dacă cineva caută o biserică ce solicită foarte puțin din partea oamenilor, aceasta nu este biserica pe care o caută. Nu este ușor să fi sfânt din zilele din urmă dar, în cele din urmă, este singura cale adevărată.

Indiferent de opoziția cu care se confruntă sau de „războaie, zvonuri de războaie și cutremure de pământ în diferite locuri²⁰”, nicio putere și nicio influență nu pot opri această lucrare. Fiecare dintre noi poate fi îndrumat de spiritul revelației și de darul Duhului Sfânt. „Așa cum un om nu poate să-și întindă brațul său slab să oprească râul Missouri din drumul său fixat sau să-l facă să curgă în sens invers curentului spre izvorul lui, tot așa nu-L poate împiedica pe Atotputernicul să reverse cunoașterea din ceruri asupra capetelor sfinților din zilele din urmă²¹.”

Dacă purtați vreo povară, uitați-o, treceți peste ea. Iertați din plin și pocăiți-vă câtuși de puțin și veți fi vizitați de Spiritul Duhului Sfânt, obținând confirmarea mărturiei despre care nu știți că există. Veți fi protejați și binecuvântați – dumneavoastră și familia dumneavoastră. Aceasta este o invitație de a veni la El. Această Biserică – Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, „singura Biserică adevărată și vie de pe toată fața pământului²²”, după cum a declarat chiar El – este locul în care veți

găsi „marele plan al fericirii²³”. Depun mărturie despre acest lucru, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. În David Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament* (1989), p. viii.
2. În Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament*, p. ix.
3. 3 Nefi 27:2–5, 7–8.
4. Scrisoare din partea Primei Președinții, 23 februarie 2001.
5. 2 Nefi 25:26.
6. Vezi Moise 5:8; botez: vezi 2 Nefi 31:12; 3 Nefi 11:27; 18:16; binecuvântarea celor bolnavi: vezi Doctrină și legăminte 42:44; conferirea darului Duhului Sfânt: vezi Moroni 2:2; conferirea profeției: vezi Moroni 3:1–3; împărțania: vezi Moroni 4:1–3; minuni: vezi Doctrină și legăminte 84:66–69.
7. Vezi Articolele de credință 1:6.
8. Vezi Faptele apostolilor 1:3–11.
9. Faptele apostolilor 2:2–4.
10. Vezi Faptele apostolilor 2:38.
11. Doctrină și legăminte 1:20.
12. Doctrină și legăminte 89:18–20.
13. Vezi „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, noiembrie 2010, p. 129.
14. Vezi Alma 39:4–6.
15. Alma 42:8.
16. Pagina de titlu a Cărții lui Mormon.
17. Vezi Ioan 17:14–19.
18. Vezi Exodul 20:15–16.
19. Mosia 18:9.
20. Mormon 8:30.
21. Doctrină și legăminte 121:33.
22. Doctrină și legăminte 1:30.
23. Alma 42:8.

Vârșnicul Russell M. Nelson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Întâmpinați viitorul cu credință

*Adevărul, legămintele și rânduielele ne permit să biruim
frica și să întâmpinăm viitorul cu credință!*

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, vă mulțumesc pentru sprijinul dumneavoastră, oferit nu doar prin ridicarea mâinii, ci și prin slujirea dumneavoastră înălțătoare de acasă, din cadrul Bisericii și din comunitățile dumneavoastră. Nouă ne face plăcere să fim în prezența dumneavoastră și să vă vedem alături de familiile și prietenii dumneavoastră. Indiferent de locul în care locuiți, noi observăm eforturile dumneavoastră de a face din această lume un loc mai bun. Noi vă susținem! Vă iubim! Noi ne rugăm pentru dumneavoastră, așa cum și dumneavoastră vă rugați pentru noi!

Ne putem imagina cum membrii familiei dumneavoastră s-au adunat în jurul televizorului sau calculatorului pentru a viziona, de acasă, lucrările conferinței generale. O mamă și un tată vigilenți mi-au trimis poza pe care au făcut-o în timpul unei conferințe. Ei au observat reacția fiului lor, care atunci era în vârstă de 18 luni, care a recunoscut fizionomia și glasul vorbitorului. Copilul a început să trimită pupici către televizor. El dorea să se apropie mai mult. Prin urmare, sora lui mai mare l-a pus pe frățiorul ei cu grijă

pe umerii ei și l-a adus mai aproape. Aceasta este acea fotografie.

Da, eu sunt cel care se vede la televizor, iar acei copii sunt nepoții noștri. Nu peste mulți ani, acest băiat va fi un vârstnic, înzestrat în templu și pregătit să slujească în misiune. Mai târziu, el va fi pecetluit cu o parteneră eternă pe care el o va alege. Vi-l puteți imagina, în viitor, în calitate de soț și de tată, având proprii lui copii? Și, într-o zi, el își va lua rămas bun de la bunicii lui, știind fără nicio îndoială că moartea face parte din viață.

Acest lucru este adevărat. Noi trăim ca să murim și murim ca să trăim din nou. În perspectiva eternității, singura moarte care este într-adevăr prematură este moartea acelei persoane care nu este pregătită să-L întâlnească pe Dumnezeu.

În calitate de apostoli și profeți, noi nu suntem preocupați doar de copiii și nepoții noștri, ci și de cei ai dumneavoastră – și de fiecare copil al lui Dumnezeu. Tot ceea ce viitorul îi rezervă fiecărui copil sacru al lui Dumnezeu va fi modelat de părinții, familia, prietenii și învățătorii acestuia. Prin urmare, credința noastră *de acum* devine parte a credinței *de*

mai târziu a urmașilor noștri.

Fiecare persoană își va croi drumul într-o lume care se schimbă mereu – o lume în care sunt multe ideologii care încearcă să ne capteze atenția. Forțele răului se vor opune mereu forțelor binelui. Satana caută mereu să ne influențeze să-i urmăm calea și să ne facă să fim nenorociți la fel ca și el¹. Și riscurile obișnuite ale vieții, cum ar fi boala, nedreptatea și accidentele, vor exista mereu.

Trăim într-o perioadă agitată. Au loc cutremure de pământ și se produc tsunamiuri care provoacă dezastre, cad guverne, măsurile economice sunt aspre, rolul familiei este în pericol și rata divorțurilor este în creștere. Avem motive foarte întemeiate să fim îngrijorați. Însă nu trebuie să permitem temerilor noastre să ne învingă credința. Putem combate acele temeri întărindu-ne credința.

Începeți cu proprii dumneavoastră copii. Dumneavoastră, părinților, aveți principala responsabilitate de a le întări credința. Permiteți-le să vă simtă credința, chiar și atunci când aveți parte de încercări dificile. Lăsați-vă credința să fie concentrată asupra Tatălui nostru Ceresc iubitor și asupra Preaiubitului Său Fiu, Domnul Isus Hristos. Învățați-i, cu o convingere profundă, să aibă acel gen de credință. Învățați fiecare băiat prețios sau fată prețioasă că el sau ea este un copil al lui Dumnezeu, că a fost creat după chipul Său și că are un scop și un potențial sacre. Fiecare om care se naște trebuie să învingă încercările și să-și dezvolte credința².

Învățați-i despre credința în planul salvării conceput de Dumnezeu. Învățați-i că viața noastră muritoare este o perioadă de probă, un timp de încercare și de testare pentru a se vedea dacă vom face toate lucrurile pe care Domnul ne poruncește să le facem³.

Învățați-i despre credința de a ține *toate* poruncile lui Dumnezeu, știind că ele sunt date pentru a-i binecuvânta pe copiii Săi și pentru ca ei să poată avea bucurie⁴. Avertizați-i că vor întâlni oameni care aleg ce porunci vor să țină și le ignoră pe cele pe care ei aleg să le încalce. Eu numesc aceasta supunerea de tip meniu de restaurant. Această practică de a tria și alege nu va avea rezultate bune. Va duce la suferință. Pentru a se pregăti să-L întâlnească pe Dumnezeu, o persoană ține *toate* poruncile Sale. Are nevoie de credință ca să le țină, iar ținerea poruncilor Sale va întări acea credință.

Supunerea permite binecuvântărilor lui Dumnezeu să se reverse fără nicio restricție. El îi va binecuvânta pe copiii Săi supuși cu eliberarea din sclavie și nenorocire. Și El îi va binecuvânta cu mai multă lumină. De exemplu, cineva ține Cuvântul de înțelepciune știind că supunerea nu numai că-l va elibera de dependență, ci îl va și binecuvânta cu înțelepciune și cu mari comori de cunoștințe⁵.

Învățați-i despre credința de a ști că supunerea față de poruncile lui Dumnezeu va oferi protecție fizică și spirituală. Și aduceți-vă aminte, îngerii sfinți ai lui Dumnezeu sunt mereu pregătiți să ne ajute. Domnul a declarat: „Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii Mei în jurul vostru pentru a vă susține”⁶. Ce promisiune minunată! Când suntem credincioși, El și îngerii Săi ne vor ajuta.

Credința neclintită este întărită prin intermediul rugăciunii. Rugăciunile dumneavoastră sincere sunt importante pentru El. Gândiți-vă la rugăciunile puternice și arzătoare ale profetului Joseph Smith, spuse în timpul zilelor îngrozitoare ale detenției sale în închisoarea din Liberty.

Domnul a răspuns schimbând modul în care profetul vedea lucrurile. El a spus: „Să știi, fiul Meu, că toate aceste lucruri îți vor da experiență și vor fi pentru binele tău”⁷.

Dacă ne rugăm privind lucrurile dintr-o perspectivă eternă, nu trebuie să ne minunăm că rugăciunile noastre cele mai sincere, spuse cu ochii în lacrimi, sunt auzite. Următoarea promisiune făcută de Domnul este consemnată în secțiunea 98 din Doctrină și legăminte:

„Rugăciunile voastre au ajuns la urechile Domnului... și sunt înregistrate cu această pecete și acest testament – Domnul a jurat și a hotărât că ele vor fi acordate.

De aceea, El vă face această promisiune cu un legământ imuabil că ele vor fi împlinite; și toate lucrurile pe care le-ați suferit vor lucra împreună pentru binele vostru și pentru slava numelui Meu, spune Domnul”⁸.

Domnul a ales cele mai puternice cuvintele ale Sale pentru a ne reasigura! *Pecete! Testament! A jurat! A hotărât! Legământ imuabil!* Stimați frați și stimate surori, credeți-L! Dumnezeu va da ascultare rugăciunilor

dumneavoastră sincere, spuse din inimă, iar credința dumneavoastră va fi întărită.

Pentru a dezvolta o credință trainică este esențial un angajament durabil de a fi plătitori de zeciuială integrală. La început, este nevoie de credință pentru a plăti zeciuială. Apoi, plătitorul de zeciuială are mai multă credință și ajunge la nivelul la care zeciuiala devine un privilegiu important. Zeciuiala este o lege străveche dată de Dumnezeu⁹. El le-a promis copiilor Săi că va deschide „zăgazurile cerurilor, și [va] turna... belșug de binecuvântare”¹⁰. Dar nu numai atât, zeciuiala vă va ține numele înscris printre oamenii lui Dumnezeu și vă va proteja împotriva „zilei răzbunării și a focului”¹¹.

De ce avem nevoie de o credință atât de puternică? Deoarece ne așteaptă zile grele. În viitor, nu vor fi prea dese ocaziile când va fi ușor sau convenabil să fi un sfânt credincios din zilele din urmă. Fiecare dintre noi va fi pus la încercare. Apostolul Pavel a avertizat că în aceste zile din urmă, cei care-L vor urma cu sârguință pe Domnul „vor fi prigonii”¹². Acea prigonire, fie vă va face să cădeți într-o

slăbiciune tăcută, fie vă va motiva să fiți exemple mai bune și mai curajoși în viața dumneavoastră de zi cu zi.

Modul în care înfrunțați încercările vieții face parte din dezvoltarea credinței dumneavoastră. Tăria vine atunci când vă amintiți că aveți o natură divină, o moștenire cu o valoare infinită. Domnul v-a amintit dumneavoastră, copiilor și nepoților dumneavoastră, că sunteți moștenitori legitimi, că ați fost păstrați în cer pentru timpul care v-a fost rezervat și pentru locul desemnat în care să vă nașteți, pentru a crește și a deveni reprezentanții Săi și oamenii Săi de legământ. În timp ce mergeți pe calea neprihănirii stabilită de Domnul, veți fi binecuvântați să continuați în bunătatea Lui și să fiți o lumină și un salvator pentru poporul Său¹³.

Dragi frați și surori, fiecăruia dintre dumneavoastră îi stau la dispoziție binecuvântările obținute prin intermediul puterii Preoției sfinte a lui Melhisedec. Aceste binecuvântări pot schimba circumstanțele vieții dumneavoastră în aspecte precum sănătatea, compania Duhului Sfânt, relațiile personale și ocaziile în ceea ce privește viitorul. Puterea și autoritatea acestei preoții dețin cheile tuturor binecuvântărilor spirituale ale Bisericii¹⁴. Și, cel mai remarcabil, Domnul a declarat

că El va susține acele binecuvântări, conform voinței Sale¹⁵.

Cele mai mari dintre toate binecuvântările preoției sunt revărsate în templele sfinte ale Domnului. Fidelitatea față de legămintele pe care le-ați făcut acolo vă va face pe dumneavoastră și pe membrii familiei dumneavoastră demni de binecuvântările vieții veșnice¹⁶.

Răsplata dumneavoastră nu va fi numai după această viață. Multe binecuvântări vor fi ale dumneavoastră în timpul acestei vieți, alături de copiii și nepoții dumneavoastră. Dumneavoastră, sfinți credincioși, nu trebuie să purtați singuri bătăliile vieții. Gândiți-vă la aceasta! Domnul a declarat: „Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi, și voi scăpa pe fiii tăi”¹⁷. Mai târziu, a venit următoarea promisiune făcută oamenilor Săi credincioși: „Eu, Domnul, voi lupta pentru ei, și pentru copiii lor, și pentru copiii copiilor lor... până la a treia și a patra generație”¹⁸.

Preaiubitul nostru profet, Thomas S. Monson, ne-a oferit mărturia sa profetică. Dânsul a spus: „Eu depun mărturie în fața dumneavoastră că binecuvântările care ne sunt promise sunt incomensurabile. Deși norii furtunii se pot aduna, deși ploile se pot revărsa asupra noastră, cunoașterea

Evangeliei și dragostea noastră pentru Tatăl nostru Ceresc și Salvatorul nostru ne vor alina și susține și ne vor aduce bucurie în inimă în timp ce pășim în dreptate și ținem poruncile”.

Președintele Monson a continuat: „Iubiții mei frați și iubitele mele surori, nu vă temeți. Fiți bucuroși. Viitorul este la fel de strălucitor ca și credința dumneavoastră”¹⁹.

Mărturie puternică a președintelui Monson o adaug pe a mea. Mărturisesc că Dumnezeu este Tatăl nostru. Isus este Hristosul. Biserica Sa a fost restaurată pe pământ. Adevărul, legămintele și rânduielile Sale ne permit să biruim frica și să întâmpinăm viitorul cu credință! Eu mărturisesc astfel în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 2 Nefi 2:27.
2. Petru a predat acel concept atunci când a exprimat speranța că „vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume” (2 Petru 1:4).
3. Vezi Avraam 3:25.
4. Vezi 2 Nefi 2:25.
5. Vezi Doctrină și legăminte 89:19; vezi, de asemenea, Isaia 45:3.
6. Doctrină și legăminte 84:88.
7. Doctrină și legăminte 122:7. Un alt exemplu de schimbare de perspectivă este consemnat în Psalmii: „Păzește-mi sufletul... scapă, Dumnezeule, pe robul Tău, care se încrede în Tine! Ai milă de mine, Doamne! Căci toată ziua strig către Tine... Te voi lăuda din toată inima mea, Doamne, Dumnezeul meu, și voi preamări Numele Tău în vecii!” (Psalmii 86:2-3, 12).
8. Doctrină și legăminte 98:2-3.
9. Zeciuala este menționată în opt cărți ale Vechiului Testament: Genesa, Leviticul, Numeri, Deuteronomul, 2 Cronici, Neemia, Amos și Maleahi.
10. Maleahi 3:10.
11. Doctrină și legăminte 85:3.
12. 2 Timotei 3:12.
13. Vezi Doctrină și legăminte 86:8-11.
14. Vezi Doctrină și legăminte 107:18.
15. Vezi Doctrină și legăminte 132:47, 59.
16. Vezi Avraam 2:11.
17. Isaia 49:25; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 105:14.
18. Doctrină și legăminte 98:37.
19. Thomas S. Monson, „Fiți bucuroși”, *Liahona*, mai 2009, p. 92.

Vârșnicul **Richard J. Maynes**
din Cei Șaptezeci

Să întemeiem un cămin care se bazează pe Hristos

Noi înțelegem și credem în natura veșnică a familiei. Această înțelegere și credință ne vor inspira să facem tot ce ne stă în putere pentru a întemeia un cămin care se bazează pe Hristos.

La începutul slujirii mele ca tânăr misionar în Uruguay și Paraguay, am înțeles că una dintre marile atracții pentru cei care caută să afle mai multe despre Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă era interesul asupra doctrinei noastre referitoare la familie. De fapt, de la restaurarea Evangheliei lui Isus Hristos, simpatizanții care caută adevărul au fost atrași de doctrina conform căreia familiile pot fi împreună pentru totdeauna.

Principiul familiilor veșnice este un element esențial în marele plan al Tatălui Ceresc pentru copiii Săi. Înțelegerea faptului că avem o familie cerească, precum și o familie pământeană este un lucru fundamental în acest plan. Apostolul Pavel ne învață că Tatăl Ceresc este tatăl spiritelor noastre:

„Ca ei să caute pe Dumnezeu, și... să-L găsească ...

Căci în El avem viața, mișcarea și ființa... Suntem din neamul Lui”¹.

Faptul că suntem copiii unui Tată Ceresc iubitor este un principiu de

bază al Evangheliei lui Isus Hristos pe care chiar și copiii noștri îl proclamă a fi adevărat, atunci când cântă imnul de

la Societatea Primară: „Copil al Domnului”. Vă amintiți cuvintele?

*Copil al Domnului,
El m-a trimis aici,
Mi-a dat o casă pe pământ
Cu dragi și scumpe părinți.*

*Vino să fii lângă mine,
Drumul să-mi arăți.
Cum să fac cu El să fiu,
Te rog să mă înveți*².

Recunoașterea faptului că avem o familie cerească ne ajută să înțelegem natura veșnică a familiilor noastre pământene. Din Doctrină și legăminte învățăm că familia este fundamentală ordinii din cer: „Și aceeași sociabilitate care există între noi aici va exista printre noi acolo, numai că va fi însoțită de slava veșnică”³.

A înțelege natura veșnică a familiei este un element esențial pentru a înțelege planul Tatălui Ceresc pentru

copiii Săi. Dușmanul, pe de altă parte, vrea să facă tot ce-i stă în putere ca să distrugă planul Tatălui Ceresc. În încercarea lui de a învinge planul lui Dumnezeu, el conduce un atac fără precedent asupra instituției familiei. Unele dintre cele mai puternice arme folosite de el în acest atac sunt egoismul, lăcomia și pornografia.

Fericirea noastră veșnică *nu* este un obiectiv al lui Satana. El știe că o cheie esențială de a-i face pe bărbați și pe femei să fie nefericiți ca și el este aceea de a-i priva de legăturile de familie care au un potențial *veșnic*. Deoarece Satana înțelege că adevărata fericire în această viață și în veșnicie se găsește sub forma familiei, el face tot ce-i stă în putere să o distrugă.

Alma, profetul din vechime, a denumit planul lui Dumnezeu pentru copiii Săi „marele plan al fericirii”⁴. Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, pe care îi susținem ca profeți, văzători și revelatori, ne-au oferit acest sfat inspirat despre fericire și viața de familie: „Familia este rânduită de Dumnezeu. Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este esențială pentru planul Lui etern. Copiii au dreptul de a se naște din părinți căsătoriți și au dreptul de a fi crescuți de un tată și o mamă care-și onorează jurămintele căsătoriei cu toată fidelitatea. Fericirea în viața de familie poate fi obținută cel mai bine atunci când aceasta se bazează pe învățăturile Domnului Isus Hristos”⁵.

Această fericire despre care au vorbit Alma și, mai recent, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, va fi găsită, cu siguranță, în familii în cadrul căminelor. Ea se va găsi din abundență dacă facem tot ce ne stă în putere să întemeiem un cămin care se bazează pe Hristos.

Sora Maynes și cu mine am învățat unele principii importante când am

început de timpuriu în cadrul căsătoriei noastre procesul de a întemeia un cămin care se bazează pe Hristos. Am început urmând sfatul conducătorilor Bisericii noastre. Ne-am adunat copiii laolaltă și am avut seri în familie săptămânal, precum și rugăciuni și studiu din scripturi zilnic. Nu a fost mereu ușor, convenabil sau o reușită, însă, cu timpul, aceste simple activități au devenit tradiții de familie de neprețuit.

Am învățat că, poate, copiii noștri nu-și vor aminti, pe parcursul săptămânii, totul despre lecția din cadrul serii în familie, dar își vor aminti că *noi am ținut-o*. Am învățat că, pe parcursul zilei, la școală, poate că nu-și vor aminti exact cuvintele din scripturi sau din rugăciune, dar își vor aminti

că *am citit* din scripturi și *am spus* o rugăciune. Dragi frați și surori, există o putere mare și un scut pentru noi și pentru tinerii noștri în stabilirea tradițiilor celestiale în cadrul căminului.

Învățarea, predarea și punerea în practică a principiilor Evangheliei lui Isus Hristos în cadrul căminelor noastre ajută la crearea unei culturi unde Spiritul poate sălășlui. Prin stabilirea acestor tradiții celestiale în cadrul căminelor noastre, noi vom putea să biruim tradițiile false ale lumii și să învățăm să punem nevoile și grijile altora pe primul loc.

Responsabilitatea întemeierii unui cămin care se bazează pe Hristos revine atât părinților, cât și copiilor. Părinții sunt responsabili să-i învețe pe

copiii lor cu dragoste și neprihănire. Părinții vor răspunde în fața Domnului pentru felul în care își îndeplinesc responsabilitățile sacre. Părinții își învață copiii *prin* cuvinte și *prin* exemplu. Această poezie a lui C. C. Miller, numită „The Echo (Ecou)”, ilustrează importanța și impactul avut de părinți asupra copiilor lor:

*Era o oaie, nu un miel
Care s-a rătăcit în pilda spusă de Isus,
O oaie adultă ce s-a rătăcit
De cele nouăzeci și nouă din turmă.
Și, de ce, oaia, noi am căuta
Sperând sincer și rugându-ne?
Căci este periculos când oaia greșește:
Ea va îndruma mieii în direcția
greșită.
Mieii vor urma oaia, să știi,
Oriunde oaia se va rătăci.
Când oaia greșește,
Nu-i mult până când, ca și ea,
mieii greșesc.
Și pe oaie, sincer, noi am rugat-o
Pentru binele mieilor de azi,
Căci când oaia se rătăcește
Este o mare pierdere
Căci mieii vor trebui să plătească⁶.*

Consecințele pentru părinții care își conduc copiii pe o cale greșită ne sunt explicate de Domnul în Doctrină și legăminte: „Și din nou, dacă sunt părinți care au copii în Sion... care nu îi învață... să înțeleagă doctrina pocăinței, a credinței în Hristos, Fiul Dumnezeului cel Viu, și a botezului și a darului Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor, păcatul va fi asupra capetelor părinților”⁷.

Nu este ușor de subliniat importanța pe care o au părinții în procesul de a-și învăța copiii tradițiile celestiale prin intermediul cuvintelor și exemplului. Copiii joacă, de asemenea, un rol important în întemeierea unui cămin care se bazează pe Hristos.

Dați-mi voie să vă împărtășesc o scurtă cuvântare adresată recent de Will, nepotul meu de 8 ani, care ilustrează acest principiu:

„Îmi place să călăresc cai și să merg cu tata să prindem cu lasoul animale. O frânghie are diverse fire împletite pentru a o face rezistentă. Dacă o frânghie ar avea doar un fir, n-ar putea să ducă treaba la bun sfârșit. Dar, fiindcă sunt mai multe fire laolaltă, noi o putem folosi în multe feluri și este rezistentă.

Famiile sunt ca frânghiile. Când numai o persoană se străduiește din răspuțeri și face ce este drept, familia nu va fi la fel de puternică așa cum este în cazul în care toți depun efortul de a se ajuta unul pe celălalt.

Știu că atunci când fac ce este drept, eu îmi ajut familia. Când mă port frumos cu sora mea Isabelle, amândoi ne distrăm, iar mama și tata sunt fericiți. Dacă mama are ceva de făcut, o pot ajuta jucându-mă cu fratele meu mai mic, Joey. De asemenea, îmi pot ajuta familia păstrându-mi

Dortmund, Germania

camera curată și ajutând oricând pot, având o atitudine bună. Fiindcă sunt cel mai mare copil din familia mea, știu că este important să fiu un exemplu bun. Pot să mă străduiesc din răspuțeri să aleg ce este drept și să respect poruncile.

Știu că și copiii își pot ajuta familiile să fie puternice ca o frânghie rezistentă. Când toți membrii familiei fac ce pot și conlucrează, familiile pot fi fericite și puternice”.

Când părinții conduc familia cu dragoste și neprihănire și își învață copiii Evanghelia lui Isus Hristos *prin* intermediul cuvintelor și *prin* exemplu și atunci când copiii își iubesc și își sprijină părinții învățând și punând în practică principiile predate de aceștia, rezultatul va fi întemeierea unui cămin care se bazează pe Hristos.

Dragi frați și surori, în calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, noi înțelegem și credem în natura veșnică a familiei. Această înțelegere și credință ne vor inspira să facem tot ce ne stă în putere pentru a întemeia un cămin care se bazează pe Hristos. Vă depun mărturia mea că, dacă ne vom strădui să facem întocmai, vom pune mai mult în practică dragostea și slujirea ce au fost exemplificate prin viața și ispășirea Salvatorului nostru, Isus Hristos, și, drept rezultat, căminele noastre pot fi de-a dreptul raiul pe pământ. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Faptele apostolilor 17:27–28.
2. „Copil al Domnului”, *Immuri*, nr. 191.
3. Doctrină și legăminte 130:2; vezi, de asemenea, Robert D. Hales, „The Eternal Family”, *Ensign*, nov. 1996, p. 64.
4. Alma 42:8.
5. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
6. C. C. Miller, „The Echo”, în *Best-Loved Poems of the LDS People*, ed. Jack M. Lyon and others (1996), p. 312–313.
7. Doctrină și legăminte 68:25; subliniere adăugată.

Vârșnicul Cecil O. Samuelson Jr.
din Cei Șaptezeci

Mărturia

Bazele obținerii și păstrării unei mărturii despre Evanghelia lui Isus Hristos sunt simple, clare și la îndemâna fiecărei persoane.

Una dintre cele mai mari binecuvântări din viața mea de-a lungul multor ani a fost ocazia de a fi înconjurat și de a lucra cu persoanele tinere din Biserică. Consider aceste asocieri și prietenii printre cele mai scumpe și mai prețioase lucruri din viața mea. Ele sunt, de asemenea, baza pentru optimismul pe care-l am în privința viitorului Bisericii, umanității și omenirii.

În timpul interacțiunilor mele cu tinerii, am avut, de asemenea, privilegiul de a discuta cu unele persoane care aveau diferite îndoieli sau încercări în ceea ce privește mărturia lor. În timp ce problemele specifice erau variate și uneori unice, multe dintre întrebările și cauzele datorită cărora apărea confuzia erau extrem de asemănătoare. De asemenea, există probleme și preocupări care nu se rezumă la o anumită parte a populației sau la un grup de vârstă. Ele îi pot afecta pe cei care provin din familii care sunt de multe generații membri ai Bisericii, pe membrii care sunt relativ noi în Biserică și, de asemenea, pe cei care abia se familiarizează cu Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Întrebările lor sunt, de obicei, rezultatul unei cercetări oneste sau al curiozității. Întrucât implicațiile sunt

atât de semnificative și serioase pentru fiecare dintre noi, mi se pare potrivit să discut despre mărturiile noastre. În contextul nostru, ca sfinți ai zilelor din urmă, ne referim la mărturiile noastre ca fiind dovada noastră sigură despre veridicitatea Evangheliei lui Isus Hristos, care este obținută prin revelație prin intermediul Duhului Sfânt.

Chiar dacă o mărturie este simplă și clar definită aici, ea dă naștere câtorva semne de întrebare, cum ar fi: cine este îndreptățit să aibă o mărturie? În ce fel primește o persoană revelația necesară? Care sunt pașii pentru a obține o mărturie? Dobândirea unei mărturii este un eveniment sau un proces în curs de desfășurare? Fiecare dintre aceste întrebări și altele au propriile lor substraturi, dar bazele obținerii și păstrării unei mărturii despre Evanghelia lui Isus Hristos sunt simple, clare și la îndemâna fiecărei persoane.

Vă voi răspunde pe scurt la aceste posibile îndoieli și, apoi, mă voi referi la unele impresii care au fost împărtășite recent de către prieteni de încredere, tineri adulți, care au avut o experiență personală în dobândirea mărturiilor lor. Ei au avut, de asemenea, ocazia de a sluji altora care au trecut prin încercări sau greutăți oarecum asemănătoare credinței și crezurilor lor.

În primul rând, cine este îndreptățit să aibă o mărturie? Oricine este dornic să plătească prețul – adică să țină poruncile – poate avea o mărturie. „De aceea, glasul Domnului se îndreaptă până la marginile pământului, pentru ca toți care vor să audă să poată auzi” (D&L 1:11). Un motiv fundamental al restaurării Evangheliei este „ca fiecare om să poată vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii; Pentru ca să poată crește credința pe pământ” (D&L 1:20–21).

În al doilea rând, în ce fel primește o persoană revelația necesară și care sunt pașii fundamentali pentru a o dobândi? Modelul a fost clar și consecvent de-a lungul timpului. Promisiunea dată pentru obținerea unei mărturii despre Cartea lui Mormon este valabilă, de asemenea, pentru a primi mărturie despre alte adevăruri.

„Iar atunci când voi veți primi aceste lucruri” – adică ați ascultat, ați citit, ați studiat și ați meditat la problema respectivă – „să-L întrebați pe Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în numele lui Hristos, dacă aceste lucruri nu sunt adevărate” – adică vă veți ruga cu atenție pentru ceva anume, cu evlavie și cu convingerea fermă de a urma răspunsul primit la rugăciunea dumneavoastră – „și dacă voi veți întreba cu inima sinceră, cu intenție adevărată, având credință în Hristos, El vă va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt.

Și prin puterea Duhului Sfânt veți putea voi cunoaște adevărul tuturor lucrurilor” (Moroni 10:4–5).

În al treilea rând, dobândirea unei mărturii este un eveniment întâmplător sau un proces în curs de desfășurare? O mărturie este asemenea unui organism viu care crește și se dezvoltă când este tratat corespunzător. Acesta are nevoie de hrană constantă, de îngrijire și protecție pentru a crește repede și a prospera. De asemenea,

Khayelitsha, Africa de Sud

dacă ne negăm mărturia sau deviem de la modelul pentru menținerea unei mărturii puternice, mărturia noastră se va diminua sau se va pierde. Scripturile avertizează că păcătuirea sau încălcarea poruncilor lui Dumnezeu au ca rezultat pierderea Spiritului și chiar negarea mărturiei pe care o persoană a avut-o cândva (vezi D&L 42:23).

Permiteți-mi acum să vă împărtășesc 10 dintre observațiile și sugestiile tinerilor mei prieteni valoroși și credincioși. Ideile pe care le împărtășesc ei au caracteristici comune ca mod de gândire și experiență; prin urmare, ele s-ar putea să nu fie surprinzătoare pentru unii dintre noi. Din nefericire, și mai ales, în momentele noastre când ne străduim și suferim, am putea să uităm temporar sau să dezaprobăm valabilitatea lor în cazul nostru.

Prima observație: fiecare este demn, deoarece noi, toți, suntem copii ai lui Dumnezeu. El ne cunoaște, ne iubește și vrea ca noi să reușim și să ne întoarcem la El. Trebuie să învățăm să ne încredem în dragostea Sa și în momentele alese de El, și nu în propriile noastre dorințe nerăbdătoare și imperfecte.

A doua observație: în timp ce credem pe deplin în schimbarea în inimă descrisă în scripturi (vezi Mosia 5:2; Alma 5:12–14, 26), trebuie să înțelegem că ea apare deseori treptat și nu

instantaneu sau oriunde, și vine ca răspuns la anumite întrebări, experiențe și preocupări, precum și prin studiul și rugăciunile noastre.

A treia observație: trebuie să ne amintim că scopul fundamental al vieții este să fim testați și încercați și, ca rezultat, noi trebuie să învățăm să creștem datorită încercărilor noastre și să fim recunoscători pentru cunoștințele învățate pe care nu le puteam dobândi într-un mod mai ușor.

A patra observație: trebuie să învățăm să ne încredem în lucrurile în care credem sau știm că ne ajută în vremuri nesigure sau în cazul problemelor cu care ne confruntăm.

A cincea observație: așa cum ne-a învățat Alma, dobândirea unei mărturii este, de obicei, un progres de-a lungul unui spectru de speranță, încredere și, în final, cunoaștere a adevărului unui principiu anume, a unei doctrine sau a Evangheliei însăși (vezi Alma 32).

A șasea observație: învățând pe altcineva ceea ce știm, ne întărim propria noastră mărturie în timp ce o clădim pe-a altcuiva. Când oferiți cuiva bani sau mâncare, dumneavoastră veți avea mai puțin. Totuși, când vă împărtășiți mărturia, atât mărturia celui care predică, cât și a celui care primește se vor întări și vor crește.

A șaptea observație: trebuie să facem zilnic și cu regularitate lucruri

mici dar necesare. Rugăciunile, studiul scripturii și al Evangheliei, prezența la adunările Bisericii, slăvirea în templu, îndeplinirea vizitelor de acasă, a învățământului de acasă și a altor sarcini, toate ne întăresc credința și invită Spiritul în viețile noastre. Când neglijăm oricare dintre aceste privilegii, mărturiile noastre sunt în pericol.

A opta observație: nu trebuie să avem pentru ceilalți standarde mai înalte decât avem pentru noi înșine. Prea des, noi lăsăm greșelile sau eșecurile altora, în special ale conducătorilor sau membrilor Bisericii, să influențeze ceea ce simțim despre noi înșine sau despre mărturiile noastre. Greutățile altor oameni nu sunt o scuză pentru propriile noastre lipsuri.

A noua observație: este bine de amintit că a fi prea aspru cu tine însuși când faci o greșală poate fi la fel de periculos ca atunci când ești prea blând în cazul în care este nevoie de pocăință adevărată.

A zecea observație: trebuie să ne fie clar totdeauna că ispășirea lui Hristos este valabilă pe deplin și în mod continuu pentru fiecare dintre noi, atunci când permitem acest lucru. Atunci, celelalte lucruri se vor așeza de la sine, chiar dacă noi continuăm să ne confruntăm cu anumite detalii, obiceiuri sau părți care par să lipsească din credința noastră.

Sunt recunoscător pentru înțelegerea, tăria și mărturiile atât de multor tineri prieteni și asociați exemplari ai mei. Când sunt cu ei, sunt întărit și când știu că ei sunt cu alți oameni sunt încurajat de cunoașterea că ei fac bine și de slujirea oferită de ei în numele Învățătorului, pe care Îl slăvesc și se străduiesc să I se supună.

Oamenii fac lucruri bune și importante deoarece ei au mărturie. Aceasta este adevărat și noi, de asemenea, obținem mărturie datorită lucrurilor pe care le facem. Isus a spus:

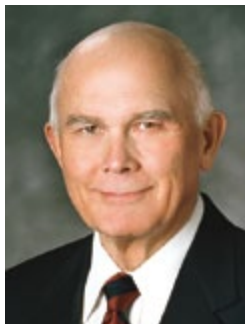
„Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine.

Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:16–17).

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

La fel ca Nefi și Mormon din vechime, „nu cunosc înțelesul tuturor lucrurilor” (1 Nefi 11:17; vezi, de asemenea, Cuvintele lui Mormon 1:7), însă permiteți-mi să vă spun ceea ce știu eu.

Știu că Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, trăiește și ne iubește. Știu că Fiul Său special și unic, Isus Hristos, este Salvatorul și Mântuitorul nostru și conducătorul Bisericii care Îi poartă numele. Știu că Joseph Smith a trăit tot ceea ce a comunicat și ne-a învățat cu privire la restaurarea Evangheliei în zilele noastre. Știu că suntem conduși de apostoli și profeți în aceste zile și că președintele Thomas S. Monson deține toate cheile preoției necesare pentru a ne binecuvânta viețile și a înainta lucrarea Domnului. Știu că suntem cu toții îndreptățiți să avem această cunoaștere și, dacă vă străduiți, vă puteți baza pe sinceritatea mărturiilor pe care le auziți de la acest pupitru la această conferință. Știu aceste lucruri și depun mărturie despre ele în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Dorința

Pentru a ne îndeplini destinul etern, noi vom dori și vom lucra pentru a dobândi calitățile necesare pentru a deveni o ființă eternă.

Am ales să vorbesc despre importanța *dorinței*. Sper ca fiecare dintre noi să-și cerceteze inima pentru a hotărî ceea ce dorește cu adevărat și cum își clasifică cele mai importante dorințe.

Dorința ne stabilește prioritățile, prioritățile ne modelează alegerile, iar alegerile ne determină faptele. Dorințele conform cărora acționăm determină felul în care ne schimbăm, ceea ce realizăm și ceea ce devenim.

În primul rând, voi vorbi despre câteva dorințe comune. Ca ființe muritoare, avem câteva nevoi fizice. Dorința de a satisface aceste nevoi impune alegerile noastre și determină faptele noastre. Trei exemple vor demonstra felul în care, uneori, acordăm prioritate unei dorințe pe care o considerăm mai importantă decât alta.

În primul rând, mâncarea. Avem o dorință firească de a mânca, dar această dorință poate fi depășită, pentru un timp, de o dorință mai puternică de a posti.

În al doilea rând, adăpostul. Când eram în vârstă de 12 ani, am rezistat dorinței de a avea adăpost datorită dorinței mele mai mari de a îndeplini o cerință a Cercetașilor de a petrece noaptea în pădure. Eu am fost unul dintr-un număr de băieți care și-au

lăsat corturile confortabile și au găsit un mod de a construi un adăpost și de a face un pat rudimentar din materialele naturale pe care le-am putut găsi.

În al treilea rând, somnul. Chiar și această dorință firească poate fi depășită, temporar, de o dorință și mai importantă. Ca tânăr soldat în Garda Națională a statului Utah, un exemplu al acestui fapt mi-a fost oferit de un ofițer care avusese experiența luptei.

În primele luni ale războiului din Coreea, o baterie de artilerie de câmp a Gărzii Naționale din Richfield, statul Utah, a fost chemată la datorie. Această baterie era condusă de căpitanul Ray Cox și era formată din aproximativ 40 de bărbați mormoni. Antrenați și întăriți de rezerviști dintr-un alt loc, au fost trimiși, în scurt timp, în Coreea, unde au luat parte la unele dintre cele mai aprige lupte din război. Într-o bătălie, a trebuit ca aceștia să respingă un atac direct al câtorva sute de soldați de infanterie dușmani, acesta fiind genul de atac care invadea și distrugea alte baterii de artilerie de câmp.

Ce are acest fapt în comun cu depășirea dorinței de a dormi? Într-o noapte critică, în care infanteria dușmană se revărsase peste liniile frontului în zonele din spatele frontului

ocupate de artilerie, căpitanul Cox a cerut ca liniile telefoanelor de campanie să fie conectate la cortul lui și a ordonat numeroaselor sale gărzii din perimetru să-l sune personal din oră în oră, toată noaptea. Acest lucru a menținut treze gărzile, dar a însemnat, de asemenea, zeci de întreruperi pentru somnul căpitanului Cox. „Cum ai reușit să faci asta?”, l-am întrebat. Răspunsul său arată puterea de a depăși o dorință.

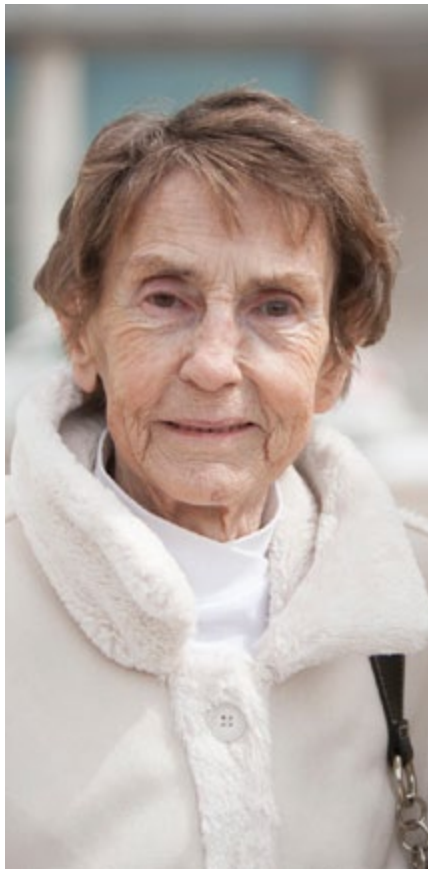
„Știam că, dacă aveam să ne întorcem acasă, urma să-i întâlnesc pe părinții acelor băieți pe străzile orașului nostru și nu voiam să dau ochii cu niciunul dintre ei dacă fiii lor nu ajungeau acasă din cauza vreunui lucru pe care nu l-am făcut bine în calitate de comandant al acestora”¹.

Ce exemplu al puterii unei dorințe care depășește prioritățile și faptele! Ce exemplu pentru fiecare dintre noi care este răspunzător de bunăstarea altora – părinți, conducători și învățători din Biserică!

Drept concluzie la această ilustrare, dimineața devreme ce a urmat nopții sale aproape albe, căpitanul Cox și-a condus oamenii într-un contraatac asupra infanteriei inamice. Au luat peste 800 de prizonieri și nu au avut decât doi răniți. Cox a primit o decorație pentru curaj, iar bateria sa a primit ordinul Presidential Unit Citation pentru eroismul ei extraordinar. Și, asemenea tinerilor din armata lui Helaman (vezi Alma 57:25–26), aceștia au ajuns, cu toții, acasă².

Cartea lui Mormon conține multe învățături despre importanța dorinței.

După multe ore de implorare înaintea Domnului, lui Enos i s-a spus că păcatele sale erau iertate. Apoi, el a „început să [simtă] o dorință” pentru bunăstarea fraților săi (Enos 1:9). El a scris: „Și... după ce m-am rugat și am muncit cu toată sânguința,

Domnul mi-a spus: Eu îți voi da ție după dorințele tale datorită credinței tale” (versetul 12). Observați cele trei elemente esențiale care au precedat binecuvântarea promisă: dorința, munca și credința.

Alma ne învață în cuvântarea sa despre credință, că aceasta poate începe cu „nimic mai mult decât [o dorință de a crede]”, dacă vom „[lăsa] această dorință să lucreze în [noi]” (Alma 32:27).

O altă învățătură extraordinară despre dorință, în special despre cea care ar trebui să fie cea mai mare dorință a noastră, ne este oferită de experiența regelui lamanit căruia îi preda misionarul Aaron. Când învățăturile lui Aaron i-au captat interesul, regele a întrebat: „Ce trebuie să fac eu ca să pot fi născut din Dumnezeu” și „să pot avea această viață veșnică?” Alma 42:15. „Dacă tu dorești acest lucru... dacă te vei pocăi de toate păcatele tale și te vei pleca adânc în fața lui Dumnezeu și vei striga numele Lui în credință, crezând că vei primi, atunci tu vei primi nădejdea pe care o dorești” (versetul 16).

Regele a făcut acest lucru și, în rugăciune măreață, a declarat: „Voi abandona toate păcatele mele pentru ca să Te pot cunoaște... și să fiu salvat în ultima zi” (versetul 18). Având acest angajament și această identificare a celei mai mari dorințe ale sale, rugăciunea sa a primit răspuns într-un mod miraculos.

Profetul Alma a avut o mare dorință de a striga pocăință către toți oamenii, dar a ajuns să înțeleagă că el nu ar trebui să dorească puterea de constrângere pe care ar necesita-o acest lucru căci, a încheiat el, un „Dumnezeu drept... le dă oamenilor după dorința lor, fie că aceasta va fi pentru moarte, fie pentru viață” (Alma 29:4). În mod asemănător, Domnul declară, în revelația modernă, că El îi va „judeca pe toți oamenii după faptele lor, potrivit dorinței inimii lor” (D&L 137:9).

Suntem noi cu adevărat pregătiți ca Judecătorul nostru Etern să dea o asemenea însemnătate enormă lucrurilor pe care le dorim noi cu adevărat?

Multe pasaje din scripturi vorbesc despre ceea ce dorim ca fiind ceea ce căutăm. „Acela care Mă caută cu nerăbdare Mă va găsi și nu va fi abandonat” (D&L 88:83). „Căutați cu sinceritate darurile cele mai bune” (D&L 46:8). „Cel care caută cu sânguință va găsi” (1 Nefi 10:19). „Apropiati-vă de Mine și am să Mă apropii de voi; căutați-Mă cu toată sânguința și Mă veți găsi; cereți și veți primi; bateți și vi se va deschide” (D&L 88:63).

Nu este ușor să ne reorganizăm dorințele pentru a oferi cea mai mare prioritate lucrurilor care țin de eternitate. Cu toții suntem tentați să dorim cele patru lucruri lumești: proprietatea, poziția socială, mândria și puterea. Am putea dori aceste lucruri, dar nu trebuie să le stabilim drept cele mai înalte priorități ale noastre.

Cei a căror dorință principală este

de a dobândi bunuri cad în capcana materialismului. „Nu căuta bogății sau lucruri deșarte de-ale acestei lumi” (Alma 39:14; vezi, de asemenea, Iacov 2:18).

Cei care doresc putere sau poziție socială ar trebui să urmeze exemplul curajosului căpitan Moroni, a cărui slujire nu a fost făcută pentru „putere” sau pentru „onoarea lumii” (Alma 60:36).

Cum ne dezvoltăm dorințele? Puțini oameni vor trăi genul de criză care l-a motivat pe Aron Ralston³, dar experiența sa ne oferă o lecție valoroasă despre dorință. În timp ce Ralston era într-o drumeție într-un canion îndepărtat din sudul statului Utah, o stâncă de 800 de livre (360 de kilograme) s-a deplasat brusc și i-a prins mâna dreaptă. Vreme de cinci zile petrecute în singurătate, s-a zbatut să se elibereze. Când era pe cale să renunțe și să accepte moartea, a avut viziunea unui băiat în vârstă de trei ani care alerga către el și pe care îl ridica cu mâna lui stângă. Înțelegând acest lucru ca pe o viziune a viitorului său

fiu și ca pe o asigurare că încă putea supraviețui, Ralston și-a adunat curajul de care avea nevoie pentru a începe acțiunile drastice necesare pentru a-și salva viața înainte ca puterile să-l lase de tot. Și-a rupt cele două oase din brațul care îi era prins și, apoi, a folosit cuțitul de la briceagul său multifuncțional pentru a-și tăia mâna dreaptă. Apoi, și-a adunat tăria necesară de a parcurge cinci mile (opt kilometri) pe jos pentru a căuta ajutor⁴. Ce exemplu al puterii unei dorințe copleșitoare! Când avem o viziune a ceea ce putem deveni, dorința și puterea noastră de a acționa cresc enorm de mult.

Majoritatea dintre noi nu se va confrunta niciodată cu o asemenea situație extremă, dar cu toții suntem puși în fața unor provocări decisive care ne pot împiedica progresul către destinul nostru etern. Dacă dorințele noastre drepte sunt suficient de puternice, acestea ne vor motiva să ne detașăm și să ne eliberăm de dependențe și de celelalte presiuni pline de păcat și priorități greșite care ne împiedică progresul etern.

Trebuie să ne amintim că dorințele drepte nu pot fi superficiale, impulsive sau temporare. Acestea trebuie să vină din inimă, să fie neclintite și permanente. Fiind astfel motivați, vom căuta să obținem acea stare de spirit descrisă de profetul Joseph Smith, cu care să „biruim răul din viețile noastre și să ne pierdem orice dorință de a păcătu”⁵. Aceasta este o dorință personală. După cum a spus vârstnicul Neal A. Maxwell:

„Când se spune despre oameni că «și-au pierdut dorința de a păcătu», ei înșiși și numai ei sunt cei care au ales în mod deliberat să piardă acele dorințe greșite fiind dornici de a «abandona toate păcatele [lor]» pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu.

Așadar, ceea ce dorim cu insistență reprezintă, cu timpul, ceea ce vom deveni în cele din urmă și ceea ce vom primi în eternitate”⁶.

Oricât de importantă este pierderea oricărei dorințe de a păcătu, viața eternă necesită mai mult de atât. Pentru a ne îndeplini destinul etern, noi vom dori și vom lucra pentru a dobândi calitățile necesare pentru a deveni o ființă eternă. De exemplu, ființele eterne îi iartă pe toți cei care le-au făcut rău. Ele pun bunăstarea altora mai presus de a lor. Și ele îi iubesc pe toți copiii lui Dumnezeu. Dacă acest lucru pare prea dificil – și, cu siguranță, nu este ușor pentru niciunul dintre noi – atunci trebuie să începem prin a ne dori aceste calități și să-I cerem Tatălui nostru Ceresc iubitor ajutor cu privire la sentimentele noastre. Cartea lui Mormon ne învață că trebuie să ne „[rugăm] la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca [noi] să [fim] plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor aceluia care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos” (Moroni 7:48).

Închei cu un ultim exemplu al unei

dorințe care ar trebui să fie de maximă importanță pentru toți bărbații și toate femeile – cei care sunt căsătoriți și cei care sunt singuri. Cu toții trebuie să dorim și să lucrăm cu seriozitate pentru a ne asigura căsătoria pentru eternitate. Cei care sunt deja căsătoriți în templu trebuie să facă tot ce pot pentru a proteja această căsătorie. Cei care sunt necăsătoriți trebuie să-și dorească să se căsătorească în templu și să facă o prioritate din eforturile pentru obținerea căsătoriei în templu. Adolescenții și tinerii necăsătoriți trebuie să reziste conceptului corect din punct de vedere politic, dar fals din punct de vedere etern care desconsideră importanța căsătoriei și aducerii de copii pe lume.⁷

Dragi bărbați necăsătoriți, vă rog să vă gândiți la provocarea din această scrisoare scrisă de o soră necăsătorită. Ea a pledat pentru „ficele neprihănite ale lui Dumnezeu care caută cu sinceritate un tovarăș de viață demn, deși bărbații par să fie orbiți și să nu știe exact dacă este sau nu responsabilitatea lor să caute aceste fice alese

și minunate ale Tatălui nostru Ceresc, să le curteze și să fie dornici să facă și să respecte legăminte sacre în casa Domnului”. A încheiat, scriind: „Sunt mulți bărbați SZU necăsătoriți care acceptă cu bucurie să iasă în oraș și să se distreze, să meargă la întâlniri și să petreacă timp împreună, dar nu au absolut nicio dorință de a-și lua vreodată vreun angajament față de o femeie”⁸.

Sunt sigur că unii tineri bărbați care caută cu nerăbdare ar vrea să adaugă că există anumite tinere ale căror dorințe de a se căsători în mod demn și de a avea copii se situează cu mult sub dorințele de a avea o carieră și de a primi alte distincții lumești. Atât bărbații, cât și femeile au nevoie de dorințe neprihănite care să-i conducă spre viața veșnică.

Să ne amintim că dorințele ne stabilesc prioritățile, prioritățile ne modelează alegerile, iar alegerile ne determină faptele. Pe lângă aceasta, faptele și dorințele noastre ne fac să devenim ceva, fie un prieten adevărat, un învățător priceput sau o persoană care se califică pentru viața eternă.

Depun mărturie despre Isus Hristos, a cărui dragoste, ale cărui învățături și a cărui ispășire fac ca toate acestea să fie posibile. Mă rog ca, mai presus de toate, noi să dorim să devenim asemănători Lui ca, într-o zi, să ne putem întoarce în prezența Sa pentru a primi bucuria Sa deplină. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ray Cox, interviu cu autorul, 1 august 1985, Mount Pleasant, Utah, confirmând lucrurile pe care mi le-a relatat în Provo, Utah, în jurul anului 1953.
2. Vezi Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), p. 307-314; „Self-Propelled Task Force”, *National Guardsman*, mai 1971, coperta de pe spate; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (film produs de Universitatea Southern Utah, 2002).
3. Vezi Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, p. 248.
5. Vezi *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), p. 211.
6. Neal A. Maxwell, „According to the Desire of [Our] Hearts”, *Ensign*, noiembrie 1996, p. 22, 21.
7. Vezi Julie B. Beck, „Teaching the Doctrine of the Family”, *Liahona*, martie 2011, p. 32-37.
8. Scrisoare, 14 septembrie 2006.

Vârșnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să găsim bucurie slujind cu dragoste

Fie ca noi să ne arătăm dragostea și aprecierea față de sacrificiul ispășitor al Salvatorului prin faptele noastre simple de milostenie și slujire.

Dragi frați și surori, sper că aceia dintre dumneavoastră care vizitați Salt Lake veți avea ocazia de a vă bucura de culorile și mirosul frumoaselor flori de primăvară din Piața templului.

Primăvara aduce o reînnoire a luminii și a vieții – amintindu-ne încă o dată, prin ciclul anotimpurilor, de viața, sacrificiul și învierea Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, căci „toate lucrurile depun mărturie despre [El]” (Moise 6:63).

Contrar acestui frumos peisaj de primăvară și a speranței pe care o simbolizează, există o lume a nesigurății, complicațiilor și confuziei. Cerințele vieții de zi cu zi – educație, serviciu, creșterea copiilor, administrarea Bisericii și chemările, activitățile lumesti și chiar durerea și necazul unei boli neașteptate și a unei tragedii – ne pot obose. Cum ne putem elibera din această țesătură complicată a încercărilor și nesigurății vieții pentru a găsi pace și fericire?

Deseori, suntem precum tânărul negustor din Boston, care, în anul 1849, după cum spune povestea, era prins de zelul goanei după aurul din

California. Și-a vândut toate posesiunile pentru a-și căuta averea în râurile Californiei, despre care i se spusese că erau pline cu bulgări de aur atât de mari, încât o persoană abia îi putea căra.

Zi de zi la nesfârșit, tânărul bărbat își cufunda în râu sita și o scotea goală. Singura sa răsplată a fost un morman de pietre care se mărea. Descurajat și falit, era gata să renunțe, până când, într-o zi, un căutător în vârstă, experimentat, i-a spus: „Ai adunat un morman mare de pietre, aici, tinere”.

Tânărul a răspuns: „Nu există aur aici. Mă întorc acasă”.

Îndreptându-se spre mormanul de pietre, vechiul căutător a spus: „O, există aur, desigur. Numai că trebuie să știi unde să-l găsești”. A luat două pietre în mâini și le-a lovit una de alta. Una dintre pietre s-a crăpat, scoțând la iveală mai multe fire de aur strălucind în lumina soarelui.

Observând un săculeț de piele plin, legat la brâuul căutătorului, tânărul bărbat a spus: „Caut bulgări ca cei din săculețul tău, nu simple fire mici”.

Căutătorul mai în vârstă i-a întins

săculețul tânărului bărbat care a privind înăuntru, așteptându-se să vadă mai mulți bulgări mari. A fost uimit să vadă că săculețul era plin cu mii de fire de aur.

Bătrânul căutător a spus: „Fiule, mi se pare că ești atât de preocupat să cauți bulgări mari, încât ai uitat să-ți umpli săculețul cu aceste prețioase fire de aur. Acumularea cu răbdare a acestor mici fire mi-a adus multă bogăție”.

Această povestire ilustrează adevărul spiritual despre care Alma l-a învățat pe fiul său, Helaman:

„Prin lucruri mici și simple lucruri mari sunt înfăptuite ...

și prin mijloace foarte mici ...

Domnul... înfăptuiește salvarea multor suflete” (Alma 37:6–7).

Dragi frați și surori, Evanghelia lui Isus Hristos este simplă, indiferent de cât de mult încercăm noi s-o complicăm. Trebuie să ne străduim să ne menținem viețile la fel de simple, neîmpovărate de influențe străine, concentrate asupra acelor lucruri care contează cel mai mult.

Care sunt lucrurile simple, prețioase ale Evangheliei care aduc claritate și scop vieților noastre? Care sunt firele de aur ale Evangheliei a căror acumulare cu răbdare, de-a lungul vieții noastre, ne va recompensa cu acea comoară finală – darul prețios al vieții veșnice?

Cred că există un principiu simplu, dar profund – chiar sublim – ce însușmează întreaga Evanghelia a lui Isus Hristos. Dacă noi îl îmbrățișăm din toată inima și facem din acest principiu scopul și centrul vieții noastre, el ne va purifica și ne va sfinți, astfel încât să putem trăi din nou în prezența lui Dumnezeu.

Salvatorul a vorbit despre acest principiu când a răspuns fariseului care l-a întrebat: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”.

„Isus i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău».

Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși» (Matei 22:36–40).

Numai atunci când Îi iubim pe Dumnezeu și pe Hristos cu toată inima noastră, cu tot sufletul și cu tot cugetul nostru, suntem noi în stare să împărtășim această dragoste cu vecinii noștri prin fapte de bunățate și slujire – acesta fiind modul în care Salvatorul ne-ar iubi și ne-ar sluji nouă, tuturor, dacă El ar fi azi printre noi.

Când această dragoste pură a lui Hristos – sau caritate – ne înconjoară, noi gândim, simțim și acționăm mai asemănător cu felul în care Tatăl Ceresc și Isus ar gândi, ar simți și ar acționa. Motivația și dorința inimii noastre sunt la fel cu cele ale Salvatorului. El a împărtășit această dorință cu apostolii Săi în ajunul răstignirii Sale. El a spus:

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu ...

Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34–35).

Dragostea pe care a descris-o Salvatorul este o dragoste permanentă. Nu este manifestată prin fapte mari și eroice, ci mai degrabă prin fapte simple de bunățate și slujire.

Există o mulțime de căi și situații în care îi putem sluji și iubi pe alții. Vă pot sugera doar câteva.

Prima, caritatea începe de acasă. Cel mai important principiu care trebuie să guverneze în fiecare cămin este acela de a practica regula de aur – sfatul Domnului ca „tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12). Gândiți-vă un moment și imaginați-vă cum v-ați simți dacă ați fi avut parte de cuvinte sau fapte neplăcute. Prin exemplul nostru, trebuie să-i învățăm pe membrii familiei noastre să dea dovadă de dragoste unul față de celălalt.

Un alt loc unde avem ample ocazii de a sluji este la Biserică. Episcopiile și ramurile noastre trebuie să fie locuri în care regula de aur să ne îndrume întotdeauna cuvintele și acțiunile noastre unul față de celălalt. Tratându-ne

unii pe alții cu bunățate, spunând cuvinte de sprijin și încurajare și fiind atenți la nevoile altora, putem crea o unitate plăcută între membrii episcopiei. Unde există caritate, nu există loc pentru bârfe sau cuvinte neplăcute.

Membrii episcopiei, atât adulți, cât și tineri, se pot uni făcând acte însemnate de slujire pentru a binecuvânta viețile celorlalți. Cu doar două săptămâni în urmă, președintele zonei nord-vest din America de Sud, vârstnicul Marcus B. Nash, din Cei Șaptezeci, a raportat că, desemnându-i „pe cei cu spirit puternic acelora care sunt slabi”, ei salvează sute de membri adulți și tineri mai puțin activi. Prin dragoste și slujire, ei se reîntorc „unul câte unul”. Aceste fapte de bunățate creează o legătură puternică și trainică între cei care participă – atât cei care ajută, cât și cei care sunt ajutați. Foarte multe amintiri prețioase sunt bazate pe asemenea fapte de slujire.

Când privesc înapoi la anii mei mulți de administrare în Biserică, unele dintre cele mai profunde amintiri sunt momentele când m-am alăturat altor membri ai episcopiei pentru a oferi ajutor cuiva.

De exemplu, îmi amintesc când eram episcop și am lucrat împreună cu mai mulți membri activi din episcopia mea pentru a curăța groapa de la silozul din cadrul fermei de bunăstare a țăruiului. Nu a fost o însărcinare plăcută! Un frate mai puțin activ, care nu fusese la Biserică mulți ani, a fost invitat să ni se alăture. Datorită dragostei și tovarășiei pe care a simțit-o alături de noi în timp ce lucram și vorbeam în acea groapă urât mirositoare de la siloz, a venit înapoi la Biserică și a fost pecetluit, mai târziu, în templu cu soția și copiii lui. Întovărișirea noastră prin intermediul slujirii i-a binecuvântat pe copiii, pe nepoții și, acum, pe strănepoții săi. Mulți dintre ei au slujit în misiuni, s-au căsătorit în templu și cresc o familie eternă – o lucrare măreață făcută printr-o simplă faptă, un mic fir de aur.

Un al treilea cadru în care putem sluji este cel al comunităților noastre.

Ca o exprimare pură a dragostei și grijii noastre, putem întinde o mână de ajutor celor care au nevoie de ajutorul nostru. Mulți dintre dumneavoastră ați purtat tricourile pe care este scris „o mână de ajutor de la mormoni” și ați lucrat fără conținere pentru a alina suferința și a vă îmbunătăți comunitățile în care trăiți. Tinerii adulți necăsătoriți din țăruiul Sendai, Japonia, au slujit recent cu devotament pentru a căuta membrii dispăruți în urma cutremurului devastator și a tsunami-ului. Există nenumărate moduri de a sluji.

Datorită bunătății inimii și a slujirii noastre, noi devenim prieteni cu cei cărora le slujim. Din aceste prietenii rezultă o mai bună înțelegere a devotamentului nostru față de Evanghelie și o dorință de a afla mai multe despre noi.

Bunul meu prieten, vârstnicul Joseph B. Wirthlin, a vorbit despre puterea acestui principiu când a spus: „Bunătatea este esența măreției... [ea]

este un pașaport care deschide uși și creează prieteni. Îmblânzește inimile și formează relații care pot dura o viață” („Virtutea bunătății”, *Liahona* mai 2005, p. 26)

O altă cale prin care putem sluji copiilor Tatălui Ceresc este slujirea misionară – nu numai în calitate de misionari cu timp deplin, ci, de asemenea, ca prieteni și vecini. Creșterea Bisericii pe viitor nu va avea loc doar ciocnind la ușile necunoscuților. Se va întâmpla când membrii, împreună cu misionarii noștri, plini de dragoste de la Dumnezeu și Hristos, discern nevoile și răspund acelor nevoi printr-o atitudine de slujire caritabilă.

Când facem astfel, dragi frați și surori, cei cu inima sinceră vor simți sinceritatea și dragostea noastră. Mulți vor dori să afle mai multe despre noi. Atunci, și numai atunci, Biserica va crește foarte rapid și va umple tot pământul. Acest lucru nu poate fi îndeplinit numai de misionari, ci necesită interesul și slujirea fiecărui membru.

Oricând slujim, trebuie să fim sensibili la îndemnul Duhului Sfânt. Vocea blândă, liniștită ne poate spune cine are nevoie de ajutorul nostru și în ce fel îi putem ajuta.

Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Este important să slujim unul altuia în împărăție... Prea des, faptele noastre de slujire constau din simple încurajări sau din a oferi... ajutor prin îndatoriri simple, însă ce consecințe glorioase se pot revărsa... datorită unor fapte mici, dar bine intenționate!” *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 82).

Iar președintele Thomas S. Monson ne-a sfătuit:

„Nevoile celorlalți sunt omniprezente, iar fiecare dintre noi poate face ceva pentru a ajuta pe cineva...

dacă nu ne pierdem pe noi înșine în slujire față de alții, viața noastră nu are

Vârstnicul Neil L. Andersen
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

mare scop” („Ce am făcut astăzi pentru altcineva?”, *Liahona* nov. 2009, p. 85).

Dragi frați și surori, vreau să subliniez din nou că cea mai importantă însușire a Tatălui Ceresc și a Preaiubitului Său Fiu pe care trebuie să ne-o dorim și să căutăm s-o avem în viața noastră este darul carității, „dragostea pură a lui Hristos” (Moroni 7:47). Din acest dar izvorăște capacitatea noastră de a iubi și de a-i sluji pe alții, așa cum a făcut Salvatorul.

Profetul Mormon ne-a învățat importanța supremă a acestui dar și ne-a spus cum îl putem primi: „De aceea, frații mei preaiubiți, rugați-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiți plini de această dragoste pe care El a dăruit-o tuturor acelor care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos; pentru ca voi să deveniți fiii lui Dumnezeu; pentru ca atunci când El va veni, noi să fim la fel ca El, căci noi Îl vom vedea pe El așa cum El este; pentru ca noi să putem să avem această nădejde; pentru ca noi să fim purificați, tot așa cum El este pur” (Moroni 7:48).

Lucruri mărețe sunt înfăptuite prin lucruri mici și simple. La fel ca firele mici de aur care se adună de-a lungul timpului, acumulându-se o comoară mare, faptele noastre mici și simple de bunătate și slujire se vor aduna într-o viață plină de dragoste față de Tatăl Ceresc, devotament față de lucrarea Domnului Isus Hristos și un sentiment de pace și bucurie de fiecare dată când întindem brațele unii către ceilalți.

Întrucât ne apropiem de perioada Paștelui, fie ca noi să ne arătăm dragostea și aprecierea față de sacrificiul ispășitor al Salvatorului prin faptele noastre simple de milostenie și slujire față de frații și surorile noastre din familie, de la Biserică și din comunitățile noastre. Mă rog cu umilință pentru aceasta, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Pregătirea lumii pentru a Doua Venire

Misiunea voastră va fi o ocazie sacră de a-i aduce pe alții la Hristos și de a-i ajuta să se pregătească pentru a Doua Venire a Salvatorului.

Mă adresez, în această seară, în special deținătorilor preoției lui Dumnezeu cu vârste cuprinse între 12 și 25 de ani. Noi ne gândim mult la voi. Am spus odată povestea nepotului nostru în vârstă de patru ani, care l-a îmbrăncit pe fratele lui mai mic. După ce l-a consolat pe copilul care plângea, soția mea, Kathy, s-a întors spre cel de patru ani și, cu prudență, l-a întrebat: „De ce l-ai împins pe frățiorul tău?”. El a privit-o pe bunica lui și a răspuns: „Mimi, îmi pare rău. Mi-am pierdut inelul cu alege ce-i drept și nu pot alege ce este drept”. Știm că voi vă străduiți mult să alegeți întotdeauna ce este drept. Vă iubim foarte mult.

V-ați întrebat vreodată de ce ați fost trimiși pe pământ tocmai în această perioadă? Nu v-ați născut în timpul lui Adam și al Evei sau în timp ce faraoonii conduceau Egiptul sau în timpul dinastiei Ming. Ați venit pe pământ în această perioadă, la 20 de secole după prima venire a lui Hristos. Preoția lui Dumnezeu a fost restaurată pe pământ

și Domnul Și-a întins mâna pentru a pregăti lumea pentru revenirea Sa glorioasă. Acestea sunt zilele unor ocazii minunate și responsabilități importante. Acestea sunt zilele în care trăiți voi.

Prin botezul vostru, v-ați declarat credința în Isus Hristos. Prin rânduirea la preoție, talentele și capacitățile voastre spirituale au crescut. Una dintre responsabilitățile voastre importante este să ajutați la pregătirea lumii pentru a Doua Venire a Salvatorului.

Domnul a numit un profet, pe președintele Thomas S. Monson, pentru a îndruma lucrarea preoției Sale. Vouă președintele Monson v-a spus: „Domnul are nevoie de misionari”¹. „Fiecare tânăr băiat demn și capabil trebuie să se pregătească să slujească în misiune. Slujirea misionară este o responsabilitate a preoției – o obligație pe care Domnul așteaptă s-o [îndepliniți voi], cei cărora [vi] s-a dat atât de mult”².

Slujirea misionară cere sacrificiu. Întotdeauna va exista ceva ce veți lăsa în urmă când veți răspunde chemării

profetului de a sluji.

Cei care urmăresc meciurile de rugby știu că echipa All Blacks, din Noua Zeelandă, nume ce i s-a dat datorită culorii echipamentului, este cea mai renumită echipă de rugby care a existat vreodată.³ A fi selecționat în „All Blacks” din Noua Zeelandă ar fi ca și cum ai juca pentru o echipă de fotbal american în Superbowl (Finala campionatului de fotbal american) sau pentru o echipă de fotbal participantă la Cupa Mondială.

În anul 1961, la vârsta de 18 ani și deținând Preoția aaronică, Sidney Going devenea o stea a rugbyului din Noua Zeelandă. Datorită performanțelor sale remarcabile, mulți considerau că, în anul ce urma, avea să fie selecționat în echipa națională de rugby „All Blacks”.

La vârsta de 19 ani, în acest moment important al carierei lui în ascensiune în rugby, Sid a declarat că va renunța la rugby pentru a sluji în misiune. Unii i-au spus că este „ne-bun”. Alții l-au numit „nesăbuit”⁴. I-au argumentat că s-ar putea să nu mai

aibă niciodată această ocazie în rugby.

Pentru Sid, important nu era ce lăsa în urmă – importante erau ocazia și responsabilitatea care îl așteptau. El avea o îndatorire a preoției de a oferi doi ani din viața lui pentru a declara adevărul despre Domnul Isus Hristos și Evanghelia Sa restaurată. Nimic – nici chiar șansa de a juca în echipa națională, cu toată faima pe care i-ar fi adus-o – nu l-ar fi putut împiedica să-și îndeplinească această îndatorire.⁵

El a fost chemat de un profet al lui Dumnezeu să slujească în Misiunea Vest, Canada. În această lună se împlinesc 48 de ani de când vârstnicul Sidney Going, în vârstă de 19 ani, a părăsit Noua Zeelandă ca misionar al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Sid mi-a relatat o experiență pe care a trăit-o în misiunea sa. Era seară și el și colegul lui se pregăteau să revină la apartamentul lor. Au hotărât să viziteze încă o familie. Tatăl familiei i-a primit. Vârstnicul Going și colegul lui au depus mărturie despre Salvator. Familia a acceptat Cartea lui

Mormon. Tatăl a citit toată noaptea. Într-o săptămână și jumătate, el a citit întreaga Carte a lui Mormon, Doctrină și Legăminte și Perla de Mare Preț. Câteva săptămâni mai târziu, familia a fost botezată.⁶

Să pleci în misiune sau să joci în echipa „All Blacks” a Noii Zeelande? Sid a răspuns: „Bindecuvântarea de [a-i aduce pe alții] la Evanghelie depășește cu mult orice ai putea sacrifica vreodată”⁷.

Vă întrebați, probabil, ce s-a întâmplat cu Sid Going după misiunea sa. Cel mai important lucru: s-a căsătorit pentru eternitate cu iubita lui, Colleen; au avut cinci copii și o generație de nepoți. El și-a trăit viața încrezându-se în Tatăl lui din Cer, ținând poruncile și slujindu-i pe ceilalți.

Ce s-a întâmplat cu rugby-ul? După misiune, Sid Going a devenit unul dintre cei mai mari mijlocași din istoria echipei „All Blacks”, jucând 11 sezoane și fiindu-le căpitan mulți ani.⁸

Cât de bun a fost Sid Going? El a fost atât de bun încât programul antrenamentelor și jocurilor a fost schimbat pentru că el nu voia să joace duminică.⁹ Sid a fost atât de bun, încât regina Angliei i-a recunoscut contribuția în domeniul rugbyului.¹⁰ A fost atât de bun, încât despre el a fost scrisă o carte intitulată *Super Sid*.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Sid nu ar fi primit aceste onoruri după misiunea sa? Unul dintre marile miracole ale slujirii misionare în această Biserică este că Sid Going și mii ca el nu au întrebant: „Ce voi obține din misiunea mea?” ci „Ce pot oferi?”.

Misiunea voastră va fi o ocazie sacră de a-i aduce pe alții la Hristos și de a-i ajuta să se pregătească pentru a Doua Venire a Salvatorului.

Domnul a vorbit îndelung despre pregătirile necesare pentru a Doua Sa Venire. Lui Enoh, El i-a declarat:

„Și dreptatea o voi trimite din cer; și adevărul îl voi trimite din pământ... și voi face ca dreptatea și adevărul să măture pământul ca un torent de apă, să-i adune pe aleșii Mei din cele patru colțuri ale lumii”¹¹. Profetul Daniel a profețit că, în ultimele zile, Evanghelia se va rostogoli către marginile pământului ca o „[piatră]... dezlipindu-se din munte, fără ajutorul vreunei mâini”¹². Nefi a vorbit despre Biserica din zilele din urmă ca fiind formată din puțini membri, dar care sunt răspândiți pe toată fața pământului.¹³ Domnul a declarat în această dispensație: „Voi sunteți chemați să înfăptuiți adunarea aleșilor Mei”¹⁴. Tinerii mei frați, misiunea voastră reprezintă o mare oportunitate și responsabilitate, importante pentru această promisiune adunare și având legătură cu destinul vostru etern.

Încă din primele zile ale restaurării, frații și-au îndeplinit cu multă seriozitate îndatorirea de a declara Evanghelia. În anul 1837, la numai șapte ani după organizarea Bisericii, într-o perioadă de sărăcie și persecuție, misionarii au fost trimiși să propovăduiască Evanghelia în Anglia. În următorii câțiva ani, misionarii au ajuns să propovăduiască în locuri atât de diferite ca Austria, Polinezia Franceză, India, Barbados, Chile și China.¹⁵

Domnul a binecuvântat această lucrare și Biserica este stabilită în întreaga lume. Această adunare este tradusă în 92 de limbi. Suntem recunoscători pentru cei 52.225 de misionari cu timp deplin, care slujesc în peste 150 de țări.¹⁶ Pretutindeni în lume există misionari care depun mărturie despre Salvator. Gândiți-vă la puterea spirituală a celor 52.000 de misionari, înzestrați cu Spiritul Domnului, declarând cu îndrăzneală că „nu va exista niciun alt nume dat, precum și niciun alt mijloc sau o

altă cale prin care salvarea să poată veni ... ci numai prin și în numele lui Hristos”¹⁷. Noi mulțumim zecilor de mii de misionari reveniți acasă care au dat și continuă să dea tot ce au mai bun. Lumea se pregătește pentru a Doua Venire a Salvatorului într-o mare măsură datorită lucrării Domnului prin misionarii Săi.

Slujirea misionară este o lucrare spirituală. Demnitatea și pregătirea sunt esențiale. Președintele Monson a spus: „Tineri băieți, vă îndemn să vă pregătiți să slujiți în calitate de misionari. Păstrați-vă curați, puri și demni pentru a-L reprezenta pe Domnul”¹⁸. În anii de dinaintea misiunii voastre, vă rog să vă aduceți aminte de responsabilitatea sacră care vă așteaptă. Faptele voastre de dinaintea misiunii voastre vor influența mult puterea preoției pe care o aduceți cu voi în misiune. Pregătiți-vă bine.

Președintele Monson a vorbit despre faptul că „fiecare tânăr băiat demn și capabil trebuie să se pregătească să slujească în misiune”¹⁹. Uneori, din cauza sănătății sau din alte motive, cineva nu poate sluji. Vă veți cunoaște capacitatea de a sluji când veți vorbi cu părinții și cu episcopul vostru. Dacă vă aflați în această situație, vă rog să nu vă simțiți mai puțin importanți în nobila însărcinare care vă așteaptă. Domnul este foarte generos cu cei care Îl iubesc și El va

deschide alte uși pentru voi.

Unii s-ar putea întreba dacă nu sunt prea în vârstă pentru a sluji. Un prieten din China a găsit Biserica în Cambodgia când avea aproximativ 25 de ani. Se întreba dacă ar putea încă să meargă în misiune. După ce s-a rugat și a vorbit cu episcopul lui, el a primit chemarea și a slujit cu noblețe în orașul New York. Dacă vă preocupă vârsta voastră, rugați-vă și discutați cu episcopul vostru. El vă va îndruma.

Cincizeci la sută dintre toți misionarii slujesc în propria țară. Este normal să fie așa. Domnul a promis că „fiecare om [va auzi] plenitudinea Evangheliei în propria lui limbă și în limbajul lui propriu”²⁰. Veți fi chemați prin profeție și veți sluji unde va fi cel mai mult nevoie de voi.

Îmi place să întâlnesc misionarii din întreaga lume. Recent, în timp ce vizitam Misiunea Sydney, Australia, știți pe cine am întâlnit? Pe vârstnicul Sidney Going – legenda rugbyului din Noua Zeelandă. Acum, în vârstă de 67 de ani, el este din nou misionar dar, de această dată, cu un coleg pe care și l-a ales singur: sora Colleen Going. Mi-a vorbit despre o familie căreia i-au putut propovădui. Părinții erau membri, dar fuseseră mai puțin activi în Biserică timp de mulți, mulți ani. Vârstnicul și sora Going au ajutat la reaprierea credinței familiei. Vârstnicul Going mi-a vorbit despre

puterea pe care a simțit-o în timp ce se stătea la bazinul de botez, lângă tatăl familiei, în timp ce fiul cel mai mare, care deținea acum preoția, îi boteza pe fratele și sora lui mai mici. El și-a mărturisit bucuria de a vedea o familie unită îndreptându-se împreună spre viața veșnică.²¹

Adresându-vi-se vouă, Prima Președinție a spus:

„Voi sunteți spirite alese, care au fost născute în aceste zile, în care responsabilitățile și ocaziile, ca și ispitele, sunt cele mai mari ...

Ne rugăm pentru fiecare dintre voi... [ca voi] să puteți îndeplini marile lucrări care stau înaintea voastră... să fiți demni [și dornici] pentru a duce mai departe munca de clădire a împărăției lui Dumnezeu și pentru a pregăti lumea pentru a Doua Venire a Salvatorului”²².

Îmi place mult tabloul lui Harry Anderson înfățișând a Doua Venire a Salvatorului. Îmi reamintește că El va veni în măreție și putere. Evenimente uimitoare vor avea loc pe pământ și în ceruri.²³

Aceia care așteaptă venirea Salvatorului Îl „vor căuta”. El a promis: „Eu voi veni”. Cei neprihăniți Îl vor vedea „în norii cerului [cu toți sfinții înger], îmbrăcat cu putere și cu o mare slavă”²⁴. Un „înger va suna din trâmbița lui... și sfinții din cele patru colțuri ale pământului²⁵ vor fi ridicați... pentru a-L întâlni”²⁶. Aceia „care au adormit”, însemnând acei sfinți demni care au decedat „de asemenea, vor ieși [să-L] întâmpine”²⁷.

Scriptura spune: „Domnul va pune piciorul Său pe acest munte”²⁸ și „glasul [Lui] se va face auzit și toate marginile pământului Îl vor auzi”²⁹.

Tinerii mei frați în preoție, eu depun mărturie despre măreția dar, mai presus de toate, despre certitudinea acestui eveniment magnific. Salvatorul

trăiește. El va reveni pe pământ. De această parte a vălului sau de cealaltă, voi și cu mine, ne vom bucura de venirea Sa și vom mulțumi Domnului că ne-a trimis pe pământ în această perioadă pentru a ne îndeplini datoria sacră de a ajuta la pregătirea lumii pentru revenirea Sa. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „The Lord Needs Missionaries”, *Liahona*, ianuarie 2011, p. 4.
2. Thomas S. Monson, „Acum când ne întâlnim din nou”, *Liahona*, noiembrie 2010, p. 5–6.
3. Vezi stats.allblacks.com.
4. Vezi Bob Howitt, *Super Sid: The story of a great All Black* (1978), p. 27.
5. Discuție telefonică cu președintele Maxwell Horsford, țărușul Kaikohe, Noua Zeelandă, martie 2011.
6. Discuție telefonică cu vârstnicul Sidney Going, martie 2011.
7. Corespondență electronică cu vârstnicul Sidney Going, martie 2011.
8. Vezi stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. Discuție telefonică cu președintele Maxwell Horsford, țărușul Kaikohe, Noua Zeelandă, martie 2011.

10. În anul 1978, lui Sid Going i s-a conferit M.B.E. (Membru al Ordinului Imperiul Britanic) pentru contribuția sa în domeniul rugby-ului (vezi Howitt, *Super Sid*, p. 265).

11. Moise 7:62.
12. Daniel 2:45.
13. Vezi 1 Nefi 14:12–14.
14. Doctrină și legăminte 29:7.
15. Vezi *Deseret News 2011 Church Almanac* (2011), p. 430, 432, 458, 463, 487, 505.
16. La 31 decembrie 2010.
17. Mosia 3:17.
18. Thomas S. Monson, *Liahona*, ianuarie 2011, p. 4.
19. Thomas S. Monson, *Liahona*, noiembrie 2010, p. 5–6.
20. Doctrină și legăminte 90:11.
21. Discuție telefonică cu vârstnicul Sidney Going, martie 2011.
22. „Mesaj din partea Primei Președinții”, *Pentru întărirea tineretului: Să îndeplinim datoria noastră față de Dumnezeu* (broșură 2001), p. 2–3.
23. Vezi Doctrină și legăminte 43:18; 45:40.
24. Doctrină și legăminte 45:44.
25. Doctrină și legăminte 45:45, 46.
26. Doctrină și legăminte 88:96.
27. Doctrină și legăminte 45:45; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 29:13; 88:96–97.
28. Doctrină și legăminte 45:48.
29. Doctrină și legăminte 45:49.

Vârșnicul Steven E. Snow
din Președinția celor Șaptezeci

Speranța

Speranța noastră în ispășire ne dă putere prin faptul că ne oferă o perspectivă veșnică.

Familia noastră a crescut într-o zonă de deșert din sudul statului Utah.

Se întâmplă rareori să plouă și este multă speranță că va fi suficientă ploaie pentru căldura care va veni la vară. Atunci, ca și acum, speram să vină ploaia, ne rugam pentru ploaie și, în momente disperate, posteam pentru ploaie.

Se povestește, acolo, despre un bunic care l-a luat pe nepotul lui în vârstă de cinci ani să facă o plimbare prin oraș. La sfârșit, au ajuns la o băcănie mică situată pe drumul principal unde s-au oprit să bea o băutură răcoritoare gazoasă rece. O mașină din afara statului a oprit și șoferul s-a apropiat de bunic. Arătând spre un mic nor de pe cer, străinul a întrebat: „Credeți că va ploua?”

„Sper cu siguranță că o să plouă”, a răspuns bărbatul în vârstă, „dacă nu pentru mine, pentru acest băiat. Eu am văzut ploaia”.

Speranța este o emoție care ne îmbunătățește calitatea vieții noastre zilnice. Ea este definită a fi „sentimentul că lucrurile se vor sfârși cu bine”. Când avem, speranță, noi „privim înainte... cu dorință și încredere rezonabile” (dictionary.reference.com/browse/hope). Astfel, speranța aduce un anumit calm în viețile noastre, atunci când ne uităm cu încredere

spre evenimentele viitoare.

Uneori, sperăm lucruri asupra cărora avem puțin control sau niciunul. Sperăm să fie vreme frumoasă. Sperăm ca primăvara să vină devreme. Sperăm că echipa noastră preferată va câștiga la Cupa Mondială, Campionatul american de fotbal sau Campionatul american anual de baseball.

Asemenea speranțe fac viețile noastre interesante și pot, deseori, să conducă la un comportament neobișnuit, chiar superstițios. De exemplu, socrul meu este un mare fan al sportului, dar el este convins că, dacă *nu* se uită la televizor pentru a-și privi echipa preferată, este mult mai probabil ca ea să câștige. Când aveam 12 ani, insistam să port aceeași pereche de șosete nespălate la fiecare competiție a Ligii de tineret de baseball cu speranța de a câștiga. Mama îmi cerea să le țin pe veranda din spatele casei.

Alteori, speranțele noastre ne pot duce la visuri care ne pot inspira și îndruma spre fapte. Dacă avem speranța de a avea rezultate mai bune la școală, acea speranță poate fi realizată prin studiu serios și sacrificiu. Dacă avem speranța de a juca într-o echipă câștigătoare, acea speranță ne poate duce spre antrenament susținut dedicare, spirit de echipă și în final la succes.

Roger Bannister era student la

medicină și avea o speranță ambițioasă. El dorea să fie primul bărbat care să alerge o milă (1,6 km) în mai puțin de patru minute. În prima jumătate a secolului al XX-lea, amatorii de atletism așteptaseră cu nerăbdare ziua în care cineva avea să alerge o milă în mai puțin de patru minute. De-a lungul anilor, mulți alergători importanți s-au apropiat de record, dar bariera celor patru minute nu fusese încă trecută. Bannister s-a dedicat unui plan ambițios de antrenament cu speranța realizării țelului său de a stabili un nou record mondial. Unii oameni importanți din domeniul sportului începuseră să se îndoiască de faptul că cineva ar putea alerga o milă în mai puțin de patru minute. Presupuși experți în acest domeniu au emis chiar ipoteza că, fiziologic, corpul uman nu era în stare să alerge cu asemenea viteze o distanță atât de lungă. Într-o zi înnoată, 6 mai 1954, marea speranță a lui Roger Bannister s-a împlinit! El a trecut linia de sosire în 3:59.4 (3 minute, 59 de secunde și 4 fracțiuni de secundă) stabilind un nou record mondial. Speranța lui de a alerga o milă în mai puțin de patru minute a devenit un vis care a fost împlinit prin antrenament, muncă grea și dedicare.

Speranța ne poate inspira vise și încuraja să realizăm acele vise. Cu toate acestea, speranța singură nu ne poate aduce succesul. Multe speranțe onorabile s-au pierdut neîmplinite, deoarece lenea împiedică realizarea intențiilor bune.

În calitate noastră de părinți, speranțele noastre cele mai dragi se concentrează în jurul copiilor noștri. Sperăm că ei vor crește și își vor croi o viață responsabilă și neprihănită. Asemenea speranțe pot fi ușor distruse, dacă noi, ca părinți, nu suntem exemple bune. Speranța, singură, nu-i ajută pe copiii noștri să crească în neprihănire.

Trebuie să ne petrecem timpul cu ei în serile în familie și în activități valoroase în familie. Trebuie să-i învățăm să se roage. Trebuie să citim cu ei din scripturi și să-i învățăm principii importante ale Evangheliei. Numai atunci, este posibil să se realizeze dorințele noastre cele mai puternice.

Nu trebuie niciodată să lăsăm ca speranța să fie înlocuită de deznadejde. Apostolul Pavel a scris că noi „trebuie să [arăm] cu nădejde” (1 Corinteni 9:10). Exercițiul speranței ne îmbogățește viețile și ne ajută să așteptăm cu nerăbdare viitorul. Fie că arăm câmpul pentru a planta sau arăm prin viață, este absolut necesar ca noi, în calitate de sfinți din zilele din urmă, să avem speranță.

În Evanghelia lui Isus Hristos, speranța înseamnă dorința discipolilor Lui de a primi salvarea veșnică prin ispășirea Salvatorului.

Aceasta este într-adevăr speranța pe care trebuie s-o avem cu toții. Este ceea ce ne face diferiți de restul lumii. Petru i-a îndemnat pe primii discipoli ai lui Hristos să „[fie] totdeauna gata să [răspundă] oricui va cere socoteală de nădejdea care este în [ei]” (1 Petru 3:15).

Speranța noastră în ispășire ne dă putere prin faptul că ne oferă o perspectivă veșnică. O asemenea perspectivă ne permite să privim dincolo de această viață, spre promisiunile eternității. Nu trebuie să ne lăsăm prinși în capcana limitelor strâmte ale speranțelor capricioase ale societății. Suntem liberi să privim înainte spre gloria celestială, pecetluită cu familia noastră și cu cei dragi nouă.

În Evanghelie, speranța este aproape întotdeauna legată de credință și caritate. Președintele Dieter F. Uchtdorf ne-a învățat: „Speranța este un picior al unui scăunel cu trei picioare, alături de credință și caritate. Acestea

trei ne stabilizează viețile, indiferent de suprafețele aspre sau accidentate pe care le-am putea întâlni la momentul respectiv” („Puterea infinită a speranței”, *Liahona*, noiembrie 2008, p. 21).

În ultimul capitol al Cărții lui Moroni, Moroni a scris:

„De aceea, trebuie să fie credință; și dacă trebuie să fie credință, trebuie să fie și nădejde; și dacă trebuie să fie nădejde, trebuie să fie și caritate.

Și dacă voi nu aveți caritate, atunci în niciun caz nu puteți fi salvați în Împărăția lui Dumnezeu; și nici nu puteți să fiți salvați în Împărăția lui Dumnezeu dacă nu aveți credință; și nici dacă nu aveți nădejde” (Moroni 10:20–21).

Vârșnicul Russell M. Nelson ne-a învățat: „Credința este înrădăcinată în Isus Hristos. Baza *speranței* este ispășirea. *Caritatea* este manifestată în «dragostea pură a lui Hristos». Aceste trei atribute sunt strâns legate ca firele într-un cablu și nu pot fi exact diferențiate întotdeauna. Împreună ele devin ancora noastră de legătură cu împărăția celestială” („A More Excellent Hope” *Ensign*, februarie 1997, p. 61).

Când Nefi a profețit despre Isus Hristos, la sfârșitul relatării sale, el a scris: „Prin urmare, trebuie să înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii” (2 Nefi 31:20).

Această „strălucire perfectă a speranței”, despre care vorbește Nefi, este

speranța în ispășire, salvarea veșnică făcută posibilă prin sacrificiul Salvatorului nostru. Această speranță i-a condus pe bărbați și femei de-a lungul secolelor să facă lucruri remarcabile. Apostolii din vechime au străbătut pământul și au mărturisit despre El și, în final, și-au dat viața în slujirea Lui.

În această dispensație, mulți membri ai Bisericii și-au părăsit căminele și, cu inimile pline de speranță și credință, au parcurs drumul spre vest de-a lungul Marilor Câmpii spre Valea Salt Lake.

În anul 1851, Mary Murray Murdoch s-a alăturat Bisericii în Scoția fiind văduvă și având 67 de ani. Era o femeie mică, de 1,4 m înălțime și mai puțin de 41 de kilograme și ea a născut opt copii, dintre care șase au trăit și au ajuns la maturitate. Din cauza staturii sale, copiii și nepoții săi o numeau cu afecțiune „mica bunicuță”.

Fiul ei, John Murdoch, și soția sa s-au alăturat, de asemenea, Bisericii și au plecat în Utah, în anul 1852, cu cei doi copilași ai lor. În ciuda greutăților pe care le avea familia sa, patru ani mai târziu, John i-a trimis mamei sale banii necesari ca să se poată alătura familiei în orașul Salt Lake. Cu o speranță mult mai mare decât mica ei statură, Mary a început călătoria grea spre vest, către Utah, la vârsta de 73 de ani.

După traversarea în siguranță a Atlanticului, ea a întâlnit, în final,

compania de cărucioare Martin, care a avut o soartă nefericită. La 28 iulie, acești pionieri cu cărucioare au început călătoria spre vest. Suferința acestei companii este bine cunoscută. Din cei 576 de membri ai grupului, aproape o pătrime au murit înainte de a ajunge în Utah. Fără eforturile de salvare organizate de președintele Brigham Young, care a trimis căruțe și provizii ca să-i găsească pe sfinții înzăpeziți, ar fi pierit și mai mulți oameni.

Mary Murdoch a murit la 2 octombrie 1856, lângă Chimney Rock, Nebraska. Aici, ea s-a stins din viață din pricina oboselii, expunerii la frig și greutăților din timpul călătoriei. Trupul ei plâpând nu a putut îndura neajunsurile fizice cu care s-au confruntat sfinții. Când stătea întinsă, aproape de moarte, gândurile ei s-au îndreptat spre familia ei din Utah. Ultimele cuvinte ale acestei femei pionere credincioase au fost: „Spuneți-i lui John, că am murit cu fața spre Sion” (vezi Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], p. 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–113, 115).

Mary Murray Murdoch întruchipează speranța și credința multora dintre primii pionieri care au făcut călătoria curajoasă spre vest. Călătoriile spirituale din zilele noastre solicită tot atât de multă speranță sau credință cât au avut și primii pionieri. Încercările noastre sunt, poate, diferite, dar eforturile sunt tot atât de mari.

Mă rog ca speranțele noastre să ne conducă spre împlinirea visurilor noastre drepte. În mod special, mă rog ca speranța noastră în ispășire să întărească atât credința, cât și caritatea noastră și să ne ofere o perspectivă veșnică vieții noastre viitoare. Noi, toți, să avem această strălucire perfectă a speranței, mă rog în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Larry M. Gibson

primul consilier în Președinția generală a Tinerilor Băieți

Cheile sacre ale Preoției aaronice

Domnul vrea ca fiecare deținător al Preoției aaronice să-i invite pe toți să vină la Hristos – începând cu propria sa familie.

La vârsta de 12 ani, unul dintre fiii mei a decis să crescă iepuri. Am construit cuști și am achiziționat un mascul mare și două femele iepuri de la un vecin. Habar nu aveam în ce ne băgam. În foarte scurt timp, magazia noastră era arhiplină cu iepurași. Acum, că fiul meu a crescut, trebuie să mărturisesc uimirea mea față de modul în care erau ținuti sub control – un câine al vecinului intra ocazional în magazie și decima grămada.

Dar inima mi-a fost înduioșată când i-am văzut pe fiul meu și pe frații lui că-i păzesc și-i protejează pe acei iepuri. Iar acum, în calitate de soți și tați, ei sunt deținători demni ai preoției care își iubesc, își întăresc și își păzesc propriile lor familii.

Sentimentele mele sunt tandre când vă privesc pe voi, tineri băieți din Preoția aaronică, păzindu-i, sprijinindu-i și întărindu-i pe cei din jurul vostru, inclusiv pe familiile voastre, pe membrii cvorumului vostru și pe mulți alții. Cât de mult vă iubesc!

De curând, am privit cum un tânăr băiat în vârstă de 13 ani era pus deoparte ca președinte al cvorumului diaconilor. După aceea, episcopul a dat mâna cu el și i s-a adresat cu

„președinte”, explicând membrilor cvorumului că el „i s-a adresat lui zicându-i președinte pentru a sublinia caracterul sacru al chemării sale. Președintele cvorumului diaconilor este unul dintre cei patru oameni la număr din episcopie care dețin cheile președinției. Având acele chei, el, împreună cu consilierii lui, va conduce cvorumul sub inspirația primită de la Domnul”. Acest episcop a înțeles puterea unei președinții conduse de un președinte care deține și exercită cheile sacre ale preoției. (Vezi D&L 124:142–143.)

Mai târziu, l-am întrebat pe acest tânăr băiat dacă era pregătit să prezideze asupra acestui cvorum mareț. Răspunsul său a fost: „Sunt emoționat. Nu știu ce face un președinte al cvorumului diaconilor. Îmi puteți spune?”

I-am spus că avea un episcopat minunat și sfătuitori care aveau să-l ajute să devină un conducător al preoției plin de succes și puternic. Știam că sfătuitoarii săi aveau să respecte cheile sacre ale președinției pe care o deținea el.

I-am adresat, apoi, această întrebare: „Crezi că Domnul ți-ar fi dat această chemare importantă fără să-ți ofere îndrumare?”

S-a gândit, apoi a răspuns: „Unde o găsec?”.

După ce am discutat, el a înțeles că avea să găsească îndrumare în scripturi, în cuvintele profeților în viață și în răspunsurile la rugăciune. Am stabilit să găsim un verset care avea să fie punctul de plecare pentru a căuta să învețe responsabilitățile noii sale chemări.

Am deschis la secțiunea 107 din Doctrină și legăminte, versetul 85. Acesta menționează că președintele cvorumului diaconilor trebuie să țină un consiliu cu membrii cvorumului său și să-i învețe care le sunt îndatoririle. Am observat că acest cvorum nu este doar o clasă, ci și un consiliu de tineri băieți, iar ei trebuie să se întâlnească și să se edifice unul pe celălalt, sub îndrumarea președintelui. Mi-am exprimat încrederea că el avea să fie un președinte remarcabil care se va baza pe inspirația de la Domnul și își va îndeplini cu sârguință și credință chemarea lui sacră, în timp ce îi va învăța pe colegii săi diaconi care le sunt îndatoririle.

Apoi, l-am întrebat: „Acum, cunoscând că-i vei învăța pe diaconi care le sunt îndatoririle, știi care sunt acele îndatoriri?”.

Am deschis din nou scripturile și am găsit:

1. Un diacon este numit să vegheze asupra Bisericii și să fie slujitor permanent în Biserică (vezi D&L 84:111).

Întrucât familia este unitatea de bază a Bisericii, cel mai important loc în care un deținător al Preoției aaronice își poate îndeplini această îndatorire este în propria sa casă. El oferă tatălui și mamei sale sprijinul preoției, în timp ce aceștia conduc familia. De asemenea, el veghează asupra fraților și surorilor sale, asupra tinerilor băieți din cvorumul său și asupra altor membri din episcopie.

2. Un diacon îl ajută pe învățător în toate îndatoririle lui din Biserică, dacă împrejurarea o cere (vezi D&L 20:57).

Noi am stabilit că, dacă un diacon trebuie să-l ajute pe învățător în îndatoririle lui, el trebuie să știe îndatoririle acestuia. Ne-am uitat în scripturi și am găsit repede o mulțime de îndatoriri ale oficiului de învățător (vezi D&L 20:53–59; 84:111). Ce experiență minunată ar fi pentru fiecare tânăr băiat – și pentru tatăl lui, sfătuitoii lui și noi, toți – dacă am face exact ce a făcut acest tânăr băiat: am citi scripturile și am descoperi noi înșine care ne sunt îndatoririle. Cred că mulți dintre noi vom fi surprinși – și inspirați – de ceea ce găsim. Broșura Datoria față de Dumnezeu conține rezumate folositoare ale îndatoririlor Preoției aaronice și este o resursă importantă pentru dezvoltarea spirituală. Vă îndemn să o folosiți în mod consecvent.

3. Diaconii și învățătorii trebuie, de

asemenea, să „avertizeze, să explice, să îndemne și să propovăduiască și să invite pe toți să vină la Hristos” (D&L 20:59; vezi versetele 46 și 68 pentru preoți).

Mulți tineri băieți cred că experiența lor misionară începe atunci când împlinesc 19 ani și merg la Centrul de pregătire a misionarilor. Învățăm din scripturi că ea începe cu mult înainte de aceasta. Domnul vrea ca fiecare deținător al Preoției aaronice să-i invite pe toți să vină la Hristos – începând cu propria sa familie.

În continuare, pentru a-l ajuta pe acest președinte tânăr să înțeleagă că el și numai el singur era oficiantul care prezidează în cvorum, i-am sugerat să citească de trei ori prima îndatorire enumerată în Doctrină și legăminte 107:85. El a citit: „A prezida peste doisprezece diaconi”. L-am întrebat: „Ce-ți spune Domnul ție, personal, despre îndatorirea ta ca președinte?”.

„Ei bine”, a spus el, „mi-au venit în minte mai multe lucruri de când discutăm. Cred că Tatăl Ceresc vrea ca eu să fiu președintele a doisprezece diaconi. Suntem numai cinci cei care venim, iar unul vine doar câteodată. Deci, cum găsim doisprezece?”.

Nu interpretasem niciodată această scriptură așa cum a făcut-o el, dar atunci, el deținea cheile sacre pe care eu nu le aveam. Am fost învățat de un președinte al cvorumului diaconilor în vârstă de 13 ani despre puterea revelației care vine la cei care dețin cheile sacre ale președinției, indiferent de intelectul, statura sau vârsta lor.

Am răspuns: „Nu știi. Tu ce crezi?”.

Iar el a spus: „Trebuie să ne dăm seama cum să facem ca el să vină mereu. Știu că mai sunt încă doi tineri care ar trebui să fie în cvorumul nostru, dar ei nu vin și nu-i cunosc. Poate

că aş putea deveni prieten apropiat cu unul dintre ei, iar consilierii mei ar putea lucra cu ceilalți. Dacă ar veni toți, am fi șapte, dar unde mai găsim încă cinci?”

„Nu știu”, am răspuns eu, „dar dacă Tatăl Ceresc îi vrea aici, El știe”.

„Atunci, trebuie să ne rugăm în calitate de președinție și cvorum pentru a afla ce să facem.” Apoi, el a întrebat: „Sunt responsabil pentru toți băieții din episcopia noastră care au vârsta necesară să fie diaconi, chiar pentru cei care nu sunt membri?”

Plin de admirație, am spus: „În ochii Domnului, episcopul tău este responsabil numai pentru membrii episcopiei sau pentru toți cei care trăiesc între granițele ei?”

Acest tânăr „slujitor permanent” a înțeles. A recunoscut rolul fiecărui diacon, învățător și preot de a veghea asupra Bisericii și de a-i invita pe toți să vină la Hristos.

Atunci când mă gândesc la minunata noastră tineri băieți și tinere fete din Biserică, gândurile mele se îndreaptă

către o scriptură – o scriptură pe care Moroni i-a citat-o lui Joseph Smith, spunându-i că „n-a fost încă împlinită, dar în curând avea să fie” (Joseph Smith – Istorie 1:41). – „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor pro-roci... tinerii voștri vor avea vedenii” (Ioel 2:28).

Ceea ce „i-a venit în minte” acestui tânăr președinte era o viziune despre cum voia Tatăl Ceresc să fie cvorumul lui. El avusese nevoie de revelație ca să întărească membrii activi ai cvorumului său, să-i salveze pe cei care erau în impas și să-i invite pe toți să vină la Hristos. Fiind astfel inspirat, el a făcut planuri pentru a duce la îndeplinire voința Domnului.

Domnul l-a învățat pe acest tânăr președinte că *preoția* înseamnă să întinzi o mână pentru a-i sluji pe ceilalți. Așa cum a explicat iubitul nostru profet, președintele Thomas S. Monson: „Preoția nu este atât de mult un dar, cât este un angajament de a sluji, un privilegiu de a înălța spiritual și un prilej de a binecuvânta viețile altora” („Responsabilitatea noastră în calitate de deținători ai preoției sfinte”, *Liahona*, mai 2006, p. 57).

Slujirea este însăși fundația preoției – slujirea celorlalți, așa cum a fost exemplificată de Salvator. Mărturisesc că aceasta este preoția Sa, noi suntem angajați în lucrarea Sa și El a arătat tuturor deținătorilor preoției calea de a îndeplini o slujire credincioasă în preoție.

Invit fiecare președinție de cvorum a diaconilor, a învățătorilor și preoților să țină consilii cu regularitate, să studieze și să se roage pentru a afla care este voința Domnului pentru cvorumul lor și, apoi, să meargă și să facă întocmai. Folosiți broșura Datoria față de Dumnezeu pentru a vă ajuta să-i învățați pe membrii cvorumului

vostru care le sunt îndatoririle. Vă invit pe fiecare membru al cvorumului să-l susțineți pe președintele cvorumului vostru și să-i cereți sfatul atunci când învățați și vă îndepliniți în mod drept toate îndatoririle preoției. Și invit pe fiecare dintre noi să-i vedem pe acești remarcabili tineri băieți așa cum îi vede Domnul – o resursă puternică pentru clădirea și întărirea împărăției Sale aici și acum.

Voi, tineri băieți minunați, dețineți Preoția aaronică restaurată de Ioan Botezătorul prin Joseph Smith și Oliver Cowdery lângă Harmony, Pennsylvania. Preoția voastră deține cheile sacre ce deschid ușa ca toți copiii Tatălui Ceresc să vină la Fiul Său, Isus Hristos, și să-L urmeze. Aceasta se realizează prin „[Evanghelia] pocăinței și [a] botezului prin scufundare, pentru iertarea păcatelor”, prin rânduielile săptămânale ale împărtășaniei și prin „slujirea îngerilor” (D&L 13:1; Joseph Smith – Istorie 1:69). Voi sunteți cu adevărat slujitori care trebuie să fiți bărbați ai preoției curați, demni și credincioși în toate timpurile și în toate locurile.

De ce? Ascultați cuvintele preaiubitului nostru Prime Președinții, oferite fiecăruia dintre voi în broșura Datoria față de Dumnezeu:

„Aveți autoritatea de a administra rânduielile Preoției aaronice... Veți binecuvânta mult viețile celor din jurul vostru ...

Tatăl Ceresc are mare încredere și credință în voi și are o misiune importantă pe care s-o îndepliniți” (*Îndeplinirea Datoriei mele față de Dumnezeu: pentru deținătorii Preoției aaronice* [2010], p. 5).

Știu că aceste cuvinte sunt adevărate și mă rog ca fiecare dintre noi să obțină această mărturie. Și spun aceste lucruri în numele sacru al Lui, a Cărui preoție o deținem, Isus Hristos, amin. ■

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Potențialul dumneavoastră, privilegiul dumneavoastră

În timp ce citiți din scripturi și acultați cuvintele profeților, deschizându-vă inima și mintea și ascultând cu intenție adevărată, Domnul vă va spune cum să trăiți conform privilegiilor dumneavoastră.

A fost odată un bărbat al cărui vis de-o viață era să se îmbarce pe un vas de croazieră și să navigheze pe Marea Mediterană. El visa să meargă pe străzile din Roma, Atena și Istanbul. A economisit fiecare bănuț până când a strâns suficienți bani pentru călătoria sa. Deoarece nu avea mulți bani, a luat cu el o valiză în plus, plină cu conserve de fasole, cutii de biscuiți și pachete cu praf de limonadă, trăind din acestea în fiecare zi.

I-ar fi plăcut foarte mult să participe la numeroasele activități oferite pe vas – exercițiile fizice din sala de sport, jocul de golf în miniatură și înotatul în piscină. Îi invidia pe cei care mergeau la filme, spectacole și prezentări culturale. Și, o, cât de tare tânjea măcar să guste din mâncarea minunată pe care o vedea pe vas – fiecare masă părea să fie un ospăț! Dar bărbatul voia să cheltuiască atât de puțini bani încât nu a luat parte la niciunul dintre aceste lucruri. A putut vedea orașele pe care

dorise atât de mult să le viziteze, dar majoritatea călătoriei și-a petrecut-o în cabina sa, mâncând numai hrana sărăcăcioasă pe care o avea.

În ultima zi a croazierei, un membru al echipajului l-a întrebat la care petrecere de bun rămas dorea să participe. Atunci, bărbatul a aflat că nu numai petrecerea de bun rămas, ci și aproape tot ce era la bordul vasului de croazieră – mâncarea, divertismentul și toate activitățile – fuseseră incluse în prețul biletului său. Prea târziu, bărbatul și-a dat seama că nu se folosiseră de privilegiile la care era îndreptățit.

Trăim noi, în calitate de deținători ai preoției, conform privilegiilor noastre când vine vorba de puterea, darurile și binecuvântările sacre ce reprezintă ocazia și dreptul nostru în calitate de deținători ai preoției lui Dumnezeu?

Gloria și grandoarea preoției

Cu toții știm că preoția este mai mult decât doar un simplu nume sau

titlu. Profetul Joseph Smith ne-a învățat că „preoția este un principiu nepieritor și a existat cu Dumnezeu din eternitate... în eternitate, fără început al zilelor și fără sfârșit al anilor”¹. Ea deține „cheia tainelor împărăției, chiar cheia cunoașterii lui Dumnezeu”². De fapt, prin preoție se manifestă chiar „puterea divinității”³.

Binecuvântările preoției depășesc capacitatea noastră de înțelegere. Deținătorii credincioși ai Preoției lui Melhisedec pot „[deveni]... aleșii lui Dumnezeu”⁴. Ei sunt „sfințiți prin Spirit pentru înnoirea trupurilor lor”⁵ și pot primi, în cele din urmă, „tot ceea ce are Tatăl”⁶. Acest lucru poate fi greu de înțeles, dar este frumos, iar eu depun mărturie că este adevărat.

Faptul că Tatăl încredințează omului această putere și responsabilitate este o dovadă a măreței Sale dragoste pentru noi și un semn al potențialului nostru ca fii ai lui Dumnezeu în viața de după moarte.

Cu toate acestea, prea des, acțiunile noastre ne dau de înțeles că trăim cu mult sub acest potențial. Când suntem întrebați despre preoție, mulți dintre noi pot spune pe de rost o definiție corectă, dar în viețile noastre ar putea fi puține dovezi că înțelegerea noastră depășește nivelul cunoașterii unui verset memorat pe de rost.

Stimați frați, noi avem de făcut o alegere. Putem fi mulțumiți cu o experiență diminuată ca deținători ai preoției și cu experiențe cu mult sub privilegiile noastre. Sau ne putem înfrupta dintr-un ospăț al oportunităților și din binecuvântările universale ale preoției.

Ce putem face pentru a trăi la înălțimea potențialului nostru?

Cuvintele scrise în scripturi și rostite la conferința generală sunt pentru ca noi să le „[aplicăm] în viețile noastre”⁷,

nu doar pentru citit sau ascultat⁸. Prea des, noi participăm la adunări și dăm din cap aprobator; și poate chiar zâmbim în semn că știm și aprobăm. Scriem câteva lucruri pe care ne propunem să le facem și ne spunem: „Acest lucru este ceva ce voi face”. Dar undeva, între momentul în care ascultăm, în care scriem un memento pe telefonul nostru mobil și cel al faptului în sine, hotărârea noastră de a face acel lucru imediat este înlocuită de decizia de a-l face mai târziu. Stimăți frați, haideți să fim siguri că luăm decizia de a face acum și mereu acele lucruri!

În timp ce citiți din scripturi și ascultați cuvintele profeților, deschizându-vă inima și mintea și ascultând cu intenție adevărată, Domnul vă va spune cum să trăiți conform privilegiilor dumneavoastră. Nu lăsați să treacă nicio zi fără a face ceva pentru a răspunde la îndemnul Spiritului.

Primul: citiți manualul de utilizare

Dacă ați deține cel mai avansat și mai scump calculator din lume, l-ați folosi numai ca ornament de birou? Calculatorul ar putea arăta impresionant. Ar putea avea potențial de tot felul. Dar numai atunci când studiați manualul de utilizare, când învățați cum să folosiți programele și să porniți calculatorul puteți avea acces la potențialul său deplin.

Sfânta preoție a lui Dumnezeu are, de asemenea, un manual de utilizare. Fie ca noi să ne angajăm să citim scripturile și manualele de instrucțiuni, concentrându-ne mai mult atenția asupra unui scop mai precis. Să începem, recitind secțiunile 20, 84, 107 și 121 din Doctrină și legăminte. Cu cât studiem mai mult scopul, potențialul și punerea în practică a preoției, cu atât mai mult ne vom minuna de puterea ei, iar Spiritul ne va învăța cum

să accesăm și să folosim acea putere pentru a ne binecuvânta familiile, comunitățile și Biserica.

Ca oameni, noi acordăm pe bună dreptate o mare prioritate învățaturii laice și dezvoltării profesionale. Vrem și trebuie să excelăm în învățatură și măiestrie. Vă laud pentru că vă străduiți cu sârguință să dobândiți o educație și să deveniți experți în domeniul pe care vi l-ați ales. Vă invit să deveniți, de asemenea, experți în doctrinele Evangheliei – în special în doctrina preoției.

Trăim într-o perioadă de timp în care scripturile și cuvintele profeților din aceste zile sunt mai ușor accesibile decât în oricare altă perioadă din istoria lumii. Totuși, este privilegiul și datoria noastră și este responsabilitatea noastră să facem efortul de a ajunge la ele și de a înțelege învățăturile lor. Principiile și doctrinele preoției sunt sublime și divine. Cu cât studiem mai mult doctrina și potențialul preoției și punem în practică scopul acesteia, cu atât mai mult sufletele noastre vor crește, înțelegerea

București, România

noastră se va mări și vom vedea ce are Domnul pregătit pentru noi.

Al doilea: căutați revelațiile Spiritului.

O mărturie sigură despre Isus Hristos și despre Evanghelia Sa restaurată necesită mai mult decât cunoaștere – necesită revelație personală, confirmată prin punerea în practică, cu bună intenție și cu devotament, a principiilor Evangheliei. Profetul Joseph Smith a explicat că preoția este un „canal prin care Atotputernicul a început să dezvăluie slava Sa la începutul creării acestui pământ și prin care El a continuat să Se dezvăluie pe Sine copiilor oamenilor până în timpul prezent”⁹.

Dacă nu căutăm să folosim acest canal al revelației, noi nu trăim conform privilegiilor noastre ca deținători ai preoției. De exemplu, sunt aceia care cred, dar care nu știu că ei cred. Ei au primit diverse răspunsuri oferite de glasul blând și încet pentru o lungă perioadă de timp, dar pentru că această inspirație pare atât de mică și neînsemnată, ei nu o recunosc așa cum ar trebui. Ca rezultat, ei permit îndoielilor să-i împiedice să-și atingă potențialul ca deținători ai preoției.

Revelația și mărturia nu vin întotdeauna cu o forță copleșitoare. Pentru mulți oameni, o mărturie vine încet – câte o parte, pe rând. Uneori,

aceasta vine atât de treptat încât este greu să ne amintim momentul exact în care am știut de fapt că Evanghelia este adevărată. Domnul ne oferă „rând după rând, precept după precept, aici puțin și acolo puțin”¹⁰.

În unele privințe, mărturia noastră este asemenea unui bulgăre de zăpadă care se mărește cu fiecare rostogolire. Noi începem cu o cantitate mică de lumină – chiar dacă aceasta este numai o dorință de a crede. Treptat, „lumina este atrasă de lumină”¹¹, iar „acela care primește lumina și rămâne credincios lui Dumnezeu, primește mai multă lumină; și acea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei”¹², când „la timpul potrivit, [primim] plenitudinea Sa”¹³.

Gândiți-vă cât de glorios este să ne depășim limitele pământești, să ne fie deschiși ochii înțelegerii și să primim lumină și cunoaștere din surse cerești! În calitate de deținători ai preoției, avem privilegiul și oportunitatea să căutăm revelația personală și să învățăm cum să cunoaștem adevărul pentru noi înșine prin mărturia sigură a Spiritului Sfânt.

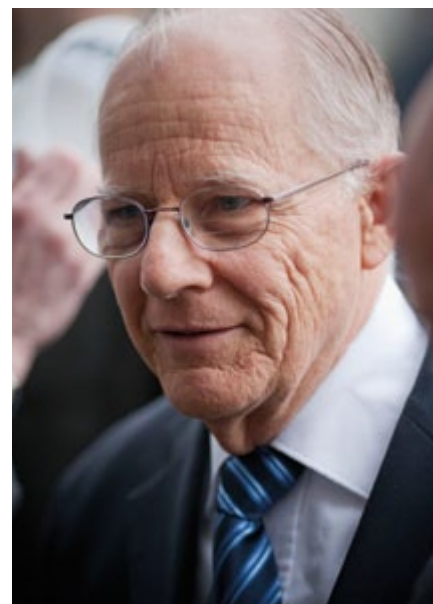
Să căutăm cu sinceritate lumina inspirației personale. Să-L rugăm pe Domnul să ne înzestreze mintea și sufletul cu scânteia credinței care ne va permite să primim și să recunoaștem slujirea divină a Spiritului Sfânt pentru

situațiile din viețile noastre și pentru încercările și îndatoririle preoției noastre.

Al treilea: găsiți bucurie în slujirea din cadrul preoției

În timpul carierei mele de pilot de linie, am avut ocazia de a fi căpitan de testare și instruire. O parte a acestei slujbe era de a instrui și a testa piloții experimentați pentru a mă asigura că aceștia aveau cunoștințele și abilitățile necesare pentru a manevra eficient și în siguranță acele magnifice avioane mari cu reacție.

Am aflat că erau piloți care, chiar și după mulți ani de pilotaj profesionist, nu și-au pierdut niciodată entuziasmul de a urca în atmosferă, „părăsind constrângerile de pe pământ și traversând cerurile pe aripi argintii care aduc atâta bucurie”¹⁴. Aceștia le plăcea foarte mult sunetul aerului prin care treceau cu mare viteză, zgomotul motoarelor puternice, sentimentul de a fi „una cu vântul și cu cerul întunecat și stelele din fața ta”¹⁵. Entuziasmul lor era molipsitor.

Erau și câțiva piloți care păreau doar să treacă prin mișcările respective. Aceștia stăpâniseră sistemele și manevrarea avioanelor, dar undeva, pe drum, își pierduseră bucuria de a zbura „unde nici ciocârlia și nici măcar vulturul nu au zburat vreodată”¹⁶. Ei își pierduseră sentimentele de uimire la vederea unui răsărit strălucitor și a creațiilor lui Dumnezeu în timp ce traversau oceane și continente. Dacă aceștia îndeplineau cerințele oficiale, eu le acordam licența dar, în același timp, îmi părea rău pentru ei.

Puteți să vă întrebați dacă, în calitate de deținător al preoției, doar treceți prin mișcări – făcând ceea ce se cere, dar fără să simțiți bucuria de care ar trebui să aveți parte. Deținerea preoției ne oferă din abundență ocazii de a simți bucuria pe care a exprimat-o Amon: „Nu avem noi motiv mare să ne bucurăm?... Noi am fost instrumente în mâinile [Domnului] ca să facem această lucrare măreață și minunată! De aceea... ne vom slăvi în Domnul; da, ne vom bucura”¹⁷.

Dragi frați, religia noastră este o religie plină de bucurie! Noi suntem atât de binecuvântați să deținem preoția lui Dumnezeu! În cartea Psalmilor, citim: „Ferice de poporul care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina Feței Tale, Doamne!”¹⁸. Noi putem avea parte de această bucurie mai mare dacă doar o căutăm.

Prea adesea, nu reușim să simțim fericirea care vine din slujirea practică, oferită zilnic în cadrul preoției. Uneori, însărcinările primite pot părea poveri. Stimăți frați, să nu trecem prin viețile noastre scufundați în cele trei atitudini negative ale istovirii, îngrijorării și văitului. Noi nu trăim conform privilegiilor noastre atunci când permitem preocupărilor lumești să ne împiedice să simțim bucuria abundență care vine din slujirea plină de credință din

cadru preoției, în special între pereții propriilor noastre cămine. Noi nu trăim conform privilegiilor noastre când nu reușim să luăm parte la ospățul de fericire, pace și bucurie pe care Dumnezeu îl oferă cu generozitate slujitorilor credincioși în cadrul preoției.

Dragi tineri băieți, dacă simțiți că sosirea mai devreme la biserică pentru a ajuta la pregătirea împărțășaniei este mai mult o povară decât o binecuvântare, atunci vă invit să vă gândiți la ce ar putea însemna această rânduială sacră pentru un membru al episcopiei sau al ramurii care poate a trecut printr-o săptămână grea. Dragi frați, dacă eforturile dumneavoastră în calitate de învățători de acasă nu par să fie foarte eficiente pentru dumneavoastră, vă invit să vedeți cu ochii credinței ce va însemna o vizită din partea unui slujitor al Domnului pentru o familie care are multe probleme care nu se văd. Când veți înțelege potențialul divin al slujirii

dumneavoastră în calitate de deținători ai preoției, Spiritul lui Dumnezeu va găsi loc în inima și în mintea dumneavoastră; va străluci în ochii și pe chipurile dumneavoastră.

Mă rog ca noi, în calitate de deținători ai preoției, să nu ne împietrim niciodată inimile împotriva admirației și respectului față de ceea ce ne-a lăsat Domnul în grijă.

Concluzie

Dragii mei frați, mă rog ca noi să căutăm cu sârguință să învățăm doctrina sfintei preoții, să ne întărim mărturiile rând după rând, primind revelațiile venite din partea Spiritului și să găsim adevărata bucurie în slujirea zilnică în calitate de deținători ai preoției. Făcând aceste lucruri, vom începe să trăim la nivelul potențialului și privilegiilor noastre în calitate de deținători ai preoției și vom „[pute] totul în Hristos, care [ne] întărește”¹⁹. Depun mărturie despre aceste lucruri în calitate de apostol al Domnului și vă las binecuvântarea mea în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), p. 104.
2. Doctrină și legăminte 84:19.
3. Doctrină și legăminte 84:20.
4. Doctrină și legăminte 84:34.
5. Doctrină și legăminte 84:33.
6. Doctrină și legăminte 84:38.
7. 1 Nefi 19:24.
8. Vezi Iacov 1:22.
9. *Teachings: Joseph Smith*, p. 108–109.
10. 2 Nefi 28:30.
11. Doctrină și legăminte 88:40.
12. Doctrină și legăminte 50:24.
13. Doctrină și legăminte 93:19.
14. John Gillespie Magee, fiul, „High Flight”, în ediția Diane Ravitch, *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), p. 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground* (1963), p. 9.
16. Magee, „High Flight”, p. 486.
17. Alma 26:13, 15–16.
18. Psalmii 89:15.
19. Filipeni 4:13.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Să învățăm în cadrul preoției

Dacă veți fi sârguincioși și supuși în preoție, comori de cunoaștere spirituală vor fi revărsate asupra dumneavoastră.

Sunt recunoscător să fiu alături de dumneavoastră în cadrul acestei adunări a preoției lui Dumnezeu din întreaga lume. În această seară, ne aflăm în multe locuri diferite și în diferite stadii ale slujirii noastre în cadrul preoției. Și totuși, în pofida diferitelor noastre circumstanțe, avem ceva în comun. Și anume, să ne învățăm îndatoririle din cadrul preoției și să ne mărim puterea de a le înfăptui.

Când eram diacon, simțeam foarte puternic această nevoie. Făceam parte dintr-o ramură foarte mică a Bisericii, în New Jersey, pe coasta de est a Statelor Unite. Eram singurul diacon din ramură – nu doar sigurul care venea la Biserică, ci singurul din înregistrările ramurii. Fratele meu mai mare, Ted, era singurul învățător. El se află aici, în această seară.

Când eram încă diacon, familia mea s-a mutat în Utah. Acolo, am găsit trei lucruri foarte bine stabilite care mi-au grăbit progresul în cadrul preoției. Primul, era un președinte care știa cum să țină consilii cu membrii cvorumului său. Al doilea, era credința mare în Isus Hristos care a dus la dragostea mare despre care am auzit – dragostea unul față de altul. Și, al treilea, era

convingerea împărtășită de toți că scopul preoției noastre atotcuprinzătoare este de a munci pentru salvarea sufletelor oamenilor.

Nu episcopia foarte bine organizată a fost cea care a făcut ca lucrurile să fie diferite. Ceea ce exista acolo poate fi oriunde, în oricare dintre unitățile Bisericii din care faceți parte.

Este posibil ca acele trei lucruri să existe atât de bine implementate în cvorumurile dumneavoastră ale preoției, încât abia le sesizați. Pentru cei care nu simt nevoia să progreseze, aceste ajutoare pot fi invizibile. În orice situație v-ați afla, mă rog ca Spiritul să mă ajute să le fac să fie clare și atractive pentru dumneavoastră.

Scopul cuvântării mele despre aceste trei lucruri care ne ajută să progresăm în preoție este de a vă îndemna să le prețuiți și să le folosiți. Dacă o veți face, slujirea dumneavoastră va deveni una mai bună. Și, dacă vă îndepliniți cu credință și sârguință îndatorirea, slujirea dumneavoastră în cadrul preoției îi va binecuvânta pe copiii Tatălui Ceresc mai mult decât vă puteți închipui acum.

Am descoperit primul ajutor atunci când am fost primit în cvorumul

preoților, avându-l pe episcop ca președinte al nostru. Poate că acesta vă pare un lucru mic, neînsemnat, însă pe mine m-a făcut să înțeleg puterea din cadrul preoției, ceea ce a schimbat pentru totdeauna, din acel moment, modul în care slujesc în cadrul preoției. Totul a început cu modul în care el ne-a condus.

Din punctul meu de vedere, el trata opiniile tinerilor preoți de parcă noi am fi fost cei mai înțelepți bărbați din lume. El aștepta până când toți cei care doreau să vorbească terminau de vorbit. El asculta. Și, atunci când el decidea ceea ce trebuia făcut, eu simțeam că Spiritul ne confirma, nouă și lui, că acele decizii erau corecte.

Înțeleg acum că am simțit ceea ce ne învață scriptura atunci când spune că președintele trebuie să țină consiliu cu membrii cvorumului său¹. Ani mai târziu, când am slujit în calitate de episcop, eu și preoții cvorumului meu am învățat din ceea ce eu am învățat când am fost un tânăr preot.

Douăzeci de ani mai târziu, atunci când slujeam ca episcop, am avut ocazia să văd eficiența consiliului, nu doar în cadrul adunărilor, ci și în practică. În timpul unei activități desfășurate într-o zi de sâmbătă, un membru al cvorumului nostru s-a rătăcit noaptea în pădure. Din câte știam noi, era singur și nu avea haine groase, mâncare sau adăpost. L-am căutat fără succes.

Îmi amintesc că ne-am rugat împreună, membrii cvorumului preoților și cu mine, iar apoi, i-am rugat pe fiecare să vorbească. Eu am ascultat cu atenție și am văzut că și ei au făcut la fel, ascultându-se unul pe celălalt. După un timp, am avut cu toții un sentiment de pace. Eu am simțit că membrul pierdut al cvorumului nostru se afla, undeva, în siguranță și la adăpost.

Am înțeles clar ce trebuia să facă cvorumul în acea situație. Când cei

care l-au găsit au descris locul din pădure unde el s-a dus pentru a fi în siguranță, eu am simțit că-l recunosc. Pentru mine, miracolul cel mai mare a fost acela de a vedea cum puterea credinței în Isus Hristos a membrilor uniți ai consiliului preoției îi aduce revelație bărbatului care deține cheile preoției. Cu toții am crescut în acea zi în puterea preoției.

A doua cheie pentru a învăța mai mult este aceea de a avea dragoste unul față de celălalt, dragoste care rezultă dintr-o credință mare. Nu sunt sigur care apare prima, dar ambele par a fi întotdeauna acolo oricând are loc o învățare consistentă și rapidă în cadrul preoției. Joseph Smith ne-a învățat acest lucru prin exemplul său.

La începuturile Bisericii în această dispensație, el a primit o poruncă de la Dumnezeu să clădească țaria în cadrul preoției. El a trebuit să asigure locuri unde deținătorii preoției puteau învăța. Domnul a stabilit regula ca acolo să existe dragoste între cei care aveau să predea și cei care urmau să învețe. Iată cuvintele Domnului despre crearea unui loc unde deținătorii preoției puteau învăța și despre cum

trebuia să fie acest loc pentru cei care aveau să învețe acolo:

„Organizați-vă... întemeiați o casă... de învățatură... o casă a ordinii ...

Numiți un învățător dintre voi și să nu fie toți purtători de cuvânt în același timp; ci să vorbească câte unul și toți să asculte ceea ce spune, astfel încât, atunci când toți au vorbit, toți să fie edificați de către toți și fiecare om să aibă un privilegiu egal”².

Domnul descrie ceea ce noi am văzut deja, faptul că țaria unui consiliu al preoției sau a unei clase este cea care face posibilă primirea revelației prin Spirit. Revelația este singurul mod prin care noi putem ajunge să știm că Isus este Hristosul. Că prima treaptă pe scara pe care ne urcăm pentru a învăța principiile Evangheliei este credința.

În secțiunea 88 din Doctrină și legăminte, în versetele 123 și 124, Domnul a accentuat dragostea pe care trebuie s-o avem unul față de celălalt și faptul că trebuie să încetăm să ne criticăm. Fiecare și-a dobândit dreptul de a merge la școala preoției întemeiate de către Domnul, ridicându-și mâna și făcând legământul de a fi „[prieten] și

[frate]... în legăturile dragostei”³.

Noi nu facem acest lucru în ziua de astăzi însă, în toate locurile în care am văzut o învățare remarcabilă în cadrul preoției, am văzut acele legături ale dragostei. Repet, le-am văzut atât drept cauză, cât și ca efect al învățării adevărilor Evangheliei. Dragostea face ca Duhul Sfânt să fie prezent pentru a confirma adevărul. Și bucuria de a învăța adevăruri divine dă naștere la dragoste în inima oamenilor care au avut parte de experiența învățării.

Opusul este, de asemenea, valabil. Cearta sau gelozia Îl împiedică pe Duhul Sfânt să ne învețe și ne împiedică pe noi să primim lumină și adevăr. Și, din această atmosferă de dezamăgire, rezultă cu siguranță semințele unei certe mai mari și a criticii din partea celor care s-au așteptat la o experiență de învățare de care nu au avut parte.

Deținătorii preoției care învață bine împreună par, din punctul meu de vedere, să aibă întotdeauna împăciuitori deosebiți printre ei. Puteți observa acest proces de menținere a unei atmosfere liniștite în clasele și consiliile preoției. A fi împăciuitor înseamnă a avea darul de a-i ajuta pe oameni să găsească ceea ce au comun atunci când ei se uită la diferențe. Împăciuitorul are darul de a-i ajuta pe oameni să vadă un ajutor în ceea ce a spus cineva, în loc s-o ia ca pe o corectare.

Cu suficientă dragoste pură a lui Hristos și dorința de a fi împăciuitori, unitatea este posibilă în cadrul consiliilor și claselor preoției. Este nevoie de răbdare și umilință, dar am văzut-o existând chiar și atunci când subiectele discutate sunt dificile și membrii consiliilor sau claselor provin din medii foarte diferite.

Este posibil ca deținătorii preoției să atingă cel mai înalt standard stabilit de Domnul, atunci când iau decizii în cadrul cvorumurilor. Acest lucru este

posibil acolo unde există credință și dragoste mari și nu există dispute. Iată cerința Domnului ca El să ne aprobe deciziile: „Și fiecare decizie luată de oricare dintre aceste cvorumuri trebuie să fie prin unanimitatea glasurilor care îl compun; adică, fiecare membru din fiecare cvorum trebuie să fie de acord cu deciziile cvorumului, astfel încât deciziile luate de un cvorum să aibă aceeași putere sau validitate ca și deciziile celorlalte cvorumuri”⁴.

Al treilea ajutor pentru învățarea în cadrul preoției aduce cu sine o convingere împărtășită în ceea ce privește motivul pentru care Domnul ne binecuvântează și are încredere în noi să deținem și să exercităm preoția Sa. Motivul este salvarea oamenilor. Această convingere împărtășită aduce unitate în cadrul cvorumurilor. Putem începe să învățăm despre aceasta din relatarea din scripturi despre modul în care noi, fiii de spirit, am fost pregătiți înainte de a ne naște pentru onoarea specială de a deține preoția.

Vorbind despre cei cărora li s-a acordat, în această viață, o mare încredere în ceea ce privește preoția, Domnul a spus: „Chiar înainte de a se naște, ei, cu mulți alții, au primit primele lecții în lumea spiritelor și au fost pregătiți să vină, la timpul ales de Domnul, să muncească în via Sa pentru salvarea sufletelor oamenilor”⁵.

În cadrul preoției, noi împărtășim îndatorirea sacră de a munci pentru

salvarea sufletelor oamenilor. Noi facem mai mult decât doar să învățăm că aceasta este îndatorirea noastră. Această îndatorire trebuie să ne pătrundă atât de adânc în inimă, încât nici multe lucruri care ni se cer în tinerețe, nici încercările care vin odată cu trecerea anilor să nu ne poată îndepărta de acel scop.

Nu cu mult timp în urmă, l-am vizitat pe un înalt preot la el acasă. El nu mai poate să vină la adunările cvorumului nostru. Locuiește singur. Frumoasa lui soție a murit, iar copiii lui locuiesc departe de el. Vârsta și boala îi limitează capacitatea de a sluji. Încă ridică greutatea pentru a-și menține tot ce poate din ceea ce a fost, odată, o forță puternică.

Când am intrat în casă, el s-a ridicat, ajutându-se de cadrul lui metalic, pentru a mă saluta. M-a rugat să mă așez pe un scaun de lângă el. Am discutat despre experiențele noastre fericite din cadrul preoției.

Apoi, cu un ton foarte serios, m-a întrebat: „De ce sunt încă în viață? De ce sunt încă aici? Nu mai pot face nimic”.

I-am spus că făcea ceva pentru mine. El mă înălța cu credința și dragostea lui. Chiar și în timpul întâlnirii noastre scurte, el m-a făcut să doresc să fiu mai bun. Exemplul lui de hotărâre de a face ceva important m-a făcut să încerc mai mult să le slujesc altora și Domnului.

Din sunetul trist al glasului său și din privirea din ochii lui, mi-am dat seama că nu-i răspunseseam la întrebări. El încă se întreba de ce Dumnezeu îl lăsa să trăiască având acele limitări ale capacității sale de a sluji.

În maniera lui amabilă obișnuită, mi-a mulțumit pentru că m-am dus să-l văd. În timp ce mă pregăteam să plec, asistenta medicală, care vine la el acasă timp de câteva ore în fiecare zi, a intrat dintr-o altă cameră. În timpul discuției noastre în particular, el mi-a vorbit puțin despre ea. El mi-a spus că ea era minunată. Ea a trăit aproape toată viața printre sfinții din zilele din urmă, dar încă nu era membră.

Ea a venit pentru a mă conduce la ușă. El a arătat spre ea și a spus zâmbind: „Vezi, eu văd că nu fac nimic. Am încercat s-o fac să se boteze în Biserică, însă nu am reușit”. Ea ne-a zâmbit la rândul ei. Am plecat și m-am îndreptat spre casa mea.

Atunci mi-am dat seama că răspunsurile la întrebările lui au fost plantate în inima lui cu mult timp înainte. Acel curajos înalt preot încerca să-și îndeplinească îndatorirea care i-a fost predată de-a lungul zecilor de ani de când deținea preoția.

El știa că singurul mod prin care acea tânără putea beneficia de binecuvântarea salvării prin intermediul Evangheliei lui Isus Hristos era acela de a face un legământ prin botez. El a fost învățat conform legămintelor de către fiecare președinte al fiecărui cvorum, începând cu cel al diaconilor, până la cel al înalților preoți.

El și-a amintit și a simțit propriul său jurământ și legământ care aparține preoției. El încă îl ținea.

El era un martor și un misionar al Salvatorului în orice situație se afla. Acest lucru era deja în inima lui. Dorința inimii lui era ca inima ei să poată fi schimbată prin intermediul ispășirii

lui Isus Hristos, ținând legămintele sacre.

Timpul lui în școala preoției din această viață va fi relativ scurt raportat la eternitate. Dar chiar și în acel interval scurt, el și-a cunoscut foarte bine lecțiile veșnice. El va lua cu el, oriunde îl va chema Domnul, lecțiile preoției care au o valoare eternă.

Nu numai că trebuie să fiți dornici să vă învățați lecțiile preoției în timpul acestei vieți, dar trebuie să fiți optimiști despre ceea ce este posibil. Este posibil ca o parte dintre noi să limiteze în minte posibilitățile pe care le avem de a învăța ceea ce Domnul ne oferă prin intermediul slujirii în numele Lui.

Un tânăr și-a părăsit micul sat galez la începutul anilor 1840, i-a auzit pe apostolii lui Dumnezeu și a venit în împărăția lui Dumnezeu de pe pământ. El a traversat oceanul în America alături de sfinți și a călătorit cu căruța spre vest, traversând câmpiile. El a făcut parte din grupul care a ajuns în această vale, după grupul lui Brigham Young. Slujirea lui în cadrul preoției a inclus și curățarea și aratul pământului unei ferme.

El a vândut ferma cu mai puțin decât ar fi valorat pentru a merge în misiune, în numele Domnului, într-un loc pustiu, cunoscut acum ca fiind Nevada, pentru a se îngriji de oi. De acolo, el a fost chemat într-o altă misiune, peste ocean, chiar în satul pe care l-a părăsit atunci când era sărac pentru a-L urma pe Domnul.

Prin toate acestea, el a găsit o cale de a învăța alături de frații săi în preoție. Pentru că era un misionar îndrăzneț, el s-a dus în Țara Galiliei la reședința de vară a unui bărbat care fusese de patru ori prim ministru al Angliei, pentru a-i oferi Evanghelia lui Isus Hristos.

Acel om deosebit l-a primit la reședința sa. El absolvise Colegiul Eton și Universitatea Oxford. Misionarul a discutat cu el despre originile omului, despre rolul principal al lui Isus Hristos în istoria lumii și chiar și despre soarta națiunilor.

La sfârșitul întâlnirii lor, gazda a refuzat invitația de a accepta botezul. Însă, în timp ce se despărțeau, acel conducător al unuia dintre cele mai mari imperii ale lumii l-a întrebă pe acel misionar umil: „Unde ți-ai dobândit educația?”. Răspunsul lui: „În preoția lui Dumnezeu”.

Probabil că v-ați gândit la un moment dat că viața v-ar fi fost mult mai bună dacă ați fi fost admiși să studiați la o anumită școală renumită. Mă rog ca dumneavoastră să vedeți măreția

dragostei lui Dumnezeu pentru dumneavoastră și măreția ocaziei pe care El v-a oferit-o de a intra la școala preoției pe care El a întemeiat-o.

Dacă veți fi sârguincioși și supuși în preoție, comori de cunoaștere spirituală vor fi revărsate asupra dumneavoastră. Vă veți spori puterea de a vă împotrivi răului și de a proclama adevărul care duce la salvare. Veți găsi bucurie în fericirea celor pe care îi conduceți către exaltare. Familia dumneavoastră va deveni un loc de învățatură.

Eu mărturisesc că cheile preoției au fost restaurate. Președintele Thomas S. Monson deține și exercită acele chei. Dumnezeu trăiește și are o cunoaștere perfectă despre dumneavoastră. Isus Hristos trăiește. Ați fost aleși să aveți onoarea de a deține preoția sacră. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Doctrină și legăminte 107:87.
2. Doctrină și legăminte 88:119, 122.
3. Doctrină și legăminte 88:133.
4. Doctrină și legăminte 107:27.
5. Doctrină și legăminte 138:56.

Președintele Thomas S. Monson

Puterea preoției

Fie ca noi să fim purtători demni ai puterii divine a preoției pe care o deținem. Fie ca ea să ne binecuvânteze viețile și noi să o folosim pentru a binecuvânta viețile celorlalți.

M-am rugat și am studiat mult referitor la ceea ce aș putea spune în această seară. Nu vreau să ofensez pe nimeni. M-am gândit: „Care sunt încercările pe care le avem? Cu ce mă confrunt în fiecare zi, care mă face uneori să plâng noaptea târziu?”. M-am gândit că aș putea să încerc să vă vorbesc în această seară puțin despre acele încercări. Unele vor fi valabile în cazul tinerilor băieți. Altele vor fi valabile în cazul celor de vârstă mijlocie. Iar altele vor fi valabile pentru cei care sunt puțin trecuți de vârsta mijlocie. Nu vorbim despre vârsta foarte înaintată.

Astfel, vreau să încep pur și simplu prin a declara că a fost plăcut ca noi să ne aflăm împreună în această seară. Am auzit mesaje minunate și de actualitate referitoare la preoția lui Dumnezeu. Și eu, și dumneavoastră, am fost înălțați și inspirați.

În această seară, doresc să vă vorbesc despre aspecte care m-au preocupat mult în ultima vreme și pe care am simțit că trebuie să vi le împărtășesc. Într-un fel sau altul, ele, toate, se referă la demnitatea personală necesară pentru a primi și a exercita puterea sacră a preoției pe care o deținem.

Permiteți-mi să încep recitându-vă

două versete din secțiunea 121 din Doctrină și legăminte:

„Drepturile preoției sunt legate inseparabil de puterile cerului și... puterile cerului nu pot fi controlate și folosite decât în acord cu principiile dreptății.

Este adevărat că ele ne pot fi conferite; dar când încercăm să ascundem păcatele noastre, sau să ne satisfacem mândria ori ambiția inutilă, sau să exercităm nedrept controlul, sau stăpânirea sau constrângerea asupra sufletelor copiilor oamenilor în mod nedrept, iată, cerurile se retrag; Spiritul Domnului este întristat; și când este retras, amin preoției sau autorității celui om”¹.

Dragi frați, acesta este cuvântul categoric al Domnului în ceea ce privește autoritatea Sa divină. Nu ne putem îndoii de obligația pe care acesta o impune fiecăruia dintre noi, cei care deținem preoția lui Dumnezeu.

Noi am venit pe pământ în vremuri agitate. Busola morală a majorității oamenilor s-a mutat treptat în poziția „pot face aproape orice”.

Am trăit îndeajuns de mult pentru a fi martorul multora dintre transformările standardelor morale ale societății. Dacă standardele Bisericii și cele ale societății erau altădată în mare parte

compatibile, acum există o mare prăpastie între noi, și ea se adâncește tot mai mult.

Multe filme și spectacole de televiziune înfățișează un comportament care este contrar legilor lui Dumnezeu. Nu vă lăsați momiți de murdăriile indirecte și explicite care se regăsesc în acestea atât de des. Versurile multor cântece din ziua de azi intră în aceeași categorie. Profanarea, atât de predominantă în jurul nostru astăzi, nu ar fi fost niciodată tolerată în trecutul nu prea îndepărtat. Din nefericire, numele Domnului este luat în deșert tot mai mult. Amintiți-vă împreună cu mine porunca – una dintre cele zece – pe care Domnul i-a revelat-o lui Moise pe Muntele Sinai: „Să nu iei în deșert numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui”². Îmi pare rău dacă vreunul dintre noi a fost expus la limbajul profan și vă rog să nu-l folosiți. Vă implor să nu spuneți și să nu faceți nimic de care nu puteți fi mândri.

Stați complet departe de pornografia. Să nu vă permiteți să vizionați așa ceva, niciodată. S-a dovedit că ea creează o dependență care este extrem de dificil de învins. Evitați alcoolul și tutunul sau orice alte droguri și vicii de care vă va fi greu să scăpați.

Ce vă va proteja de păcat și de răul din jurul dumneavoastră? Eu susțin că o mărturie puternică despre Salvatorul nostru și despre Evanghelia Sa vă va ajuta să fiți în siguranță. Dacă nu ați citit Cartea lui Mormon, citiți-o. Nu vă voi cere să ridicați mâna. Dacă faceți aceasta rugându-vă și cu dorința sinceră de a cunoaște adevărul, Duhul Sfânt vă va arăta adevărul despre ea. Dacă este adevărată – și este – atunci, Joseph Smith a fost un profet care l-a văzut pe Dumnezeu, Tatăl și pe Fiul Său, Isus Hristos. Biserica este

adevărată. Dacă nu aveți încă o mărturie despre aceste lucruri, faceți ceea ce este necesar pentru a obține una. Este important ca dumneavoastră să aveți propria mărturie, pentru că mărturiile celorlalți vă vor ajuta doar până într-un anumit punct. Odată obținută, o mărturie trebuie să fie păstrată arzătoare și vie prin supunere față de poruncile lui Dumnezeu și prin rugăciuni și studiul scripturii cu regularitate. Fiți prezenți la Biserică. Voi, tineri băieți, participați la seminar sau la institut, acolo unde acestea vă sunt puse la dispoziție.

Dacă ceva este greșit în viața voastră, există o cale de ieșire. Încetați să faceți orice nedreptate. Vorbiți cu episcopul vostru. Oricare ar fi problema, poate fi rezolvată prin pocăință adecvată. Puteți deveni din nou curățai. Vorbind despre cei care se pocăiesc, Domnul a spus: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada”³ „și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele”⁴.

Salvatorul omenirii S-a autodescriș ca fiind în lume, dar nu din lume⁵. Noi, de asemenea, putem fi în lume, dar nu din lume, dacă respingem conceptele false și învățăturile false și rămânem fideli față de ceea ce a poruncit Dumnezeu.

În ultima vreme m-am gândit foarte mult la voi, bărbați tineri, care aveți vârsta la care vă puteți căsători, dar încă nu ați simțit că ar trebui să faceți acest lucru. Văd tinere domnișoare încântătoare, care doresc să se căsătorească și să crească familii și, totuși, șansele lor sunt limitate deoarece foarte mulți bărbați tineri amână să se căsătorească.

Această situație nu este nouă. Foștii președinți ai Bisericii au vorbit mult referitor la această situație. Vă împărtășesc doar unul sau două exemple dintre sfaturile lor.

Președintele Harold B. Lee a spus:

„Nu ne facem datoria ca deținători ai preoției când depășim vârsta de a ne căsători și ne sustragem de la a avea o căsnicie onorabilă cu aceste femei minunate”⁶.

Președintele Gordon B. Hinckley a spus următoarele: „Inima mea se îndreaptă către... surorile noastre necăsătorite, care tânjesc după căsătorie și nu par să o găsească... Am mult mai puțină simpatie față de bărbații tineri, care sub influența societății noastre au privilegiul de a lua inițiativa în această privință, dar în atât de multe cazuri, nu fac acest lucru”⁷.

Înțeleg că sunt multe motive din cauza cărora ezitați să faceți acel pas de a vă căsători. Dacă sunteți îngrijați că trebuie să vă întrețineți financiar soția și familia, vă asigur că nu este rușinos ca un cuplu să fie cumpătat și să economisească bani. În general, în timpul acestor perioade de încercare vă veți apropia și mai mult unul de celălalt, pe măsură ce învățați să vă sacrificați și să luați decizii grele. Probabil că vă este teamă să nu faceți o alegere greșită. Referitor la acest lucru, vă spun că trebuie să vă

exercitați credința. Găsiți pe cineva cu care puteți să fiți compatibil. Înțelegeți că nu veți putea să anticipați fiecare încercare ce poate apărea, dar fiți siguri că aproape orice poate fi rezolvat, dacă sunteți plini de resurse și sunteți hotărâți să faceți căsnicia voastră să meargă.

Probabil că vă distrați puțin prea mult fiind necăsătoriți, mergând în vacanțe extravagante, cumpărând mașini și jucării scumpe și, în general, bucurându-vă de o viață lipsită de griji, împreună cu prietenii dumneavoastră. Am întâlnit grupuri de-ale dumneavoastră care merg împreună și recunosc că m-am întrebat de ce nu ieșiți cu tinere domnișoare.

Dragi frați, vine un moment când este timpul să vă gândiți serios la căsătorie și să căutați o tovarășă alături de care să vreți să vă petreceți eternitatea. Dacă alegeți cu înțelepciune, și sunteți decizi să aveți o căsnicie reușită, nu există nimic în această viață care să vă aducă fericire mai mare.

Dragi frați, când vă căsătoriți, veți dori să vă căsătoriți în Casa Domnului. Pentru dumneavoastră, care dețineți

preoția, nu trebuie să existe o altă opțiune. Aveți grijă, ca nu cumva să vă distrugeți șansa de a vă căsători în acest fel. Puteți păstra limitele adecvate în timp ce curțați pe cineva și, totuși, să petreceți un timp minunat.

Acum, dragi frați, abordez un alt subiect despre care am simțit că trebuie să vă vorbesc. În cei trei ani de când am fost susținut ca președinte al Bisericii, cred că cea mai tristă și mai descurajantă responsabilitate pe care o am în fiecare săptămână este să mă ocup de anularea pecetluirilor. Fiecare a fost precedată de o căsătorie fericită în Casa Domnului, unde un cuplu iubitor începea o nouă viață împreună și aștepta cu nerăbdare să petreacă restul eternității unul cu celălalt. Și apoi, trec luni și ani și, dintr-un motiv sau altul, dragostea moare. Poate fi rezultatul problemelor financiare, al lipsei de comunicare, al temperamentului necontrolat, al amestecului socrilor, al faptului că s-a avut de-a face cu păcatul. Sunt multe motive posibile. În majoritatea cazurilor, nu divorțul trebuie să fie rezolvarea.

Majoritatea cererilor de anulare a pecetluirilor vine de la femei care au încercat cu disperare să facă să meargă căsnicia dar, care, într-un final, nu au putut depăși problemele.

Alegeți-vă cu grijă și prin rugăciune o tovarășă; iar când sunteți căsătoriți, fiți înverșunați în a fi loiali unul altuia. Un sfat neprețuit vine dintr-o mică placă înrămată pe care am văzut-o cândva în casa unui unchi și a unei mătuși. Pe ea scria: „Alege pe cine vei iubi; iubește persoana aleasă”. Există multă înțelepciune în acele câteva cuvinte. Angajamentul într-o căsnicie este absolut esențial.

Soția dumnevoastră vă este egală. În căsnicie niciun partener nu este superior sau inferior celuilalt. Trebuie să mergeți umăr la umăr în calitate de fiu și fiică a lui Dumnezeu. Ea nu trebuie să fie înjosită sau insultată, ci trebuie să fie respectată și iubită. Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Orice bărbat din Biserică ce... exercită stăpânire nedreaptă asupra [soției sale], este nedemn să dețină preoția. Deși un om poate fi rânduit, cerurile se retrag, Spiritul Domnului este intrisat și va fi amin preoției acelui om”⁸.

Președintele Howard W. Hunter a spus următoarele despre căsătorie: „Fericirea și succesul în căsnicie, în general, nu înseamnă atât de mult să te căsătorești cu persoana potrivită, ci să fii persoana potrivită”. Îmi place aceasta. „Efortul conștiincios de a-ți face partea pe deplin este cel mai

important element care contribuie la succes.”⁹

Cu mulți ani în urmă, în episcopia pe care o prezidam ca episcop, locuia un cuplu care avea deseori neînțelegeri foarte grave, foarte pline de ură. Adică neînțelegeri reale. Fiecare dintre cei doi erau siguri de poziția lor. Niciunul nu ceda în fața celuilalt. Când nu se certau, mențineau ceea ce aș numi un armistițiu incomod.

Într-o dimineață, la ora 2 a.m., am primit un apel de la acel cuplu. Voiau să vorbească cu mine și voiau să vorbească chiar atunci. M-am chinuit să mă dau jos din pat, m-am îmbrăcat și m-am dus la casa lor. Stăteau în colțuri opuse ale camerei, fără să vorbească unul cu celălalt. Soția a comunicat cu soțul ei prin mine. El i-a răspuns ei, adresându-mi-se mie. M-am gândit: „Cum, oare, vom reuși să împăcăm acest cuplu?”.

M-am rugat să am inspirație și mi-a venit ideea să le adresez o întrebare. Am spus: „Cât timp a trecut de când ați fost la templu și ați fost martori la o pecetuire în templu?”. Au recunoscut că trecuse mult timp de atunci. În alte privințe, erau oameni demni care dețineau recomandări pentru templu și mergeau la templu unde înfăptuiau rânduieli pentru alții.

Le-am spus: „Veți veni cu mine la templu miercuri dimineată la ora opt? Vom fi martori la o ceremonie de pecetuire de acolo”.

Au întreat la unison: „A cui ceremonie?”

Am răspuns: „Nu știu. Va fi ceremonia oricărui cuplu care se căsătorește în acea dimineată”.

În miercurea următoare, la ora stabilită, ne-am întâlnit la Templul Salt Lake. Toți trei am mers într-una dintre frumoasele camere de pecetuire, necunoscând nicio persoană din cameră, cu excepția vârstnicului ElRay L. Christiansen, pe atunci asistent al Cvo- rumului celor Doisprezece, o chemare de autoritate generală care exista la acea vreme. Vârstnicul Christiansen era desemnat să îndeplinească o ceremonie de pecetuire pentru o mireasă și un mire chiar în acea cameră în acea dimineată. Sunt convins că mireasa și familia ei s-au gândit: „Aceștia trebuie să fie prieteni de-ai mirelui”, iar familia mirelui gândea: „Aceștia trebuie să fie prieteni de-ai miresei”. Cuplul meu era așezat pe o banchetă mică la aproximativ 60 cm depărtare unul de celălalt.

Vârstnicul Christiansen a început prin a oferi sfaturi cuplului care se căsătorea și a făcut aceasta într-un stil minunat. El a menționat în ce fel trebuie un soț să-și iubească soția, cum trebuie s-o trateze cu respect și curtoazie, s-o onoreze ca fiind inima căminului. Apoi, el s-a adresat miresei despre modul în care ea trebuie să-și cinstească soțul ca fiind capul căminului și să-i fie sprijin în orice fel.

Am observat că, în timp ce vârstnicul Christiansen le vorbea miresei și mirelui, cuplul meu se mutase puțin mai aproape unul de celălalt. La scurt timp, ei stăteau unul lângă celălalt. Ceea ce mi-a plăcut este că amândoi se mutaseră în aproximativ același

timp. La sfârșitul ceremoniei, cuplul meu era așezat atât de aproape unul de celălalt de parcă *ei* ar fi fost noii însurăței. Fiecare zâmbea.

Am plecat de la templu în acea zi și nimeni nu a știut vreodată cine eram sau de ce veniserăm, dar prietenii mei se țineau de mână în timp ce au ieșit pe ușa din față. Disputele lor fuseseră lăsate deoparte. Nu a trebuit să spun niciun cuvânt. Vedeți, și-au amintit de propria lor zi de căsătorie și de legămintele pe care le-au făcut în Casa Domnului. Ei erau decizi să înceapă din nou și să încerce din greu de data aceasta.

Dacă oricare dintre dumneavoastră are probleme în căsnicie, vă îndemn să faceți tot ce puteți pentru a îndrepta tot ce este necesar, astfel încât să puteți fi la fel de fericiți cum ați fost când v-ați căsătorit. Noi, cei care suntem căsătoriți în Casa Domnului, suntem căsătoriți pentru timp și toată eternitatea și apoi trebuie să depunem tot efortul necesar pentru a avea o căsnicie eternă. Înțeleg că sunt situații în care căsnicia nu poate fi salvată, dar am un sentiment puternic că cele mai multe pot fi salvate și trebuie salvate. Nu lăsați căsnicia dumneavoastră să ajungă în punctul în care este în pericol.

Președintele Hinckley ne-a învățat că depinde de fiecare dintre noi, cei care deținem preoția lui Dumnezeu,

să ne autodisciplinăm, astfel încât să trăim în acord cu standarde mai înalte decât cele lumești. Este esențial să fim bărbați cinstiți și decenti. Faptele noastre trebuie să fie fără cusur.

Cuvintele pe care le rostim, modul în care îi tratăm pe alții și felul în care ne trăim viețile, toate ne influențează eficiența ca bărbați și băieți care dețin preoția.

Darul preoției este neprețuit. Poartă cu sine autoritatea de a acționa în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu, de a-i binecuvânta pe cei bolnavi, de a binecuvânta familiile noastre și de a-i binecuvânta și pe alții. Autoritatea sa se întinde dincolo de vâlul morții, către eternitățile ce ne stau în față. În lume nu există nimic care să se poată compara cu acest dar. Păstrați-l, îndrăgiți-l, trăiți demni de el¹⁰.

Preaiubiții mei frați, fie ca neprihănirea să ne îndrume fiecare pas în timp ce călătorim prin viață. Astăzi și întotdeauna, să fim purtători demni ai puterii divine a preoției pe care o deținem. Fie ca ea să ne binecuvânteze viețile și noi să o folosim pentru a binecuvânta viețile celorlalți, așa cum a făcut El, care a trăit și a murit pentru noi – chiar Isus Hristos, Domnul și Salvatorul nostru. Aceasta este rugăciunea mea, în numele Său sacru, numele Său sfânt, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legămintele 121:36–37.
2. Exodul 20:7.
3. Isaia 1:18.
4. Doctrină și legămintele 58:42.
5. Vezi Ioan 17:14; Doctrină și legămintele 49:5.
6. „President Harold B. Lee's General Priesthood Address”, *Ensign*, ian. 1974, p. 100.
7. Gordon B. Hinckley, „What God Hath Joined Together”, *Ensign*, mai 1991, p. 71.
8. Gordon B. Hinckley, „Demnitatea personală de a exercita preoția”, *Liahona*, iulie 2002, p. 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ed. Clyde J. Williams (1997), p. 130.
10. Vezi Gordon B. Hinckley, *Liahona*, iulie 2002, p. 58–61.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Așteptând pe drumul cătredamasc

Aceia care caută cu sârguință să învețe despre Hristos, vor ajunge în cele din urmă să-L cunoască.

Unul dintre cele mai remarcabile evenimente din istoria lumii s-a întâmplat pe drumul către Damasc. Cunoașteți bine povestirea lui Saul, un tânăr bărbat care „facea prăpăd în Biserică; intra prin case... și-i arunca [pe sfinți] în temniță”¹. Saul a fost atât de ostil, încât mulți membri ai Bisericii de la început au fugit din Ierusalim cu speranța că scapă de furia lui.

Saul i-a urmărit. Dar, când „s-a apropiat de Damasc, de odată a strălucit o lumină din cer în jurul lui.

El a căzut la pământ, și a auzit un glas, care-i zicea: «Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?»².

Acest moment de transformare l-a schimbat pe Saul pentru totdeauna. Într-adevăr, a schimbat lumea.

Știm că asemenea manifestări se întâmplă. De fapt, noi mărturisim că o experiență divină asemănătoare i s-a întâmplat în anul 1820 unui băiat numit Joseph Smith. Este mărturia noastră clară și sigură că cerurile sunt deschise din nou și că Dumnezeu vorbește profeților și apostolilor Săi. Dumnezeu aude și răspunde la rugăciunile copiilor Săi.

Totuși, există unii care simt că, dacă nu au o experiență asemănătoare cu a lui Saul sau a lui Joseph Smith, ei nu pot crede. Ei stau lângă apele botezului, dar nu intră în ele. Ei așteaptă la pragul mărturiei dar nu se pot hotărî să se implice în recunoașterea adevărului. În loc să facă pași mici de credință pe drumul uceniciei, ei vor să se întâmple un eveniment dramatic care să-i oblige să creadă.

Ei își petrec zilele așteptând pe drumul către Damasc.

Credința vine puțin câte puțin

O soră dragă fusese membră credincioasă a Bisericii toată viața ei. Dar purta o tristețe personală. Cu ani de zile înainte, fiica ei murise după o boală scurtă și rănilor acestei tragedii încă o băntuiau. Ea s-a chinuit gândindu-se la întrebările profunde care însoțesc un eveniment ca acesta. A admis cu sinceritate că mărturia ei nu mai era cum obișnuia să fie. A simțit că, dacă nu primea o manifestare personală de la Dumnezeu, nu va mai fi niciodată în stare să creadă din nou.

S-a trezit așteptând.

Există mulți alții care, din diferite motive, se trezesc așteptând pe drumul către Damasc. Întârzie să devină pe deplin ucenici. Ei speră să primească preoția, dar ezită să ducă o viață demnă de acest privilegiu. Ei doresc să intre în templu, dar întârzie actul final de credință pentru a fi demni. Ei așteaptă ca Hristos să le fie oferit ca o pictură excelentă de Carl Bloch – pentru a le îndepărta o dată pentru totdeauna toate îndoielile și temerile lor.

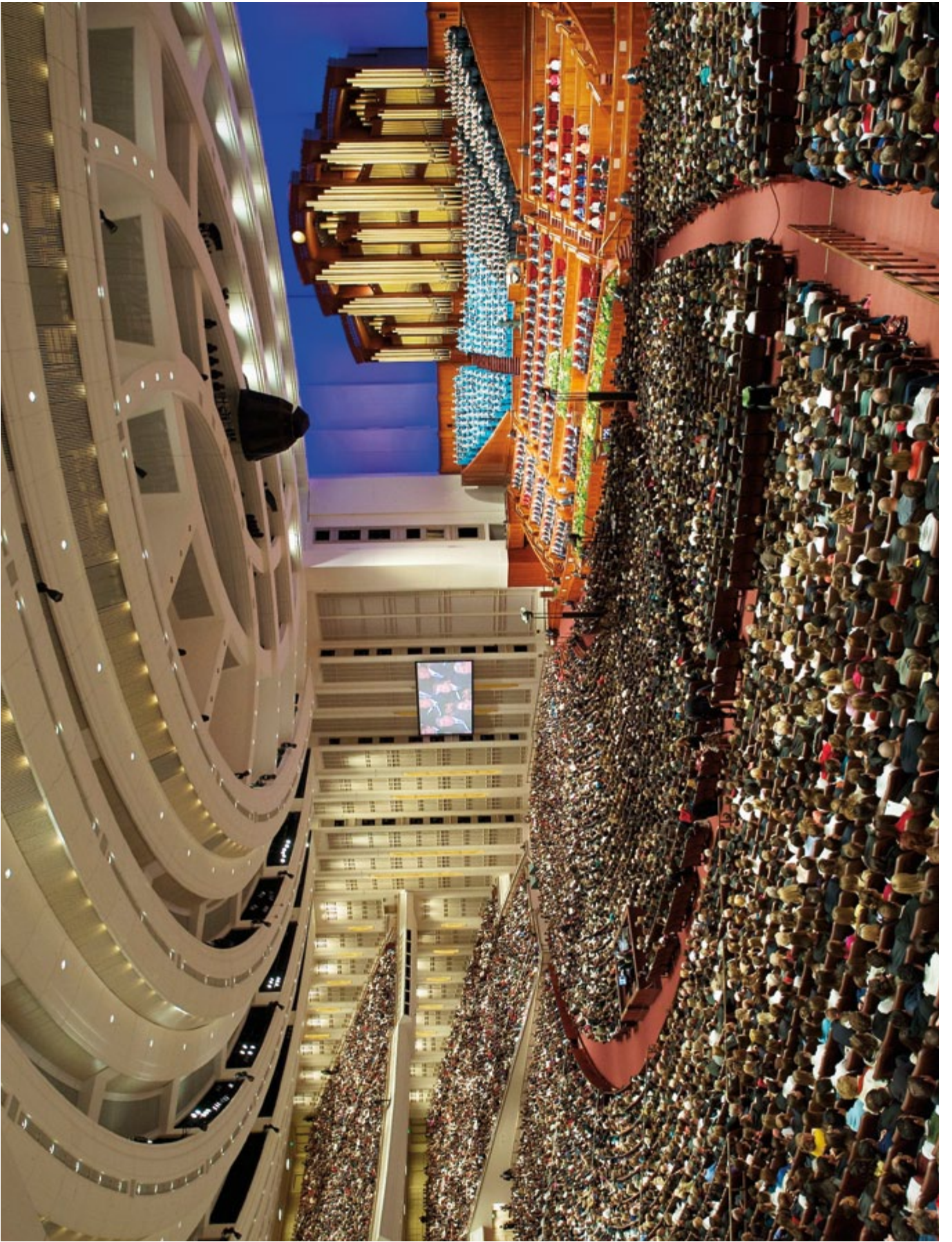
Adevărul este că, aceia care caută cu sârguință să învețe despre Hristos, vor ajunge în cele din urmă să-L cunoască. Vor primi personal o manifestare divină a Învățătorului, deși aceasta vine cel mai des sub forma unui puzzle – câte o piesă pe rând. Fiecare piesă în parte nu poate fi ușor de recunoscut; poate să nu fie clar modul în care ea se raportează la întreg. Fiecare piesă ne ajută să vedem puțin mai bine întreaga imagine. În cele din urmă, după ce au fost puse laolaltă suficiente piese, recunoaștem marea frumusețe a întregului. Apoi, privind înapoi la experiența noastră, vedem că Salvatorul chiar a venit să fie cu noi – nu deodată, ci liniștit, blând, aproape de neobservat.

Aceasta poate fi experiența noastră, dacă mergem înainte cu credință și nu așteptăm prea mult pe drumul către Damasc.

Ascultați și dați atenție

Vă mărturisesc că Tatăl nostru din Cer Își iubește copiii. El ne iubește. El vă iubește. La nevoie, Domnul vă va purta peste obstacole atunci când căutați pacea Sa cu inima frântă și spiritul smerit. Deseori El ne vorbește în așa fel, încât putem auzi numai cu inima. Pentru a auzi mai bine glasul Său, ar fi înțelept să limităm influența lumii în

Autoritățile generale ale Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

aprilie 2011

PRIMA PREȘEDINȚIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
președinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PREȘEDINȚIA CELOR ȘAPTEZECI

Ronald A. Rasband

Claudio R. Al. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hollstrom

PRIMUL CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcos A. Ajukialis

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Arden

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérald Cossé

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don R. Clarke

Gary J. Coleman

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Durcan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gavaret

Carlos A. Goady

Christíofel Golden Jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hinckley

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Yoshitshiko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Maynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pucker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr.

Joseph W. Sitati

Jano Mazzagrandi

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Tad R. Callister

Craig A. Condon

Bruce A. Carlson

J. Denn Cornish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

Won Yang Ko

Larry R. Lawrence

Peg G. Mahn

James B. Marino

Gregoery A. Schwitzer

Kent F. Richards

Lowell M. Snow

Paul K. Sybrowsky

Richard C. Edgley
primul consilier

H. David Burton
Episcopul care prezidează

Keith B. McMillin
al doilea consilier

Larry P. Wilson

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

Richard C. Edgley
primul consilier

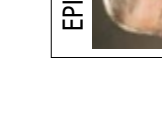
H. David Burton
Episcopul care prezidează

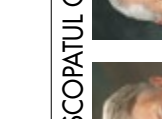
Keith B. McMillin
al doilea consilier

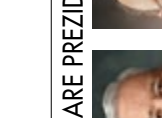
Francisco J. Vinas

Juan A. Ureda

Octaviano Tenorio

Carl B. Pratt

Paul B. Pieper

Claudio D. Zivic

Jorge F. Zaballés

Kazuhiko Yamashita

E. Michael Watson

William R. Walker

W. Craig Zwick

„Cetățeni cu sfinții” (<Efeseni 2:19) din întreaga lume se adună pentru a participa la cea de-a 181-a Conferință Generală Anuală a Bisericii. Fotografiiile, privite în sensul acelor ceasornicului începând din stânga-sus, înfățișează sfinți din zilele din urmă din Lusaka, Zambia; Kiev, Ucraina; St. Catherine, Jamaica; São Paulo, Brazilia; Odenton, Maryland, SUA; Dortmund, Germania; și Coimbra, Portugalia.

viețile sau în alegerile noastre. Dacă ignorăm sau blocăm îndemnul Spiritului, oricare ar fi motivul, ele devin mai puțin observabile, până când nu le mai putem auzi deloc. Să învățăm să ascultăm îndemnul Spiritului și, apoi, să fim dornici să le dăm atenție.

Preaiubitul nostru profet, Thomas S. Monson, este exemplul nostru în această privință. Povestirile despre modul în care dă atenție șoaptelor Spiritului sunt numeroase. Vârșnicul Jeffrey R. Holland relatează un asemenea exemplu.

Odată, în timp ce președintele Monson avea o însărcinare în Louisiana, un președinte de țară l-a întrebat dacă are timp să viziteze o fetiță în vârstă de 10 ani, care se numea Christal și care avea cancer și se afla în ultimul stadiu. Familia lui Christal se rugase ca președintele Monson să vină. Dar casa lor era departe și programul era atât de încărcat, încât nu era timp. Astfel încât, președintele Monson i-a rugat pe cei care au oferit rugăciunile în timpul conferinței de țară să o includă pe Christal în rugăciunile lor. Cu siguranță că Domnul și familia aveau să înțeleagă.

În timpul sesiunii de sâmbătă a conferinței, în timp ce președintele Monson vorbea, Spiritul i-a șoptit: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți; căci împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei”³.

„Notițele sale au devenit neclare. A încercat să urmeze tema adunării așa cum era menționată, dar numele și imaginea [micuței copile] nu-i păreau mintea”⁴.

A ascultat de Spirit și și-a rearanjat programul. Dimineața următoare, devreme, președintele Monson le-a lăsat pe cele nouăzeci și nouă de oi și a călătorit mulți kilometri pentru a fi lângă patul celei care avea nevoie.

Odată aflat acolo, el „s-a uitat în jos la copila prea bolnavă pentru a se ridica, prea slăbită pentru a vorbi. Acum, boala ei îi luase vederea. Profund impresionat de ce vedea și de Spiritul Domnului ... , fratele Monson... a luat mânuța firavă a copilei în mâna sa. «Christal», a șoptit el, «sunt aici».

Cu mare efort, ea a răspuns în șoaptă: «Frate Monson, am știut că veți veni»⁵.

Dragii mei frați și surori, să ne străduim să fim printre aceia pe care

Domnul se poate bizui că aud și răspund la îndemnul Sale, așa cum a făcut Saul pe drumul său spre Damas: „Doamne, ce vrei să faci?”⁶.

Slujiți

Un alt motiv din cauza căruia uneori nu recunoaștem glasul Domnului în viețile noastre este acela că revelațiile Spiritului poate nu vin direct la noi ca răspuns la rugăciunile noastre.

Tată nostru din Cer așteaptă ca noi să studiem mai întâi profund și apoi să ne rugăm pentru îndrumare, atunci când căutăm răspunsuri la întrebările și problemele din viețile noastre. Avem asigurarea Tatălui nostru Ceresc că El va auzi și va răspunde la rugăciunile noastre. Răspunsul poate veni prin glasul și înțelepciunea unor prieteni sau membri de familie de încredere, prin intermediul scripturilor și prin cuvintele profeților.

Știu din experiența mea că unele dintre cele mai puternice îndemnuri pe care le primim nu sunt numai spre folosul nostru, ci și spre folosul celorlalți. Dacă ne gândim numai la noi înșine, putem pierde unele dintre cele mai puternice experiențe spirituale și revelații profunde din viețile noastre.

Președintele Spencer W. Kimball ne-a învățat acest concept atunci când a spus: „Dumnezeu într-adevăr ne observă și El veghează asupra noastră. Dar, de obicei, El ne satisface nevoile prin intermediul altei persoane. Prin urmare, este esențial să ne slujim unul pe altul”⁷. Dragi frați și surori, fiecare avem o responsabilitate care se trage din legământul nostru, de a fi sensibili la nevoile celorlalți și de a sluji așa cum a făcut Salvatorul – pentru a ajuta, a binecuvânta și a-i înălța pe cei din jurul nostru.

Deseori, răspunsul la rugăciunea noastră nu vine în timp ce ne rugăm

de credința noastră. Când ne întrebau cum ne-am petrecut sfârșitul de săptămână, încercam să sărim peste subiectele obișnuite – cum ar fi evenimente sportive, filme sau vreme – și încercam să împărtășim unele experiențe religioase pe care le avusesem ca familie la sfârșit de săptămână – de exemplu, ce spusese un tânăr vorbitor despre standardele din broșura *Pentru întărirea tineretului* sau cât am fost de impresionați de cuvintele unui tânăr băiat care pleca în misiune sau în ce fel Evanghelia și Biserica ne-au ajutat pe noi, ca familie, să depășim o anumită încercare pe care am avut-o. Nu încercam să predicăm sau să fim aroganți. Soția mea, Harriet, era întotdeauna cea mai pricepută în a găsi ceva inspirat, înălțător sau plin de umor pe care să-l împărtășească. Deseori, acestea conduceau la discuții mai profunde. Destul de interesant este că, oricând discutam cu prietenii despre înfruntarea încercărilor vieții, auzeam deseori comentariul: „Vouă vă este ușor; voi aveți Biserica voastră”.

Cu atât de multe resurse media sociale și o multitudine de aparate mai mult sau mai puțin folosite la dispoziția noastră, este mai ușor să împărtășim veștile bune ale Evangheliei iar efectele ajung mult mai departe decât ajungeau vreodată. De fapt, aproape că mi-e teamă că unii dintre cei care ascultă au trimis deja sms-uri de genul: „Vorbește de 10 minute și încă n-a făcut nicio analogie cu aviația!”. Dragii mei prieteni tineri, probabil că încurajarea Domnului de a „[vă deschide] gura”⁹ poate include azi „comunicați cu mâinile” pentru a corespunde pe blog și a trimite sms-uri despre Evanghelia către toată lumea! Dar, vă rog, țineți minte, toate la locul și timpul potrivit.

Dragi frați și surori, cu binecuvântările datorate tehnologiei moderne, ne putem exprima recunoștința și bucuria

în genunchi, ci în timp ce suntem în picioare, slujindu-L pe Domnul și slujind celor din jurul nostru. Faptele de slujire și consacrare lipsite de egoism ne rafinează spiritele, înlătură solzii de pe ochii noștri spirituali și deschid zăgăzurile cerului. Devenind răspuns la rugăciunea cuiva, deseori găsim răspuns la propria noastră rugăciune.

Împărtășiți

Există momente când Domnul ne revelează lucruri care ne sunt menite doar nouă. Cu toate acestea, în multe, multe cazuri, El încredințează o mărturie a adevărului celor care o vor împărtăși cu alții. Așa a fost și în cazul fiecărui profet, încă din zilele

lui Adam. Chiar mai mult, Domnul Se așteaptă ca membrii Bisericii Sale să-și „[deschidă] gura tot timpul, declarând Evanghelia [Sa] cu accent de bucurie”⁸.

Acest lucru nu este totdeauna ușor. Unii ar trage mai bine un cărucior în prerie decât să aducă în discuție subiectul credinței și religiei față de prietenii și colegii lor de muncă. Ei se îngrijorează de felul în care ar putea fi percepuți sau de felul în care aceasta le-ar putea înrăutăți relațiile. Nu trebuie să fie așa, deoarece noi avem un mesaj vesel de împărtășit și avem un mesaj de bucurie.

Cu ani în urmă, familia noastră locuia și muncea printre oameni care, în mai toate cazurile, nu erau

pentru marele plan al lui Dumnezeu pentru copiii Săi, într-un mod care poate fi auzit nu numai la locul nostru de muncă, ci și peste tot în lume.

Uneori o singură frază cu o mărturie poate declanșa evenimente care influențează viața cuiva pentru veșnicie.

Cel mai eficient mod de a predica Evanghelia este prin exemplu. Dacă trăim în acord cu crezurile noastre, oamenii vor observa. Dacă imaginea

lui Isus Hristos strălucește în viețile noastre¹⁰, dacă suntem bucuroși și împăciuitori cu lumea, oamenii vor dori să știe de ce. Una dintre cele mai mărețe predici oferite vreodată în munca misionară este această simplă cugetare atribuită Sfântului Francis d'Assisi:

„Predicați Evanghelia tot timpul (prin comportarea voastră) și, dacă este necesar, folosiți cuvinte”¹¹. Ocazii pentru a face acest lucru există peste tot în

jurul nostru. Nu le pierdeți așteptând prea mult pe drumul către Damasc.

Drumul nostru către Damasc

Mărturisesc că Domnul le vorbește profeților și apostolilor Săi în zilele noastre. De asemenea, El vorbește tuturor celor care vin la El cu inima sinceră și cu intenție adevărată¹².

Nu vă îndoiiți. Amintiți-vă: „Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut”¹³. Dumnezeu vă iubește. El ascultă rugăciunile dumneavoastră. El vorbește copiilor Săi și le oferă alinare, pace și înțelegere celor care Îl caută și-L onorează pășind pe calea Sa. Depun mărturia mea sfântă că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă urmează cursul dorit de Domnul. Avem un profet în viață. Această Biserică este condusă de El, al Cărui nume îl purtăm, chiar Salvatorul Isus Hristos.

Dragi frați și surori, dragi prieteni, să nu așteptăm prea mult pe drumul nostru către Damasc. Ci să avem curaj să mergem înainte cu credință, nădejde și dragoste și vom fi binecuvântați cu lumina pe care o căutăm toți pe calea adevăratei ucenicii. Pentru aceasta mă rog și vă las binecuvântarea mea, în numele sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Faptele apostolilor 8:3.
2. Faptele apostolilor 9:3-4.
3. Marcu 10:14.
4. Vezi Jeffrey R. Holland, „President Thomas S. Monson: Always «on the Lord's Errands», *Tambuli*, oct.-nov. 1986, p. 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli*, oct.-nov. 1986, p. 20.
6. Faptele apostolilor 9:6.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 82.
8. Doctrină și legăminte 28:16.
9. Doctrină și legăminte 60:2.
10. Vezi Alma 5:14.
11. În William Fay și Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), p. 22.
12. Vezi Moroni 10:3-5.
13. Ioan 20:29.

São Paulo, Brazilia

Vârstnicul Paul V. Johnson
din Cei Șaptezeci

Mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit

Încercările nu sunt doar ca să ne testeze. Ele sunt extrem de importante în procesul de a fi părtași firii dumnezeiești.

Viața pe pământ include teste, încercări și suferințe, iar unele dintre încercările cu care ne confruntăm în viață pot fi chinuitoare. Fie că este vorba de boală, trădare, ispite, pierderea cuiva drag, dezastre naturale sau alte calvaruri, nenorocirea face parte din viața noastră muritoare. Mulți s-au întrebat de ce trebuie să înfruntăm încercări grele. Știm că un motiv este acela de a oferi o încercare a credinței noastre pentru a vedea dacă vom face tot ceea ce Domnul a poruncit¹. Din fericire, această viață pe pământ este locul perfect pentru a înfrunta – și a trece – aceste teste².

Însă, aceste încercări nu sunt doar ca să ne testeze. Ele sunt extrem de importante în procesul de a fi părtași firii dumnezeiești³. Dacă noi controlăm cum se cuvine aceste chinuri, ele vor fi consacrate spre binele nostru⁴.

Vârstnicul Orson F. Whitney a spus: „Nicio durere pe care o suferim, nicio încercare pe care o trăim nu este în van... Tot ce suferim și tot ce îndurăm, în special când îndurăm cu răbdare, ne clădește caracterele, ne purifică

inimile, ne mărește sufletele și ne face mai sensibili și mai caritabili... Numai prin necaz și suferință, prin trudă și chin, noi putem dobândi educația pentru care am venit aici”⁵.

De curând, un băiat de 9 ani a fost diagnosticat cu o formă rară de cancer osos. Doctorul a explicat diagnosticul și tratamentul, care includea luni de zile de chimioterapie și operații grele. A spus că va fi o perioadă foarte grea pentru băiat și pentru familia lui, dar, apoi, a adăugat: „Oamenii mă întrebă: «Voi mai fi la fel după ce se termină totul?». Eu le spun: «Nu, nu veți mai fi la fel. Veți fi mult mai puternici. Veți fi minunați!»”.

Uneori, poate părea că încercările noastre sunt concentrate asupra unor aspecte din viața noastră și porțiuni ale sufletului nostru unde se pare că nu putem să facem față prea bine. Deoarece creșterea personală este rezultatul dorit al acestor încercări, nu trebuie să ne surprindă că aceste încercări pot fi foarte personale – direcționate cu mare grijă spre nevoile sau slăbiciunile noastre speciale. Și nimeni

nu este scutit, mai ales sfinții care se străduiesc să facă ceea ce este drept. Unii sfinți supuși pot întreba: „De ce, eu? Încerc să fiu bun! De ce permite Domnul să se întâmple asta?”. Cup-torul urgiei ajută la purificarea chiar și a celor mai buni sfinți, arzând și îndepărtând imperfecțiunile din viața lor și făcându-i puri⁶. Chiar și cea mai prețioasă piatră necesită șlefuire pentru îndepărtarea impurităților. A fi bun nu este îndeajuns. Vrem să devenim asemenea Salvatorului, care a învățat în timp ce a îndurat „dureri, suferințe și ispite de toate felurile”⁷.

Poteca Crimson din canionul Logan este unul dintre locurile mele preferate pentru drumeție. Cea mai mare parte din traseu șerpuiește de-a lungul vârfului stâncilor calcaroase înalte și oferă o priveliște minunată a canionului și văii de dedesubt. Totuși, nu este ușor să ajungi în vârful stâncilor. Acolo, poteca este în pantă continuă, și chiar înainte de a ajunge în vârf, alpinistul se confruntă cu partea cea mai abruptă a potecii, iar priveliștea asupra canionului este ascunsă privirii de aceste stânci. Ultima străduință merită nespun efortul, deoarece odată ce alpinistul a ajuns în vârf priveliștea îi taie răsuflarea. Singura cale de a vedea priveliștea este să te cațeri.

Un model din scripturi și din viață demonstrează că, de multe ori, cele mai întunecate și mai periculoase teste au loc chiar înaintea evenimentelor remarcabile și a creșterii nemaipomenite. „După multă suferință vin binecuvântările.”⁸ Poporul lui Israel a fost prins în capcană la Marea Roșie înainte ca aceasta să fie despărțită în două⁹. Nefi a avut parte de pericole, de mânia fraților lui și de multe nereușite înainte de a putea obține plăcile de aramă¹⁰. Joseph Smith a fost cuprins de o putere malefică atât de puternică, încât părea că era condamnat

la distrugere totală. Când era aproape gata să se lase cuprins de disperare, el și-a adunat puterile pentru a-L chema pe Dumnezeu, iar în acel moment a fost vizitat de Tatăl și Fiul¹¹. Simpatizanții se confruntă adesea cu opoziție și suferințe când se apropie vremea să fie botezați. Mamele știu că durerile nașterii preced miracolul nașterii. Vedem miracole minunate iar și iar, care apar în urma unor încercări mari.

Când bunica mea avea aproximativ 19 ani, ea a contractat o boală care a făcut-o să zacă mult timp. Mai târziu, ea a spus: „Nu puteam merge. Piciorul stâng nu mai era în formă după ce am stat țintuită în pat mai multe luni de

zile. Oasele erau moi ca un burete, iar când am pus piciorul pe podea am simțit un fel de șoc electric”¹². Când era țintuită la pat și suferea extrem de cumplit, ea a primit și a studiat broșuri de la Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Ea s-a convertit și, ulterior, a fost botezată. De multe ori, o încercare anume ne ajută să ne pregătim pentru ceva extrem de important.

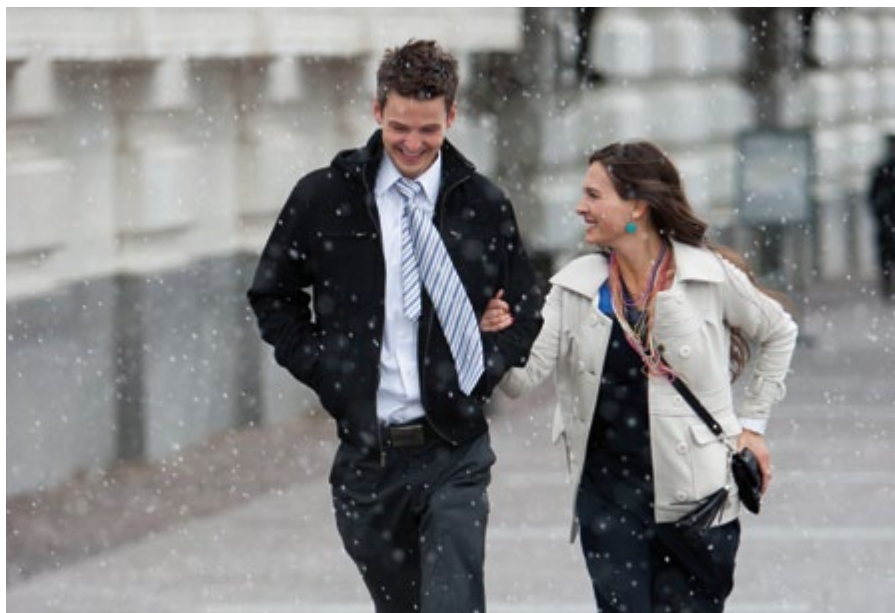
În mijlocul problemelor este aproape imposibil de văzut că binecuvântările care vin sunt mult mai mari decât durerea, umilința sau durerea sufletească de care avem parte la un moment dat. „Orice pedeapsă,

deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii”¹³. Apostolul Pavel ne-a învățat: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă”¹⁴. Este interesant cum Pavel folosește termenul „întristare ușoară”. Acest lucru este spus de cineva care a fost bătut chiar și cu pietre, a naufragiat, a fost întemnițat și a avut parte de multe alte încercări¹⁵. Mă îndoiesc că mulți dintre noi ar cataloga întristările noastre ca fiind ușoare. Totuși, în comparație cu binecuvântările și creșterea de care avem parte la final, atât în această viață cât și în eternitate, întristările noastre sunt într-adevăr ușoare.

Noi nu căutăm să avem parte de teste, încercări și neazuri. Călătoria noastră personală prin viață ne va oferi tocmai numărul de încercări necesare nevoilor noastre. Multe încercări sunt doar o parte firească din viața noastră muritoare, dar ele joacă un rol extrem de important în progresul nostru.

Când slujirea în viața muritoare a Salvatorului se apropia de final, El a trăit cea mai dificilă încercare a tuturor timpurilor – incredibila suferință din Ghetsimani și de pe Golgota. Acest lucru a precedat învierea glorioasă și promisiunea că toată suferința noastră va dispărea într-o bună zi. Suferința Lui a fost o condiție necesară pentru mormântul gol din acea dimineață de Paște și pentru nemurirea noastră și viața veșnică din viitor.

Câteodată, dorim să creștem fără să avem încercări și să ne dezvoltăm tăria fără a avea greutate. Dar creșterea nu poate avea loc urmând calea ușoară. Înțelegem clar că un atlet care se împotrivesc antrenamentului riguros nu va deveni niciodată un atlet de nivel mondial. Trebuie să fim atenți să nu

Eu știu că Dumnezeu trăiește și că Fiul Său, Isus Hristos, trăiește. De asemenea, știu că datorită ajutorului Lor noi putem fi „mai mult decât biruitori” împotriva suferințelor cu care ne confruntăm în această viață. Noi putem deveni ca Ei. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 1 Petru 1:6–8; Avraam 3:25.
2. Vezi 1 Petru 2:20.
3. Vezi 2 Petru 1:4.
4. Vezi 2 Nefi 2:2.
5. Orson F. Whitney, în Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), p. 98.
6. Vezi Isaia 48:10; 1 Nefi 20:10.
7. Vezi Alma 7:11–12.
8. Doctrină și legăminte 58:4.
9. Vezi Exodul 14:5–30.
10. Vezi 1 Nefi 3–4.
11. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, istorie nepublicată aflată în posesia autoarei.
13. Evrei 12:11.
14. 2 Corinteni 4:17.
15. Vezi 2 Corinteni 11:23–28.
16. Vezi Filipeni 4:13.
17. Robert D. Hales, „Legământul botezului: a fi în împărăție și din împărăție”, *Liahona*, ian. 2001, p. 6.
18. Alma 36:3.
19. Matei 25:21.
20. Romani 8:35, 37.

detestăm exact lucrurile care ne ajută să ne înarmăm cu firea dumnezeiască.

Niciuna dintre încercările sau suferințele cu care ne confruntăm nu este peste puterea noastră, fiindcă avem parte de ajutor de la Domnul. Putem face toate lucrurile în Hristos, care ne întărește¹⁶.

Când și-a revenit după grave probleme de sănătate, vârstnicul Robert D. Hales a împărtășit următoarele în cadrul conferinței generale: „În câteva rânduri, I-am spus Domnului că învățasem, cu siguranță, lecțiile respective și că nu mai era necesar să îndur suferințe. Asemenea rugăminți păreau că nu erau de folos, pentru că mi-a apărut clar că acest proces purificator de încercare trebuia să fie îndurat în conformitate cu timpul stabilit de Domnul și în felul stabilit de Domnul... Am... învățat că nu voi fi lăsat singur ca să întâmpin aceste încercări și necazuri, ci că îngerii păzitori mă vor însoți. Erau unii care erau aproape îngeri sub înfățișarea doctorilor, asistentelor și mai ales sub forma dulcii mele soții, Mary. Și, câteodată, când Domnul dorea, eram alinat de vizitatorii oștirilor cerești care îmi aduceau alinare și asigurări veșnice atunci când aveam nevoie”¹⁷.

Tatăl nostru Ceresc ne iubește iar noi știm „că oricine își va pune nădejdea în Dumnezeu va fi sprijinit în încercările și în necazurile sale și în

suferințele sale; și va fi înălțat în ultima zi”¹⁸. Într-o zi, când vom fi de partea cealaltă a vălului, vom dori mai mult decât să ne spună cineva un simplu: „Ei bine, ai terminat”. În schimb, vrem ca Domnul să spună: „Bine, rob bun și credincios”¹⁹.

Îmi plac cuvintele lui Pavel:

„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtoarea, sau prigonirea, sau foamea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?

Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit”²⁰.

București, România

Episcopul H. David Burton
Episcop care prezidează

Munca de bunăstare care sfințește

Lucrarea de a ne îngriji unii de alții și de a fi „buni cu cei săraci” este o lucrare care sfințește, fiind dată drept poruncă de către Tatăl.

Buna dimineața, dragi frați și dragi surori. În anul 1897, tânărul David O. McKay stătea în fața unei uși cu o broșură în mână. În calitate de misionar în Stirling, Scoția, făcuse acest lucru de multe ori. Dar, în acea zi, o femeie foarte istovită a deschis ușa și a stat în fața lui. Era îmbrăcată sărăcăcios și avea obraji trași și părul nepieptănat.

A luat broșura pe care i-a oferit-o vârstnicul McKay și i-a spus șase cuvinte pe care acesta nu le-a uitat niciodată de-atunci înainte: „Pot să cumpăr pâine cu aceasta?”

Această întâlnire i-a lăsat o impresie puternică de lungă durată tânărului misionar. Mai târziu, el a scris: „Din acel moment, am avut o înțelegere mai profundă a faptului că Biserica lui Hristos trebuie să fie, și este, preocupată de salvarea temporală a omului. Am plecat de la ușa respectivă simțind că acea [femeie], cu... amărăciune în inimă față de oameni și față de Dumnezeu, nu [avea] posibilitatea să primească mesajul Evangheliei. [Ea avea] nevoie de ajutor material, iar în Stirling nu exista, din câte știam, nicio organizație care să [i-] poată oferi”¹.

Câteva decenii mai târziu, lumea suferea sub povara Marii depresiuni economice. În acea perioadă, la 6 aprilie 1936, președintele Heber J. Grant și consilierii săi, J. Reuben Clark și David O. McKay, au anunțat ceea ce urma să fie cunoscut drept programul de bunăstare al Bisericii. Este de notat faptul că, două săptămâni mai târziu, vârstnicul Melvin J. Ballard a fost numit primul președinte al acestui program, iar Harold B. Lee, primul director general.

Acesta nu era un efort obișnuit. Deși Domnul formase oameni remarcabili pentru a administra această lucrare, președintele J. Reuben Clark a clarificat faptul că „stabilirea programului [de bunăstare] este rezultatul revelației primite de președintele Grant prin Duhul Sfânt și că, de la acel moment, acesta a fost condus prin revelații de egală valoare pe care le-au primit frații responsabili de el”².

Angajamentul conducătorilor Bisericii de a alina suferința umană era pe cât de sigur, pe atât de irevocabil. Președintele Grant dorea „un sistem care... să ajungă la oameni și să aibă grijă de aceștia, indiferent care ar fi

costurile”. El a spus că ar fi dispus să ia măsuri drastice precum „închiderea seminarelor, oprirea muncii misionare pentru o perioadă sau chiar închiderea templelor, dar că nu aveau să-i lase pe oameni să flămânzească”³.

Eram lângă președintele Gordon B. Hinckley în Managua, Nicaragua, când acesta a vorbit către 1.300 de membri ai Bisericii care supraviețuiseră unui uragan devastator, care luase mai mult de 11.000 de vieți. „Atâta timp cât Biserica are resurse”, le-a spus el, „nu vom permite să fiți flămânzi, fără haine sau fără adăpost. Vom face tot ce putem pentru a vă ajuta în modul în care a stabilit Domnul că acest lucru trebuie făcut”⁴.

Una dintre caracteristicile distinctive ale acestui plan de bunăstare inspirat este accentul pe care îl pune pe responsabilitatea personală și bizuirea pe forțele proprii. Președintele Marion G. Romney a explicat: „Multe programe au fost stabilite de persoane bine intenționate pentru a-i ajuta pe cei nevoiași. Totuși, multe dintre aceste programe sunt prevăzute cu obiectivul pe termen scurt de a-i «ajuta pe oameni», spre deosebire de a-i «ajuta pe oameni să se ajute singuri»”⁵.

Bizuirea pe forțele proprii este rezultatul unui trai înțelept și al exercitării autodiscipliniei economice. De la început, Biserica ne-a învățat că familiile – în măsura în care pot – trebuie să-și asume responsabilitatea pentru propria lor bunăstare temporală. Fiecare generație trebuie să învețe ea însăși principiile fundamentale ale bizuirii pe forțele proprii: evitarea datoriilor, administrarea cu grijă a banilor, pregătirea pentru vremuri grele, ascultarea și urmarea cuvintelor profetilor în viață, dezvoltarea disciplinei de a distinge între necesități și dorințe și, apoi, trăirea în conformitate cu aceste principii.

Scopurile, promisiunile și principiile care susțin munca de bunăstare a Bisericii se extind cu mult dincolo de această viață muritoare. Această lucrare sacră nu este doar pentru folosul și binecuvântarea celor care suferă sau a celor nevoiași. Ca fii și fiice ai Tatălui Ceresc, noi nu putem moșteni plenitudinea vieții veșnice fără să fim pe deplin preocupați de bunăstarea celorlalți cât trăim pe acest pământ. Principiile celeste ale sacrificiului și consacrării le învățăm prin punerea în practică cu bunăvoință a sacrificiului și slujind în folosul altora⁶.

Regele Beniamin ne-a învățat că unul dintre motivele pentru care împărțim din bunurile noastre săracilor și îi mângâiem este de a păstra iertarea păcatelor noastre de la o zi la alta și de a putea pași nevinovați în fața lui Dumnezeu⁷.

Încă de la crearea lumii, caritatea a jucat mereu un rol vital pentru comunitățile neprihănite. Tânjim după o lume pașnică și comunități prospere. Ne rugăm să existe societăți în care să se dea dovadă de virtute, în care răutatea să fie uitată și bunătațea și dreptatea să triumfe. Indiferent de cât de multe temple construim, indiferent de cât de mult va crește numărul membrilor, indiferent cât de bine suntem văzuți în lume – dacă nu ținem această poruncă importantă și fundamentală de a-i „[ajuta]

pe slabi, [a înălța] mâinile obosite și [a întări] genunchii care se clatină”⁸ sau ne întoarcem inimile de la cei care suferă și se tânguie, suntem sub condamnare și nu-L putem mulțumi pe Domnul⁹, iar speranța plină de bucurie nu se va găsi niciodată în inimile noastre.

Peste tot în lume, aproape 28.000 de episcopi îi caută pe cei săraci pentru a avea grijă de nevoile lor. Fiecare episcop este asistat de un consiliu al episcopiei, constând din conducători ai preoției și ai organizațiilor auxiliare, inclusiv o președintă devotată a Societății de Alinare. Ei „se pot grăbi pentru a oferi ajutor străinului... pentru a vindeca inimile celor triști... pentru a șterge lacrimile orfanilor și a aduce bucurie în inimile văduvelor”¹⁰.

Inimile membrilor și conducătorilor Bisericii din întreaga lume sunt influențate și îndrumate în mod pozitiv de doctrinele și sentimentele divine de dragoste și grijă față de aproapele lor.

Un conducător al preoției din America de Sud a fost împovărat de foamea și lipsa lucrurilor esențiale din viețile membrilor micului său țăruș. Nepermițându-și să lase copiii să sufere de foame, el a găsit o bucată de pământ și i-a organizat pe deținătorii preoției pentru a cultiva pământul și a planta. Au găsit un cal bătrân, l-au înhămat la un jug simplu și au început

să lucreze pământul. Dar înainte să poată termina, a avut loc o tragedie și calul a murit.

În loc să-i lase pe frații și surorile lor să sufere de foame, frații deținători ai preoției au legat vechiul plug de spatele lor și l-au tras prin pământul greu de străpuns. Ei au luat, la propriu, asupra lor jugul suferinței și poverile fraților și surorilor lor¹¹.

Un moment din istoria propriei mele familii oferă un exemplu al angajamentului de a se îngriji de cei aflați în nevoie. Mulți au auzit de companiile de cărucioare Willie și Martin și despre cum au suferit și au murit acești pionieri credincioși în timp ce au îndurat frigul iernii și condițiile istovitoare din călătoria lor spre vest. Robert Taylor Burton, unul dintre stră-străbunicii mei, a fost unul dintre cei cărora Brigham Young le-a cerut să plece cu căruțele și să îi salveze pe acei sfinți dragi aflați într-o situație disperată.

St. Catherine, Jamaica

Bunicul a scris în jurnalul său despre acele momente: „Zăpada este mare [și] este foarte frig... Atât de frig încât nu [ne] puteam mișca. Termometrul arată minus 24 de grade Celsius ... atât de frig încât oamenii nu puteau călători”¹².

Provizii necesare pentru supraviețuire le-au fost distribuite sfinților izolați, dar „deși [salvatorii] au făcut tot ce au putut, mulți au pierit și au fost îngropați la marginea drumului”¹³.

În timp ce sfinții care fuseseră salvați traversau o porțiune a drumului prin Canionul Echo, mai multe căruțe s-au oprit pentru a ajuta la sosirea pe lume a unei fetițe. Robert a observat că tânăra mamă nu avea suficiente haine pentru a-și încălzi bebelușul nou-născut. În pofida temperaturii foarte scăzute, el „și-a dat jos cămașa țesută în casă și i-a oferit-o mamei pentru a înfășa bebelușul”¹⁴. Copilul a primit numele de Echo – Echo Squires – în amintirea locului și împrejurărilor în care s-a născut.

În anii care au urmat, Robert a fost chemat în Episcopatul care prezidează al Bisericii, în care a slujit mai mult de treizeci de ani. La 86 de ani, Robert Taylor Burton s-a îmbolnăvit. Și-a strâns familia în jurul patului pentru a le oferi binecuvântarea sa finală. Printre ultimele sale cuvinte s-a aflat acest sfat simplu, dar profund: „Fiți buni cu cei săraci”¹⁵.

Dragi frați și surori, noi cinstim acele persoane pline de resurse pe

care Domnul le-a chemat pentru a organiza și a administra programul organizat pentru a li se sluji membrilor Bisericii Sale aflați în nevoie. Noi îi cinstim pe cei care, în zilele noastre, fac eforturi în moduri nenumărate și adesea tăcute pentru a fi „buni cu cei săraci”, a-i hrăni pe cei flămânzi, a-i îmbrăca pe cei goi, a aduce alinare celor bolnavi și suferinzi și a-i vizita pe robi.

Aceasta este lucrarea sacră pe care Salvatorul o așteaptă din partea ucenicilor Săi. Aceasta este lucrarea pe care El a îndrăgit-o când S-a aflat pe pământ. Este lucrarea pe care știu că L-am vedea că o înfăptuiește dacă ar fi printre noi în zilele noastre¹⁶.

Acum șaptezeci și cinci de ani, un sistem dedicat salvării spirituale și temporale a omenirii și-a făcut apariția prin începuturi modeste. De la acel moment, acesta a înnobilit și a binecuvântat viețile a zeci de milioane de oameni din întreaga lume. Planul profetic al bunăstării nu este o simplă notă de subsol din istoria Bisericii. Principiile pe care se bazează acestea ne definesc ca popor. Acest plan al bunăstării reprezintă caracteristica noastră fundamentală ca ucenici individuali ai Salvatorului și Exemplului nostru, Isus Hristos.

Lucrarea de a ne îngriji unii de alții și de a fi „buni cu cei săraci” este o lucrare care sfințește, fiind dată drept poruncă de către Tatăl și creată de divinitate pentru a-i binecuvânta, a-i

perfecționa și a-i exalta pe copiii Săi. Fie ca noi să urmărim sfatul Salvatorului oferit unui învățător al legii în pilda Samariteanului: „Du-te de fă și tu la fel”¹⁷. Mărturisesc despre aceasta în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Clare Middlemiss, *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, compilație Clare Middlemiss (1955), p. 189.
2. J. Reuben Clark Jr., fiul, „Testimony of Divine Origin of Welfare Plan”, *Church News*, 8 august 1951, p. 15; vezi, de asemenea, Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), p. 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, p. 34.
4. În „President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States”, *Ensign*, februarie 1999, p. 74.
5. Marion G. Romney, „The Celestial Nature of Self-Reliance”, *Liahona*, martie 2009, p. 15.
6. Vezi Doctrină și legăminte 104:15–18; vezi, de asemenea Doctrină și legăminte 105:2–3.
7. Vezi Mosia 4:26–27.
8. Doctrină și legăminte 81:5; vezi, de asemenea, Matei 22:36–40.
9. Vezi Doctrină și legăminte 104:18.
10. Joseph Smith, în *History of the Church*, 4:567–568.
11. Interviu cu Harold C. Brown, fost director general al Serviciilor de Bunăstare.
12. Jurnalul lui Robert T. Burton, Church History Library, orașul Salt Lake, noiembrie 2–6, 1856.
13. Robert Taylor Burton, în Janet Burton Seegmiller, „Be Kind to the Poor”: *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), p. 164.
14. Lenore Gunderson, în Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, în Seegmiller, „Be Kind to the Poor”, p. 416.
16. Vezi Dieter F. Uchtdorf, „Voi sunteți mâinile Mele”, *Liahona*, 2010, p. 68–70, 75.
17. Luca 10:37.

Silvia H. Allred

prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

Esența uceniciei

Când dragostea devine principiul călăuzitor în ceea ce privește grija noastră față de alții, slujirea noastră față de ei este un mod prin care arătăm că trăim conform Evangheliei.

Încă de la începutul timpurilor, Domnul ne-a învățat că, pentru a deveni poporul Său, noi trebuie să fim într-o singură inimă și într-un singur gând¹. Salvatorul a explicat, de asemenea, că cele mai mari porunci din cadrul legii sunt: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău” și „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”². La scurt timp după ce Biserica a fost organizată, Domnul le-a poruncit sfinților să-i [viziteze] pe săraci și pe cei nevoiași și să [le aducă] alinare”³.

Ce au în comun toate aceste porunci? Faptul că trebuie să ne iubim unul pe altul și să ne slujim unul altuia. De fapt, aceasta este esența uceniciei în adevărata Biserică a lui Isus Hristos.

Acum, când sărbătorim 75 de ani de la înființarea programului de bunăstare desfășurat de Biserică, ne amintim de scopurile bunăstării, care sunt: ajutarea membrilor să ajungă să se bazeze pe forțele proprii, îngrijirea celor săraci și nevoiași și slujirea. Biserica și-a organizat resursele astfel încât să-i ajute pe membri să aibă cele necesare pentru bunăstarea fizică, spirituală, socială și psihică personală, a familiei lor și a celorlalți. Episcopului

îi revine responsabilitatea specială de a se îngriji de cei săraci și nevoiași și de a administra aceste resurse pentru membrii episcopiei sale. El este ajutat în eforturile sale de cvorumurile preoției, de Societatea de Alinare și, în mod special, de către învățătorii de acasă și de către învățătoarele vizitatoare.

Societatea de Alinare a fost întotdeauna complet implicată în programul de bunăstare al Bisericii. Atunci când profetul Joseph Smith a organizat Societatea de Alinare în anul 1842, el le-a spus femeilor: „Acesta este doar începutul unor zile mai bune pentru cei săraci și nevoiași”⁴. El le-a spus surorilor că scopul societății era de a-i „[alina] pe cei săraci, nevoiași, pe văduve și orfani și să acționeze cu bunăvoință în toate modurile... Ele vor turna untdelemn și vin peste inimile rănite ale celor cărora le lipsesc cele necesare traiului, ele vor șterge lacrimile orfanilor și vor înveseli inimile văduvelor”⁵.

El a afirmat, de asemenea, că Societatea „[fi poate inspira] pe frați la lucruri bune îngrijindu-se de nevoile celor săraci — căutând ocazii de a face acte de caritate și administrând potrivit nevoilor lor — pentru a ajuta prin corectarea obiceiurilor și întărirea virtuților comunității”⁶.

Bărbații și femeile din Biserică participă azi împreună la procesul de alinare a celor nevoiași. Deținătorii preoției oferă ajutor esențial celor care au nevoie de îndrumare și ajutor spirituale. Învățătorii de acasă inspirați binecuvântează vieți și oferă fiecărei familii binecuvântările Evangheliei. În plus, ei își împărtășesc tăria și talentele și în alte moduri, cum ar fi ajutarea unei familii nevoiașe să-și renoveze casa, ajutarea unei familii să se mute sau ajutarea unui frate să-și găsească un loc de muncă.

Președinta Societății de Alinare vizitează cămine pentru a evalua, pentru episcop, nevoile familiilor respective. Învățătoare vizitatoare inspirate veghează asupra surorilor și familiilor și se îngrijesc de ele. Deseori, ele sunt primele care acționează în situațiile de nevoi urgente. Surorile din cadrul Societății de Alinare oferă hrană, slujire făcută cu compasiune și sprijin constant în perioadele de încercări.

Membrii Bisericii din întreaga lume s-au bucurat în trecut și se bucură și acum de ocaziile pe care le au de a le sluji altora. Eforturile noastre comune aduc alinare celor care sunt săraci, înfometati, celor care suferă sau care sunt îndurerati, salvând, astfel, suflete.

Fiecare episcop dispune de magazia Domnului, care este întemeiată atunci când „membrii credincioși îi dau episcopului din timpul, talentele, îndemnările, compasiunea, bunurile și banii lor pentru a avea grijă de cei săraci și pentru a clădi împărăția lui Dumnezeu pe pământ”⁷. Cu toții ne aducem contribuția la magazia Domnului atunci când ne plătim donațiile de post și când punem la dispoziția episcopului toate resursele noastre pentru a-i ajuta pe cei nevoiași.

În pofida ritmului rapid în care se schimbă lumea, principiile bunăstării nu s-au schimbat odată cu trecerea

timpului, deoarece ele sunt un adevăr revelat și inspirat de Divinitate. Când membrii Bisericii și familiile lor fac tot ce pot pentru a se putea susține financiar și, totuși, nu-și pot asigura lucrurile de bază, atunci Biserica este pregătită să-i ajute. Nevoile pe termen scurt sunt satisfăcute imediat și se întocmește un plan pentru a-l ajuta pe destinatar să ajungă să se bizuie pe forțele proprii. Bizuirea pe forțele proprii este capacitatea de a satisface nevoile spirituale și materiale ale dumneavoastră și ale familiei.

Pe măsură ce ne ridicăm nivelul bizuirii pe forțele proprii, ne îmbunătățim și capacitatea de a-i ajuta și de a le sluji altora în modul în care a făcut-o Salvatorul. Noi urmăm exemplul Salvatorului atunci când le slujim celor nevoiași, bolnavi și suferinzi. Când dragostea devine principiul călăuzitor în ceea ce privește grija noastră față de alții, slujirea noastră față de ei este un mod prin care arătăm că trăim conform Evangheliei. Aceasta este Evanghelia în cel mai frumos moment al ei. Aceasta este religie curată.

În diferitele mele chemări din Biserică, am învățat să fiu umilă datorită dragostei și preocupării episcopilor și conducătoarelor Societății de Alinare față de cei pe care-i păstoresc. În timp ce slujeam în Chile, în calitate de președintă a Societății de Alinare la nivel de țară, la începutul anilor 1980, țara trecea printr-o recesiune economică profundă și rata șomajului era de 30%. Am văzut cum eroicele președinte ale Societăților de Alinare și credincioasele învățătoare vizitatoare umblau din loc în loc „[făcând] bine”⁸ în acele circumstanțe dificile. Ele au ilustrat scriptura din Proverbele 31:20: „Ea își întinde mâna către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit”.

Surori ale căror familii nu aveau nici ele prea multe i-au ajutat în mod constant pe aceia despre care ele credeau că erau mai nevoiași ca ele. Eu am înțeles atunci mai bine ceea ce Salvatorul a văzut atunci când a El a declarat în Luca 21:3–4:

„Adevărat vă spun, că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți;

căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor; dar ea a aruncat din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască”.

După mai mulți ani, am văzut același lucru în timp ce slujeam în Argentina, în calitate de președintă a Societății de Alinare la nivel de țară, când țara a fost afectată de o inflație uriașă și colapsul economic care a urmat i-a afectat pe mulți dintre membrii noștri credincioși. L-am văzut încă o dată în timpul vizitelor mele recente în Kinshasa, Republica Democrată Congo; în Antananarivo, Madagascar și în Bulawayo, Zimbabwe. Membrii episcopilor de pretutindeni și, în mod special, surorile din cadrul Societății de Alinare continuă să clădească credința, să întărească indivizi și familii și să-i ajute pe cei nevoiași.

Este uimitor să te gândești că o soră sau un frate umil, care are o chemare în cadrul Bisericii, poate vizita un cămin unde există sărăcie, tristețe, boală sau suferință și poate aduce pace, alinare și fericire. Indiferent de locul unde se află episcopia sau ramura sau indiferent cât de mare sau de mic este

grupul respectiv, fiecare membru din întreaga lume are această oportunitate. Se întâmplă în fiecare zi; se întâmplă undeva chiar în acest moment.

Karla este o mamă tânără care are doi copii. Soțul ei, Brent, lucrează multe ore și trebuie să călătorească timp de o oră pentru a ajunge la muncă. La scurt timp după nașterea celei de-a doua lor fetițe, ea a relatat următoarea experiență: „În ziua în care am fost chemată să slujesc în calitate de consilieră în președinția Societății de Alinare din episcopia mea, am început să mă simt copleșită. Cum puteam să accept responsabilitatea de a ajuta la îngrijirea femeilor din episcopia mea când eu mă chinuiam să-mi îndeplinesc rolul de soție și de mamă a unui copil în vârstă de doi ani foarte activ și a unui nou născut? Chiar când mă gândeam la aceste lucruri, fetița în vârstă de doi ani s-a îmbolnăvit. Nu prea știam cum s-o ajut pe ea și cum să am grijă, în același timp,

de bebeluș. În acel moment, sora Wasden, una dintre învățătoarele mele vizitatoare, a venit pe neașteptate la noi. Fiind o mamă ai cărei copii erau deja mari, știa exact ce trebuia să facă pentru a ajuta. Mi-a spus ce trebuia să fac în timp ce ea era plecată la farmacie pentru a cumpăra medicamente. Mai târziu, ea a aranjat ca soțul meu să fie luat cu mașina de la gară, astfel încât el să poată să ajungă mai repede acasă pentru a mă ajuta. Răspunsul ei la ceea ce eu cred că a fost un îndemn de la Duhul Sfânt, combinat cu dorința ei de a-mi sluji, au reprezentat tocmai reasigurarea de care aveam nevoie din partea Domnului că El avea să mă ajute să-mi îndeplinesc noua chemare”.

Tatăl Ceresc ne iubește și ne cunoaște capacitățile și circumstanțele personale. Deși Îi cerem zilnic ajutorul prin intermediul rugăciunii, de obicei, El ne satisface nevoile prin intermediul unei alte persoane⁹.

Domnul a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”¹⁰.

Dragostea pură a lui Hristos este exprimată atunci când slujim în mod altruist. Să ne ajutăm unul pe altul este o experiență care sfințește, care-l exaltează pe cel care primește și-l face pe cel care oferă să fie umil. Ne ajută să devenim adevărați ucenici ai lui Hristos.

Planul de bunăstare a însemnat mereu aplicarea principiilor eterne ale Evangheliei. El înseamnă, cu adevărat, să ajutăm în felul Domnului. Fie ca noi, toți, să ne reînnoim dorința de a contribui la magazia Domnului pentru a-i binecuvânta pe alții.

Mă rog ca Domnul să ne binecuvânteze pe fiecare în parte să avem mai multă milă, caritate și compasiune. Mă rog să avem o dorință sporită și o capacitate mai mare de a ne întinde brațele și de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși, pe cei mânăniți și pe cei care suferă, pentru ca nevoile lor să fie satisfăcute, credința lor să fie întărită și ca inima lor să fie plină de recunoștință și de dragoste.

Fie ca Domnul să ne binecuvânteze pe fiecare în parte în timp ce pășim în spunere față de poruncile Sale, de Evanghelia Sa și de lumina Sa. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Moise 7:18.
2. Vezi Matei 22:36–40.
3. Doctrină și legăminte 44:6.
4. Joseph Smith, în *History of the Church*, 4:607.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), p. 452.
6. *Teachings: Joseph Smith*, p. 452.
7. *Providing in the Lord's Way: A Leader's Guide to Welfare* (1990), p. 11.
8. Faptele apostolilor 10:38; Articolele de credință 1:13.
9. Vezi *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 82.
10. Ioan 13:35.

Vârșnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Spiritul revelației

Spiritul revelației este real – și poate funcționa și funcționează în viețile fiecăruia dintre noi și în Biserică.

Îmi exprim recunoștința pentru inspirația care a însoțit alegerea imnului care va urma după cuvântarea mea, „Am făcut eu un bine?” *Imnuri*, nr. 140). Înțeleg aluzia.

Vă invit să vă gândiți la două experiențe legate de lumină, pe care toți sau majoritatea dintre noi le-am avut.

Prima experiență a avut loc atunci când am intrat într-o cameră întunecoasă și am aprins lumina. Amintiți-vă cum, într-o clipă, un val de lumină a umplut camera și a făcut ca întunericul să se risipească. Ceea ce înainte nu putea fi văzut și era nesigur a devenit clar și ușor de recunoscut. Această experiență a fost caracterizată prin recunoașterea imediată și cu intensitate a luminii.

A doua experiență a avut loc atunci când am privit cum noaptea se transformă în dimineață. Vă amintiți apariția lentă și aproape imperceptibilă a luminii la orizont? Prin contrast cu aprinderea luminii într-o cameră întunecată, lumina de la răsăritul soarelui nu apărea deodată. Ci, intensitatea luminii creștea treptat și în mod constant, iar întunericul nopții era înlocuit de strălucirea dimineții. În cele din urmă, soarele răsărea la orizont. Dar sosirea iminentă a soarelui era vizibilă cu câteva ore înainte ca soarele să apară de fapt la orizont. Această

experiență era caracterizată de apariția subtilă și treptată a luminii.

Din aceste două experiențe obișnuite legate de lumină, putem învăța multe despre spiritul revelației. Mă rog ca Duhul Sfânt să ne inspire și să ne instruiască acum, în timp ce ne concentrăm asupra spiritului revelației și asupra modelului de bază prin care este primită revelația.

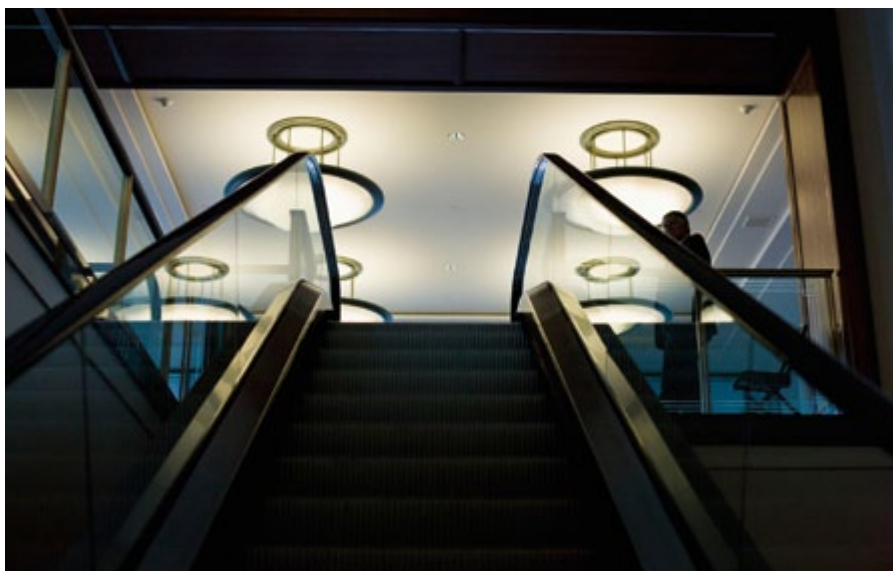
Spiritul revelației

Revelația este calea de comunicare de la Dumnezeu către copiii Săi de pe pământ și una dintre marile

binecuvântări asociate cu darul și constanta tovarășie a Duhului Sfânt. Profetul Joseph Smith ne-a învățat: „Duhul Sfânt este un revelator” și „niciun om nu poate primi Duhul Sfânt fără a primi revelații” (*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 138).

Spiritul revelației este disponibil fiecărei persoane care primește, prin autoritatea adecvată, rânduielile salvatoare ale botezului prin scufundare pentru iertarea păcatelor și așezarea mâinilor pentru conferirea darului Duhului Sfânt – și care acționează cu credință pentru îndeplinirea poruncii preoției de a „primi pe Duhul Sânt”. Această binecuvântare nu este restrânsă la autoritățile care prezidează ale Bisericii, ci ea aparține și trebuie să fie eficientă în viața oricărui bărbat, femeie și copil care ajunge la vârsta responsabilității și face legăminte sfinte. Dorința sinceră și demnitatea invită spiritul revelației în viețile noastre.

Joseph Smith și Oliver Cowdery au căpătat o experiență valoroasă în privința spiritului revelației atunci când au tradus Cartea lui Mormon. Acești

frați au învățat că puteau primi orice fel de cunoaștere care era necesară pentru îndeplinirea lucrării lor, dacă cereau cu credință, cu o inimă cinstită, crezând că vor primi. Și, de-a lungul timpului, au înțeles tot mai mult că spiritul revelației este primit sub formă de gânduri și sentimente ce vin în inima și mintea noastră prin puterea Duhului Sfânt (vezi D&L 8:1–2; 100:5–8). Așa cum Domnul i-a instruit: „Acum, iată, acesta este spiritul revelației; iată, acesta este spiritul prin care Moise i-a adus pe copiii lui Israel prin Marea Roșie pe pământ uscat. De aceea, acesta este darul tău; aplică-l” (D&L 8:3–4).

Subliniez cuvântul „aplică-l” în legătură cu spiritul revelației. În scripturi, influența Duhului Sfânt este descrisă ca „un glas blând și încet” (1 Regi 19:12; 1 Nefi 17:45; vezi, de asemenea, 3 Nefi 11:3) și „un glas... de o blândețe deplină” (Helaman 5:30). Deoarece Spiritul ne șoptește cu blândețe și delicatețe este ușor să înțelegem de ce trebuie să evităm programele de mass-media nepotrivite, pornografia și substanțele și comportamentele dăunătoare care ne fac dependenți. Aceste instrumente ale adversarului pot deteriora și distruge, în cele din urmă, capacitatea noastră de a recunoaște și de a răspunde mesajelor subtile ce vin de la Dumnezeu și sunt trimise prin puterea Spiritului Său. Fiecare dintre noi trebuie să ia serios în considerare și să mediteze, rugându-se, la modul în care putem respinge ispitele diavolului și să „[aplicăm]” spiritul revelației în viețile noastre personale și în cadrul familiilor noastre.

Modele de revelație

Revelațiile sunt transmise prin diverse căi, incluzând, de exemplu, visele, viziunile, conversațiile cu mesageri cerești și inspirația. Unele revelații

sunt primite imediat și cu intensitate; altele sunt recunoscute treptat și subtil. Cele două experiențe legate de lumină pe care le-am descris ne ajută să înțelegem mai bine aceste două modele de bază ale revelației.

O lumină care este aprinsă într-o cameră întunecată este asemănătoare cu primirea unui mesaj rapid, complet și pe de-a întregul de la Dumnezeu. Mulți dintre noi am avut experiența acestui model de revelație atunci când ni s-a dat un răspuns la o rugăciune sinceră sau ni s-a oferit îndrumarea sau protecția necesară, în acord cu voința lui Dumnezeu și în momentul ales de El. Descrieri ale unor asemenea manifestări imediate și intense se găsesc în scripturi, sunt povestite în istoria Bisericii și sunt evidențiate în viețile noastre proprii. Într-adevăr, aceste miracole puternice chiar se întâmplă. Totuși, acest model de revelație tinde să fie mai degrabă rar decât obișnuit.

Creșterea treptată a luminii care radiază de la soarele ce răsare este la fel ca primirea unui mesaj de la Dumnezeu „rând după rând, precept după precept” (2 Nefi 28:30). Mult mai frecvent, revelația vine în cantități mici de-a lungul timpului și este acordată în conformitate cu dorința, demnitatea și pregătirea noastră. Asemenea comunicări blânde și în mod treptat de la Tatăl Ceresc „[cad deasupra sufletelor noastre] ca roua din cer” (D&L 121:45). Acest model de revelație tinde să fie mai degrabă obișnuit decât rar și este evident în experiențele lui Nefi, în timp ce încerca mai multe abordări diferite înainte de a obține cu succes plăcile de aramă de la Laban (vezi 1 Nefi 3–4). În cele din urmă, el a fost condus de Spirit la Ierusalim „neștiind dinainte lucrurile pe care trebuia să le [facă]” (1 Nefi 4:6). Și el nu a învățat cum să construiască dintr-o dată o navă cu o iscusință neobișnuită; ci, lui

Nefi i-a fost arătat de către Domnul „din când în când în ce fel trebuia să [lucreze] lemnul corabiei” (1 Nefi 18:1).

Atât istoria Bisericii, cât și viețile noastre personale sunt pline de exemple de modele ale Domnului de a primi revelația „rând după rând, precept după precept”. De exemplu, adevărurile fundamentale ale Evangheliei restaurate nu i-au fost date profetului Joseph Smith toate deodată în dumbrava sfântă. Aceste comori neprețuite au fost revelate în circumstanțe justificcate și la momente potrivite.

Președintele Joseph F. Smith a explicat în ce mod a apărut în viața sa acest model de revelație: „Fiind băiat... în mod frecvent... I-am cerut Domnului să-mi arate câteva lucruri minunate, astfel încât să pot primi o mărturie. Dar Domnul a ascuns minunile față de mine și mi-a arătat adevărul, rând după rând... până când m-a făcut să cunosc adevărul din creștetul capului până în tălpile picioarelor și până când îndoiala și frica mi-au dispărut. Nu a fost nevoie să trimită un înger din ceruri pentru a face aceasta, nici nu a trebuit să sune cu trâmbița unui arhangel. Prin șoaptele glasului blând și încet al Spiritului Dumnezeului cel viu, El mi-a dat mărturia pe care o dețin. Și, prin acest principiu și prin această putere, El va da tuturor copiilor oamenilor o cunoaștere a adevărului care le va rămâne și îi va face să cunoască adevărul, așa cum îl cunoaște Dumnezeu, și să facă voia Tatălui, așa cum o face Hristos. Și nicio multitudine de manifestări miraculoase nu va îndeplini vreodată aceasta” (în Conference Report, apr. 1900, p. 40–41).

Noi, ca membri ai Bisericii, tindem să subliniem minunile și manifestările spirituale dramatice atât de mult, încât nu putem aprecia și putem chiar să trecem cu vederea modelul tipic prin

care Duhul Sfânt își îndeplinește lucrarea Sa. Tocmai „[simplitatea] acestei căi” (1 Nefi 17:41) de a primi impresii spirituale mici și sporite, care peste timp și laolaltă constituie un răspuns dorit sau îndrumarea de care avem nevoie, poate să ne facă să privim „dincolo de limite” (Iacov 4:14).

Am discutat cu multe persoane care pun la îndoială tăria mărturiei lor personale și își subestimează capacitatea spirituală din cauză că nu au primit manifestări frecvente, miraculoase sau puternice. Probabil că, dacă luăm în considerare experiența lui Joseph din dumbrava sfântă, a lui Pavel pe drumul către Damasc și a lui Alma cel Tânăr, vom ajunge să credem că ceva este în neregulă cu noi sau că ne lipsește ceva dacă nu avem experiențe similare cu aceste exemple bine cunoscute și impresionante din punct de vedere spiritual. Dacă ați avut

asemenea gânduri sau îndoieli, vă rog să conștientizați că sunteți foarte normali. Trebuie doar să mergeți înainte cu supunere și cu credință în Salvator. Dacă faceți astfel, „nu puteți greși” (D&L 80:3).

Președintele Joseph F. Smith ne-a sfătuit: „Arătați-mi sfinți din zilele din urmă care trebuie să se bazeze pe miracole, semne și viziuni pentru a rămâne statornici în Biserică și eu vă voi arăta membri... care nu sunt demni înaintea lui Dumnezeu și care merg pe căi alunecoase. Nu prin manifestări miraculoase trebuie să fim convinși de adevăr, ci prin umilință și supunere credincioasă față de poruncile și legile lui Dumnezeu” (în Conference Report, apr. 1900, p. 40).

O altă experiență obișnuită legată de lumină ne ajută să învățăm un adevăr suplimentar despre modelul de revelație „rând după rând, precept

după precept”. Uneori, soarele răsare într-o dimineață care este înnorată sau cețoasă. Din cauza condițiilor meteorologice, percepția luminii este mai dificilă și aflarea momentului exact când răsare soarele la orizont nu este posibilă. Cu toate acestea, într-o astfel de dimineață, avem suficientă lumină pentru a recunoaște o nouă zi și pentru a ne rezolva problemele.

În mod asemănător, primim de multe ori revelație fără a recunoaște exact în ce fel sau când primim revelația. Un episod important din istoria Bisericii ilustrează acest principiu.

În primăvara anului 1829, Oliver Cowdery era învățător la o școală în Palmyra, New York. Când a auzit despre Joseph Smith și lucrarea de a traduce Cartea lui Mormon, Oliver a simțit că trebuia să-i ofere ajutorul tânărului profet. Prin urmare, a călătorit la Harmony, Pennsylvania și a devenit scribul lui Joseph. Momentul sosirii lui și ajutorul oferit de el erau vitale pentru apariția Cărții lui Mormon.

Ulterior, Salvatorul i-a revelat lui Oliver că, pe cât de des se rugase să primească îndrumare, pe atât de des primise îndrumare de la Spiritul Domnului. „Dacă nu ar fi fost așa”, a declarat Domnul, „tu nu ai fi fost unde te găsești acum. Iată, tu știi că tu M-ai întrebat și că Eu ți-am luminat mintea; și acum, Eu îți spun aceste lucruri ca tu să știi că ai fost luminat de Spiritul adevărului” (D&L 6:14–15).

Astfel, Oliver a primit o revelație prin intermediul profetului Joseph Smith care-l informa că el primise revelație. Aparent, Oliver nu recunoscuse în ce fel și când primise îndrumare de la Dumnezeu și avea nevoie de această instruire pentru a-și spori înțelegerea despre spiritul revelației. La modul figurat, Oliver umblase în lumină, când soarele răsărise într-o dimineață înnorată.

În timpul multora dintre incertitudinile și provocările pe care le întâlnim în viețile noastre, Dumnezeu ne cere să facem tot ce putem și să acționăm, nu să lăsăm să se acționeze asupra noastră (vezi 2 Nefi 2:26) și să ne încredem în El. Poate că nu vedem îngeri, nu auzim glasuri cerești și nu primim impresii spirituale copleșitoare. Poate că înaintăm deseori sperând și rugându-ne – dar fără să avem siguranța absolută – că acționăm în acord cu voința lui Dumnezeu. Dar, pe măsură ce ne respectăm legămintele și ținem poruncile, pe măsură ce ne străduim din ce în ce mai consecvent să facem ce este bine și să devenim mai buni, putem umbla având încrederea că Dumnezeu ne va îndruma pașii. Și putem vorbi având siguranța că Dumnezeu ne va inspira vorbele. Acesta este, în parte, înțelesul scripturii în care se declară: „Atunci, încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu” (D&L 121:45).

Atunci când căutați în mod potrivit și aplicați spiritul revelației, vă promit că veți „[merge] în lumina Domnului” (Isaia 2:5; 2 Nefi 12:5). Uneori, spiritul revelației va acționa imediat și cu intensitate, alteori cu subtilitate și în mod treptat, iar de cele mai multe ori cu o asemenea delicatețe încât nu-l veți putea conștientiza și recunoaște. Dar, indiferent de tiparul prin care va veni această binecuvântare, lumina pe care o aduce va ilumina și vă va lărgi sufletul, vă va lumina înțelegerea (vezi Alma 5:7; 32:28) și vă va îndruma și proteja pe dumneavoastră și familia dumneavoastră.

Vă declar mărturia mea de apostol că Tatăl și Fiul trăiesc. Spiritul revelației este real – și poate funcționa și funcționează în viețile fiecăruia dintre noi și în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Mărturisesc despre aceste adevăruri, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Thomas S. Monson

Templul sfânt – un far pentru lume

Binecuvântările cele mai importante și mai mărețe care vin datorită faptului că suntem membri ai Bisericii sunt acele binecuvântări pe care le primim în templele lui Dumnezeu.

Preaiubiții mei frați și surori, vă exprim dragostea și salutările mele fiecăruia dintre dumneavoastră și mă rog ca Tatăl nostru Ceresc să-mi îndrume gândurile și să-mi inspire cuvintele în timp ce vă vorbesc astăzi.

Încep prin a face un comentariu sau două referitor la mesajele minunate pe care le-am auzit în această dimineață adresate de sora Allred, episcopul Burton și alții despre programul de bunăstare al Bisericii. Așa cum s-a spus, acest an marchează cea de-a 75-a aniversare a acestui program inspirat care a binecuvântat viața multora. Este privilegiul meu să cunosc personal pe unele dintre acele persoane care au început acest măreț efort – oameni miloși și cu viziune.

Așa cum au menționat episcopul Burton, sora Allred și alții, episcopului din episcopie îi este dată responsabilitatea de a se îngriji de cei nevoiași aflați între limitele episcopiei sale. Pentru mine a fost un privilegiu să prezidez, în calitate de episcop foarte tânăr, în orașul Salt Lake asupra unei episcopii de 1.080 de membri, incluzând 84 de văduve. Erau mulți cei care aveau nevoie de ajutor. Am fost foarte

recunoscător pentru programul de bunăstare al Bisericii și pentru ajutorul Societății de Alinare și al cvorumurilor preoției.

Eu declar că programul de bunăstare al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este inspirat de Atotputernicul Dumnezeu.

Dragii mei frați și surori, această conferință marchează trei ani de când am fost susținut în calitate de președinte al Bisericii. Desigur, au fost ani aglomerați, plini cu multe încercări dar și cu nenumărate binecuvântări. Ocazia pe care am avut-o de a dedica și rededica temple a fost una dintre cele mai plăcute și sacre dintre aceste binecuvântări, iar astăzi, doresc să vă vorbesc despre templu.

În timpul conferinței generale din luna octombrie a anului 1902, președintele Bisericii, Joseph F. Smith, și-a exprimat, în cuvântarea de deschidere, speranța că într-o zi vom avea „temple construite în diferitele părți ale [lumii] unde sunt necesare pentru a fi la îndemâna oamenilor”¹.

În primii 150 de ani după organizarea Bisericii, din 1830 până în 1980, au fost construite 21 de temple, inclusiv

templele din Kirtland, Ohio și Nauvoo, Illinois. Puneți acest lucru în contrast cu cei 30 de ani, începând cu anul 1980, în care au fost construite și dedicate 115 temple. Cu cele trei temple noi anunțate ieri, există un plus de 26 de temple care, fie se află în stadiu de construcție, fie în stadiul de dinaintea construcției. Acest număr va continua să crească.

Țelul la care a sperat președintele Joseph F. Smith în anul 1902 devine realitate. Noi dorim să facem ca templele să fie cât mai accesibile membrilor noștri.

Unul dintre templele aflate acum în construcție se află în Manaus, Brazilia. Cu mulți ani în urmă, am citit despre un grup de peste o sută de membri care a plecat din Manaus, aflat în inima pădurii amazoniene, ca să călătorească la cel mai apropiat templu de atunci, situat în Sao Paulo, Brazilia – la aproximativ 2.500 de mile (4.000 km) de Manaus. Acei sfinți credincioși au călătorit cu vaporul timp de patru zile pe fluviul Amazon și pe afluenții săi. După ce au încheiat această călătorie pe apă, s-au urcat în autobuze pentru încă trei zile de mers – pe șosele denivelate, având foarte puțină mâncare și niciun loc confortabil pentru a dormi. După șapte zile și șapte nopți, ei au ajuns la templul din São Paulo, unde au înfăptuit personal rânduieli eterne. Desigur că drumul la întoarcere a fost la fel de greu. Totuși, ei au primit rânduielile și binecuvântările din templu și, deși nu mai aveau deloc bani, ei erau plini de spiritul din templu și de recunoștință față de binecuvântările pe care le primiseră². Acum, după mulți ani, membrii noștri din Manaus se bucură observând cum propriul lor templu prinde formă pe malul fluviului Rio Negro. Templele aduc bucurie membrilor noștri credincioși, oriunde sunt construite.

Relatările despre sacrificiile făcute pentru a putea primi binecuvântările care se găsesc numai în templele lui Dumnezeu nu încetează niciodată să-mi înduioșeze inima și să-mi inspire un sentiment reînnoit de recunoștință pentru temple.

Permiteți-mă să vă împărtășesc relatarea despre Tihi și Tararina Mou Tham și cei 10 copii ai lor. Întreaga familie, cu excepția unei fiice, s-a alăturat Bisericii la începutul anilor '60, atunci când misionarii au ajuns pe insula lor, situată la aproximativ 100 de mile (160 km) sud de Tahiti. La scurt timp, au dorit să aibă binecuvântările unei familii eterne pecetluită în templu.

La acea vreme, cel mai apropiat templu de familia Mou Tham era templul Hamilton, Noua Zeelandă, aflat la peste 2.500 de mile (4.000 km) sud-vest, fiind accesibil numai prin călătorii scumpe cu avionul. Numeroasa familie Mou Tham, care își câștiga din greu traiul zilnic pe o mică plantație, nu avea bani pentru bilete de avion și nici nu exista vreo șansă

de a se angaja pe insula lor din Pacific. Astfel că, fratele Mou Tham și fiul său Gerard au luat decizia grea de a se alătura altui fiu care lucra la minele de nichel din Noua Caledonie, la 3.000 de mile (4.800 km) spre vest. Angajatorul le asigura angajaților săi transportul până la mine, dar nu și transportul înapoi acasă.

Cei trei bărbați ai familiei Mou Tham au muncit timp de patru ani. În tot acest timp, doar fratele Mou Tham s-a întors acasă o singură dată pentru căsătoria uneia dintre fiice.

După patru ani, fratele Mou Tham și fiii săi au economisit destui bani pentru a-și duce familia la Templul Noua Zeelandă. Au mers cu toții, cu excepția unei fiice care aștepta un copil. Ei au fost pecetluiți pentru timp și eternitate, aceasta fiind o experiență fericită și greu de descris.

Fratele Mou Tham s-a întors de la templu direct în Noua Caledonie și a muncit încă doi ani pentru a plăti drumul acelei fiice care nu fusese la templu cu ei – pentru fica lui măritată, pentru copilul și soțul ei.

În anii bătrâneții, fratele și sora Mou Tham au dorit să slujească în templu. Până la acea dată, templul Papeete, Tahiti, fusese construit și dedicat, iar ei au slujit patru misiuni acolo³.

Dragii mei frați și surori, templele înseamnă mai mult decât pietre și mortar. Ele sunt pline de oameni care au credință și care au postit. Ele sunt construite din încercări și mărturii. Ele sunt sfințite prin sacrificiu și slujire.

Primul templu care a fost construit în această dispensație a fost templul Kirtland, Ohio. Sfinții din acea vreme erau săraci și, totuși, Domnul a poruncit ca să fie construit un templu, iar ei l-au construit. Vârstnicul Heber C. Kimball a scris despre această experiență: „Doar Domnul știe scenele de sărăcie, durere și necaz prin care am trecut pentru a realiza acest lucru”⁴. Și, apoi, după ce totul a fost terminat cu conștiinciozitate, sfinții au fost obligați să părăsească Ohio și templul lor drag. În cele din urmă, ei și-au găsit refugiul – deși avea să fie temporar – pe malurile fluviului Mississippi din statul Illinois. Ei au numit așezarea Nauvoo și, dorind să dea din nou tot ce aveau și având credința intactă, ei au ridicat un alt templu Dumnezeului lor. Cu toate acestea, când templul Nauvoo abia fusese finalizat, persecuția s-a dezlănțuit și au fost, din nou, izgoniți din casele lor, căutând refugiu într-un loc pustiu.

Lupta și sacrificiul au început încă o dată în timp ce au muncit 40 de ani pentru a ridica Templul Salt Lake care stă maiestuos puțin mai la sud de noi, cei care suntem azi aici, în Centrul de conferințe.

Unele forme de sacrificiu au fost mereu asociate cu construirea de temple și cu mersul la templu. Nenumărați sunt cei care au muncit și s-au străduit pentru a obține pentru ei și familiile lor binecuvântările care se găsesc în templele lui Dumnezeu.

De ce sunt atât de mulți oameni dornici de a oferi așa de mult pentru a primi binecuvântările din templu? Cei care înțeleg binecuvântările eterne care vin datorită templului știu că niciun sacrificiu nu este prea mare, niciun preț nu este prea exagerat, niciun efort nu este prea greu pentru a primi acele binecuvântări. Ei vor călători oricât de mult, vor birui toate obstacolele și vor îndura orice disconfort. Ei înțeleg faptul că rânduielile necesare salvării primite în templu, care ne permit să ne întoarcem într-o zi la Tatăl nostru Ceresc în calitate de familii eterne și să fim înzestrați cu binecuvântările și puterea din cer, merită fiecare sacrificiu și fiecare efort.

Astăzi, majoritatea dintre noi nu trebuie să sufere încercări grele pentru a merge la templu. Optzeci și cinci la sută dintre membrii Bisericii locuiesc acum la o distanță de maxim 200

de mile (320 km) de un templu, iar pentru majoritatea dintre noi, distanța respectivă este mult mai mică.

Dacă ați fost la templu pentru dumneavoastră înșivă și dacă locuiți relativ aproape de un templu, sacrificiul dumneavoastră poate fi alocarea de timp în cadrul vieții dumneavoastră ocupate pentru a merge la templu cu regularitate. Mai sunt multe de făcut în templele noastre în numele celor care așteaptă dincolo de vâl. Când facem lucrarea în numele lor, vom ști că am realizat ceea ce ei înșiși nu puteau realiza. Președintele Joseph F. Smith, a afirmat în cadrul unei mărețe declarații: „Datorită efortului nostru în numele lor, lanțurile sclaviei lor vor cădea de pe ei, iar întunericul din jurul lor se va disipa, acea lumină va străluci asupra lor și ei vor auzi în lumea spiritelor despre lucrarea care a fost făcută pentru ei de către copiii lor de aici, iar ei se vor bucura alături de dumneavoastră pentru că ați împlinit aceste îndatoriri”⁵. Dragii mei frați și surori, noi trebuie să împlinim lucrarea.

În familia mea, unele dintre cele

mai sacre și prețioase experiențe au avut loc când ne-am adunat laolaltă în templu pentru a înfăptui rânduielile de pecetuire pentru strămoșii noștri decedați.

Dacă n-ați fost până acum la templu, sau dacă ați fost, dar momentan nu sunteți demni pentru a deține o recomandare, atunci nu există țel mai mare spre care să țintiți decât acela de a fi demni de a merge la templu. Sacrificiul dumneavoastră poate fi acela de a face ca viața dumneavoastră să fie în acord cu ceea ce se cere pentru a primi o recomandare, abandonând, probabil, unele obiceiuri de demult care nu vă fac demni. Poate fi acela de a avea credința și disciplina de a vă plăti zeciuiala. Oricare ar fi problema, fiți demni să intrați în templul lui Dumnezeu. Obțineți o recomandare pentru templu și priviți-o ca pe un bun prețios, căci asta și este.

Până ce n-ați intrat în casa Domnului și n-ați primit toate binecuvântările care vă așteaptă acolo, nu ați obținut tot ceea ce are Biserica să ofere. Binecuvântările cele mai importante și mai mărețe pentru calitatea de membri ai Bisericii sunt acele binecuvântări pe care le primim în templele lui Dumnezeu.

Dragii mei tineri prieteni care sunteți la vârsta adolescenței, să aveți mereu ca țel templul. Să nu faceți nimic care să vă împiedice să intrați pe ușile lui și să beneficiați de binecuvântările sacre și eterne de acolo. Vă felicit pe aceia dintre dumneavoastră care mergeți deja la templu cu regularitate pentru a înfăptui botezuri pentru cei morți, trezindu-vă dimineața foarte devreme ca să puteți participa la astfel de botezuri înainte de a merge la școală. Nu mă pot gândi la un mod mai bun de a începe o zi.

Dumneavoastră, dragi părinți care aveți copii mici, permiteți-mi să vă

împărtășesc un sfat înțelept din partea președintelui Spencer W. Kimball. El a spus: „Ar fi un lucru grozav dacă... părinții ar avea în fiecare cameră din căminul lor o poză cu un templu ca, astfel, [copiii lor], încă [de când sunt] bebeluși, să poată privi poza în fiecare zi [până când] el devine o parte din [viața lor]. Când [ei ajung] la vârsta la care [ei trebuie] să ia decizia [cea mai] importantă [în privința mersului la templu], ea va fi deja luată”⁶.

Copiii noștri intonează la Societatea Primară:

*Să văd templul îmi place.
Și voi intra în el.
Legămintele voi face;
Supus Tatălui meu*⁷.

Vă implor să îi învățați pe copiii dumneavoastră despre importanța templului.

Lumea poate fi un loc plin de încercări și dificil în care să trăim. Deseori suntem înconjurați de ceea ce ne poate trage în jos. Când dumneavoastră și cu mine mergem la casele sfinte ale lui Dumnezeu, când ne amintim de legămintele pe care le facem acolo, vom fi mult mai capabili să suportăm fiecare încercare și să biruim fiecare ispită. În aceste sanctuare sacre noi vom găsi pace; vom fi reînnoiți și întăriți.

Dragii mei frați și surori, permiteți-mi să menționez încă un templu înainte de a încheia. În viitorul nu

prea îndepărtat, când temple noi vor prinde formă în jurul lumii, unul se va ridica într-un oraș care a luat ființă în urmă cu 2.500 de ani. Vorbesc despre templul care se construiește acum la Roma, în Italia.

Fiecare templu este o casă a lui Dumnezeu, îndeplinind aceleași funcții și având aceleași binecuvântări și rânduieli. Templul Roma, Italia, în mod unic, este construit într-unul dintre locurile cele mai pline de istorie din lume, un oraș în care apostolii Petru și Pavel din vechime au predicat Evanghelia lui Hristos și în care ambii au fost martirizați.

În luna octombrie a anului trecut, când ne-am adunat pe un frumos teren rural în partea de nord-est a Romei, am avut ocazia de a oferi o rugăciune de dedicare când ne pregăteam pentru săpăturile de inaugurare. Am simțit îndemnul de a-i ruga pe senatorul italian Lucio Malan și pe viceprimarul Romei, Giuseppe Ciardi, să fie printre primii care fac primele săpături. Ambii au avut un rol în decizia de a ne permite să construim un templu în orașul lor.

Vremea a fost posomorâtă dar caldă și, deși ne amenința ploaia, au căzut doar câteva picături. Când minunatul cor a cântat în limba italiană frumoasele acorduri din „Spiritul lui Dumnezeu”, toți am simțit de parcă cerul și pământul se uniseră în imnul glorios de slăvire și recunoștință față de

Vârstnicul Richard G. Scott

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Atotputernicul Dumnezeu. Lacrimile nu au putut fi stăpânite.

Într-o zi care va veni, cei credincioși vor primi personal, în Cetatea Eternă, rânduielile veșnice într-o casă sfântă a lui Dumnezeu.

Îmi exprim recunoștința veșnică față de Tatăl meu Ceresc pentru templul care se află acum în construcție la Roma și pentru toate templele noastre, indiferent unde se află. Fiecare este un far pentru lume, o exprimare a mărturiei noastre că Dumnezeu, Tatăl nostru Veșnic, trăiește și că El dorește să ne binecuvânteze și, cu siguranță, să-și binecuvânteze fiii și fiicele din toate generațiile. Fiecare dintre templele noastre este o expresie a mărturiei noastre că viața dincolo de moarte există cu adevărat și este la fel de sigură precum este viața noastră aici pe pământ. De-pun mărturie despre aceasta.

Dragii mei frați și surori, fie ca noi să facem orice sacrificiu este necesar pentru a merge la templu și pentru a avea spiritul templului în inimile și în căminele noastre. Fie ca noi să pășim pe urmele Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos, Cel care a făcut sacrificiul suprem pentru noi, ca să avem viață veșnică și să putem fi exaltați în împărăția Tatălui nostru Ceresc. Aceasta este rugăciunea mea sinceră, și o ofer în numele Salvatorului nostru, Domnul Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Joseph F. Smith, în Conference Report, oct. 1902, p. 3.
2. Vezi Vilson Felipe Santiago și Linda Ritchie Archibald, „From Amazon Basin to Temple”, *Church News*, 13 mart. 1993, p. 6.
3. Vezi C. Jay Larson, „Temple Moments: Impossible Desire”, *Church News*, 16 mart. 1996, p. 16.
4. Heber C. Kimball, în Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), p. 67.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), p. 301.
7. Janice Kapp Perry, „I Love to See the Temple”, *Children's Songbook*, p. 95.

Binecuvântările eterne ale căsătoriei

Pecetluirea din templu are o însemnătate tot mai mare pe măsură ce viața își urmează cursul. Vă va ajuta să vă apropiați și mai mult unul de altul și să aveți parte de o bucurie și o împlinire mai mari.

Frumosul mesaj pe care ni l-a transmis acest cor magnific prezintă, cred eu, modelul de viață al multora dintre noi: „Încerc să fiu ca Isus”.

În ziua de 16 iulie 1953, preaiubita mea Jeanene și cu mine am îngenunchiat, ca tânăr cuplu, la altarul din Templul Manti, Utah. Președintele Lewis R. Anderson și-a exercitat autoritatea de a pecetlui și ne-a declarat soț și soție, căsătoriți pentru această viață și toată eternitatea. Nu am puterea să descriu pacea și liniștea pe care le oferă încrederea că, dacă voi continua să trăiesc în mod demn, eu voi putea să fiu pentru totdeauna cu preaiubita mea Jeanene și copiii noștri datorită rânduielilor sacre înfăptuite prin autoritatea corespunzătoare a preoției în casa Domnului.

Cei șapte copii ai noștri sunt uniți cu noi prin rânduielile sacre din templu. Scumpa mea soție, Jeanene, și doi dintre copiii noștri sunt dincolo de vâl. Ei sunt un motiv puternic pentru ca fiecare membru al familiei noastre,

rămas aici, să trăiască astfel încât împreună să putem primi toate binecuvântările eterne promise în templu.

Doi dintre pilonii vitali care susțin planul fericirii al Tatălui din Cer sunt căsătoria și familia. Importanța lor deosebită este subliniată de eforturile neobosite ale lui Satana de a distruge familia și de a submina însemnătatea rânduielilor din templu care unesc familia pentru eternitate. Pecetluirea din templu are o însemnătate tot mai mare pe măsură ce viața își urmează cursul. Vă va ajuta să vă apropiați și mai mult unul de altul și să aveți parte de o bucurie și o împlinire mai mari în viața muritoare.

Odată, am învățat o lecție importantă de la soția mea. Profesia mea mă obliga să călătoresc foarte mult. Atunci, fusesem plecat aproape două săptămâni și mă întorsesem acasă într-o sâmbătă dimineață. Aveam patru ore până să plec la o altă adunare. Am observat că mica noastră mașină de spălat se stricase și soția mea spăla

rufele cu mâna. Am început să repar mașina.

Jeanene a venit și mi-a spus: „Rich, ce faci?”

Am spus: „Repar mașina de spălat, ca să nu mai speli cu mâna”.

Ea a spus: „Nu face asta. Du-te și joacă-te cu copiii”.

Am spus: „Pot să mă joc cu ei ori-când. Vreau să te ajut”.

Ea a răspuns: „Richard, te rog, du-te și joacă-te cu copiii”.

Când am auzit-o vorbindu-mi atât de autoritar, m-am supus.

M-am distrat de minune cu copiii. Ne-am alergat unii pe alții și ne-am rostogolit în frunzele toamnei. Mai târziu, am plecat la întrunire. Aș fi uitat probabil acea experiență dacă nu ar fi fost lecția pe care ea dorea s-o învăț.

În dimineața următoare, pe la ora 4, m-am trezit simțind două brațe mici în jurul gâtului meu, un sărut pe obraz și auzind, șoptite la urechea mea, aceste cuvinte pe care nu le voi uita nicio-dată: „Tati, te iubesc. Tu ești cel mai bun prieten al meu”.

Dacă trăiești acest fel de experiență în familia dumneavoastră, trăiești una dintre cele mai divine bucurii ale vieții.

Dacă sunteți un tânăr la vârsta căsătoriei și nu ați făcut acest pas, nu pierdeți vremea în căutări fără un scop. Înfrunțați viața și străduiți-vă să vă căsătoriți. Nu treceți prin această perioadă a vieții fără să realizați nimic. Tineri băieți, sluiți cu demnitate în misiune. Faceți apoi cea mai mare prioritate din găsirea unei partenere eterne demne. Tinere, când constăți că te interesează mult o tânără fată, arăta-i că ești o persoană de excepție pe care ea ar dori s-o cunoască mai bine. Du-o în locuri în care merită să te afli. Dă dovadă de ingeniozitate. Dacă vrei să ai o soție minunată, trebuie să o faci să vadă în tine un bărbat minunat și un viitor soț bun.

Dacă ai găsit pe cineva, puteți avea o prietenie și căsătorie extraordinar de minunate și puteți fi veșnic foarte, foarte fericiți rămânând în limitele demnității stabilite de Domnul.

Dacă sunteți căsătorit sau căsătorită, sunteți credincios sau credincioasă soției sau soțului în gândurile și în faptele dumneavoastră? Sunteți loial sau loială legămintelor căsătoriei, neparticipând la conversații cu o altă persoană pe care nu ați dori ca soția sau soțul să le audă? Aveți o atitudine plăcută și de susținere față de soțul/soția și copiii dumneavoastră?

Dragi frați, conduceți activitățile pe care le desfășoară familia, precum studiul scripturilor, rugăciunea în familie și serile în familie sau soția este cea care umple golul pe care lipsa dumneavoastră de atenție îl lasă în cămin? Îi spuneți des soției dumneavoastră că o iubiți foarte mult? Acest lucru o va face foarte fericită. Când le dau acest

sfat, aud bărbați spunând: „Oh, dar ea știe aceasta”. Trebuie să-i spuneți. O femeie înflorește și este mult binecuvântată datorită acestor cuvinte. Exprimați-vă recunoștința pentru ceea ce face soția dumneavoastră pentru dumneavoastră. Exprimați-vă des dragostea și recunoștința. Aceasta va face ca viața să fie cu mult mai bogată, mai plăcută și mai plină de semnificație. Nu împiedicați aceste exprimări firești ale dragostei. Și rezultatele sunt și mai bune dacă o țineți în brațe când îi spuneți aceste lucruri.

Am învățat de la soția mea, importanța exprimării sentimentelor. La începutul căsătoriei noastre, îmi deschideam deseori scripturile pentru a prezenta un mesaj și găseam, strecurat între pagini, un bilețel de la Jeanene, în care își exprima dragostea și sprijinul. Uneori, erau atât de tandre încât îmi era foarte greu să continui să vorbesc. Aceste bilețele prețioase, de

la o soție iubitoare, au fost și continuă să fie o comoară neprețuită care mă alină și mă inspiră.

Am început să fac același lucru pentru ea, fără să-mi dau seama cât de mult însemnau, cu adevărat, pentru ea. Îmi aduc aminte că, într-un an, nu am avut bani pentru a-i oferi un dar de ziua îndrăgostiților, așa încât am hotărât să pictez un pastel pe ușa frigiderului. Mi-am folosit tot talentul, dar am făcut o greșală. Am folosit vopsea, nu acuarele. Ea nu m-a lăsat niciodată să încerc să șterg acea vopsea permanentă.

Îmi aduc aminte că, într-o zi, am luat acele mici buline de hârtie care se formează când perforezi hârtia și am scris pe ele numere de la 1 la 100. Am întors pe cealaltă parte fiecare bulină, i-am scris un mesaj, câte un cuvânt pe fiecare bulină. Le-am pus apoi într-un plic. Am crezut că o va amuza foarte tare.

Când a decedat, am găsit printre lucrurile ei personale indicii care arătau cât de mult ținea la aceste mesaje simple pe care ni le împărțeam. Am văzut că a lipit cu grijă fiecare dintre acele buline pe o bucată de hârtie. Am văzut că nu numai că a păstrat acele bilețele de la mine, dar le-a și protejat punându-le în mape de plastic, ca și cum ar fi fost o comoară de preț. Pe una singură nu a pus-o împreună cu celelalte. Se află încă în spatele geamului ceasului din bucătăria noastră. Acolo, se poate citi: „Jeanene,

este timpul să-ți spun că te iubesc”. Va rămâne acolo pentru a-mi aminti permanent de această fiică de excepție a Tatălui din Cer.

Gândindu-mă la viața pe care am avut-o împreună, înțeleg cât de binecuvântați am fost. În casa noastră, nu au existat dispute și, între noi, nu s-au rostit cuvinte neplăcute. Acum îmi dau seama că am avut această binecuvântare datorită ei. A rezultat din dorința ei de a da, de a împărțași și de a nu se gândi niciodată la ea însăși. Mai târziu, în viața noastră împreună, am încercat să-i urmez exemplul. Vă propun, ca soț și soție, să faceți la fel în căminul dumneavoastră.

Dragostea pură este o putere inegalabilă de a face bine. Dragostea neprihănită este temelia căsătoriei încununată de succes. Este sursa principală a unor copii mulțumiți, bine dezvoltați. Cine poate să măsoare corect influența neprihănită a dragostei de mamă? Ce roade rezistente vor avea semințele adevărului pe care o mamă le sădește cu grijă și le cultivă cu dragoste în pământul fertil al minții și inimii încrezătoare ale propriului copil? În calitate de mamă, ați primit instincte divine care să vă ajute să simțiți talentele speciale și capacitățile unice ale copilului dumneavoastră. Împreună cu soțul dumneavoastră, puteți întări și ajuta să înflorească aceste trăsături.

Căsătoria aduce atâta satisfacție! Căsătoria este minunată. Cu timpul,

începeți să gândiți la fel, să aveți aceleași idei și sentimente. Aveți momente în care sunteți extrem de fericiți, momente de testare și momente de încercare, dar Domnul vă îndrumă prin toate aceste experiențe prin care treceți împreună și care vă ajută să creșteți.

Într-o noapte, băiețelul nostru, Richard, care avea probleme la inimă, s-a trezit plângând. L-am auzit amândoi. De obicei, soția mea se trezea întotdeauna pentru a se îngriji de copilul care plângea dar, de data aceasta, am spus: „Mă îngrijesc eu de el”.

Din cauza problemei lui, când începea să plângă, inimioara îi bătea foarte repede. Vomita și murdărea așternutul. În acea noapte, l-am ținut strâns la piept încercând să-i calmez bătăile inimii și să-l opresc din plâns, i-am schimbat hainele și am pus alte cearceafuri. L-am ținut în brațe până când a adormit. Nu știam atunci că, după doar câteva luni, avea să moară. Îmi voi aminti mereu cum îl țineam în brațe în mijlocul acelei nopți.

Îmi amintesc bine ziua în care a decedat. După ce Jeanene și cu mine am plecat de la spital, am oprit mașina pe marginea drumului. Am ținut-o în brațe. Am plâns amândoi, dar am înțeles că îl vom avea pe micuț dincolo de vâl datorită legămintelor pe care le făcusem în templu. Aceasta a făcut ca pierderea lui să fie oarecum mai ușor de acceptat.

Bunătatea lui Jeanene m-a învățat atât de multe lucruri prețioase. Eu eram atât de lipsit de maturitate și ea era atât de disciplinată și atât de spirituală. Căsătoria oferă cadrul ideal pentru depășirea oricărei tendințe spre egoism și egocentrism. Cred că unul dintre motivele pentru care suntem sfătuiți să ne căsătorim devreme în viață este ca să evităm dezvoltarea unor trăsături de caracter nepotrivite,

care sunt greu de schimbat.

Îmi pare rău pentru toți bărbații care nu au făcut încă această alegere de a căuta partenera eternă și inima îmi plânge pentru surorile care nu au avut ocazia să se căsătorească. Unii dintre dumneavoastră s-ar putea să vă simțiți singuri și neapreciați și să nu înțelegeți cum ar putea fi posibil să aveți binecuvântarea de a vă căsători și de a avea copii sau să aveți propria familie. Toate lucrurile sunt posibile pentru Domnul și El își ține promisiunile pe care profeții Săi le declară fiind inspirați de El. Eternitatea este o perioadă de timp lungă. Aveți credință în acele promisiuni și trăiți pentru a fi demni de ele, astfel încât, la timpul stabilit de El, Domnul să le împlinească în viața dumneavoastră. Veți primi, cu siguranță, fiecare binecuvântare promisă de care sunteți demni.

Vă rog să mă iertați că vorbesc despre scumpa mea soție, Jeanene, dar noi suntem o familie veșnică. Ea a fost întotdeauna veselă și fericită, lucru care s-a datorat în mare parte faptului că a slujit altora. Chiar și în timp ce era foarte bolnavă, în fiecare dimineață, ea îl ruga pe Tatăl din Cer s-o conducă la cineva pe care îl putea ajuta. Acea rugăciune sinceră primea răspuns mereu. Poverile multora au fost făcute mai ușoare și viețile lor au fost înșorite. Ea a fost permanent binecuvântată pentru că a fost un instrument dirijat de Domnul.

Știu ce înseamnă să iubești o fiică a Tatălui din Cer, care, cu grație și devotament, a trăit splendoarea feminității depline a calității ei de femeie neprihănită. Sunt convins că, în viitor, când o voi vedea din nou dincolo de văl, noi ne vom da seama că ne iubim și mai mult. Noi ne vom aprecia unul pe celălalt și mai mult după ce am petrecut această perioadă separați de văl. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul D. Todd Christofferson

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc”

Îndurarea mustrării ne poate purifica și pregăti pentru privilegiile spirituale mai mari.

Tatăl nostru Ceresc este un Dumnezeu care așteaptă mult de la noi. Așteptările Sale în ce ne privește sunt exprimate de Fiul Său, Isus Hristos, astfel: „Aș dori să fiți perfecți, tot așa cum sunt Eu sau așa cum Tatăl vostru care este în ceruri este perfect” (3 Nefi 12:48). El ne propune să ne facă sfinți, astfel încât să putem „suporta o glorie celestială” (D&L 88:22) și să „[locuim] în prezența Sa” (Moise 6:57). El cunoaște ceea ce este nevoie și, pentru a face posibilă transformarea noastră, El ne dă poruncile și legămintele Sale, darul Duhului Sfânt și, ceea ce este cel mai important, ispășirea și învierea Preaiubitului Său Fiu.

În toate acestea, scopul lui Dumnezeu este ca noi, copiii Săi, să putem trăi bucuria supremă, aceea de a fi veșnic alături de El și de a deveni chiar așa cum este El. Cu ani în urmă, vârstnicul Dallin H. Oaks a explicat: „Judecata finală nu este doar o evaluare

a totalului faptelor bune și rele – a ceea ce am *făcut*. Este o recunoaștere a efectului final al faptelor și gândurilor noastre – a ceea ce am *devenit*. Nu este suficient pentru nimeni doar să facă lucruri fără sinceritate și fără intenție adevărată. Poruncile, rânduielile și legămintele Evangheliei nu constituie o listă de depuneri bancare ce trebuie făcute într-un cont ceresc. Evanghelia lui Isus Hristos este un plan care ne arată cum să devenim ceea ce Tatăl Ceresc dorește ca noi să devenim”¹.

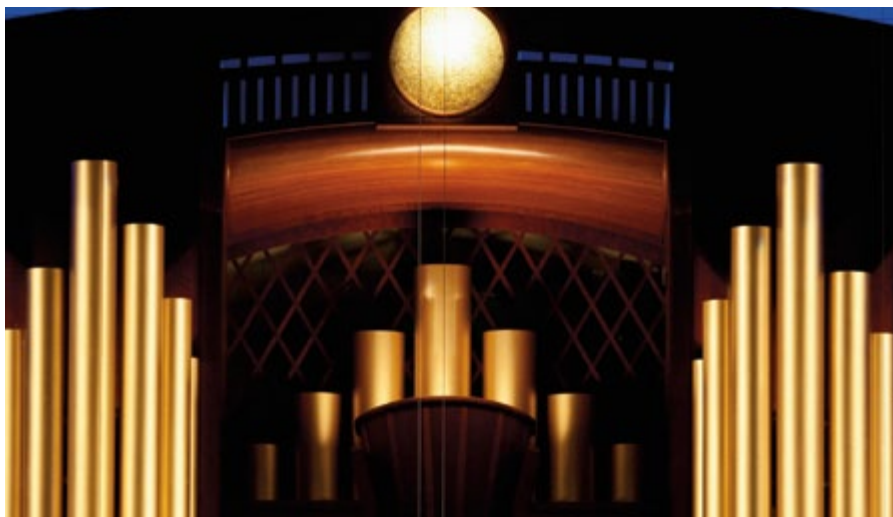
Din nefericire, mulți creștini din zilele noastre nu recunosc că Dumnezeu cere anumite lucruri celor care cred în El, considerându-L un majordom „care le îndeplinește cererile când este chemat” sau un terapeut al cărui rol este să-i ajute pe oameni „să aibă o părere bună despre ei înșiși”². Este o filozofie religioasă care „nu-și revendică puterea de a schimba

vieți”³. „Spre deosebire de acestea” declară un autor, „Dumnezeul prezent atât în scripturile evreiești, cât și în cele creștine cere nu numai dedicare, ci chiar viața noastră. Dumnezeu din Biblie vorbește despre viață și moarte, nu despre lucruri drăguțe, și cere o dragoste care face sacrificii, nu o atitudine lipsită de devotament și implicare”⁴.

Aș dori să vorbesc despre o anumită atitudine și practică pe care trebuie să o adoptăm dacă dorim să îndeplinim așteptările mari ale Tatălui nostru Ceresc. Aceasta este bunăvoința de a accepta și chiar de a căuta corectarea. Corectarea este vitală dacă dorim să ne trăim viețile potrivit „harului [care ne-a] fost dat după măsura darului lui Hristos” (Efeseni 4:13). Pavel a vorbit despre corectarea sau pedeapsa divină: „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește” (Evrei 12:6). Deși este, deseori, greu de îndurat, trebuie să ne bucurăm că Dumnezeu consideră că merităm timpul și efortul pe care-l face pentru a ne corecta.

Pedeapsa divină are cel puțin trei scopuri: (1) să ne convingă să ne pocăim, (2) să ne desăvârșească și să ne sfințească și (3) să ne redirecționeze, uneori, cursul vieții către ceea ce Dumnezeu știe că este o cale mai bună.

În primul rând, gândiți-vă la pocăință, condiția necesară pentru iertare și purificare. Domnul a declarat: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3:19). El a spus din nou: „Și poporul Meu trebuie să fie muștrat până când va învăța să fie supus, dacă este nevoie, prin lucrurile pe care le îndură” (D&L 105:6; vezi, de asemenea, D&L 1:27). Într-o revelație din zilele din urmă, Domnul a poruncit unui număr de patru conducători de rang înalt ai

Bisericii să se pocăiască (așa cum ne-a poruncit poate multora dintre noi) pentru că nu-și învățaseră copiii „potrivit poruncilor” și pentru că nu fuseseră „mai sârguincioși și preocupați acasă” (vezi D&L 93:41–50). Fratele lui Jared, din Cartea lui Mormon, s-a pocăit când Domnul a stat într-un nor și i-a vorbit „timp de trei ore... și l-a dojenit pe el pentru că el nu și-a adus aminte să cheme numele Domnului” (Eter 2:14). Pentru că el a răspuns atât de supus acestei dojeni aspre, fratelui lui Jared i s-a dat, mai târziu, privilegiul de a-L vedea pe Mântuitorul din existența premuritoare și de a fi instruit de El (vezi Eter 3:6–20). Rodul dojenii lui Dumnezeu este pocăința care duce la neprihănire (vezi Evrei 12:11).

Pe lângă încurajarea pocăinței noastre, îndurarea dojenii ne poate perfecționa și pregăti pentru privilegiile mai mari. Domnul a spus: „Poporul Meu trebuie încercat în toate lucrurile pentru ca el să fie pregătit să primească slava pe care o am pentru el, chiar slava Sionului; și acela care nu îndură mustrarea nu este demn de împărăția Mea” (D&L 136:31). Într-un alt loc, El spune: „Pentru că, toți aceia care nu vor îndura mustrarea, ci Mă vor renege, nu pot fi sfințiți” (D&L 101:5; vezi, de asemenea, Evrei 12:10). Așa cum a spus vârstnicul Paul V. Johnson în această dimineață, noi trebuie să fim atenți să nu refuzăm chiar lucrurile care ne ajută să dobândim natura divină.

Cei care l-au urmat pe Alma au întemeiat o comunitate a Sionului în Helam, dar apoi au devenit sclavi. Ei nu au meritat această suferință, ba chiar dimpotrivă, dar cronica spune:

„Cu toate acestea, Domnul găsește potrivit să pedepsească pe poporul Său; da, El a pus la încercare răbdarea și credința lor.

Cu toate acestea – oricine își pune nădejdea în El, acela va fi înălțat în ziua din urmă. Da, și astfel a fost cu poporul acesta” (Mosia 23:21–22).

Domnul i-a întărit și le-a ușurat pozele într-atât încât ei nu le simțeau pe spatele lor și, apoi, la timpul potrivit, i-a eliberat (vezi Mosia 24:8–22). Credința lor a fost incomensurabil întărită de experiența pe care au trăit-o și, totdeauna după aceea, ei s-au bucurat de o legătură specială cu Domnul.

Dumnezeu folosește o altă formă de a dojeni sau corecta pentru a ne îndruma către un viitor pe care nu ni-l imaginăm sau nu ni-l putem imagina acum, dar despre care El știe că este mai bun pentru noi. Președintele Henry B. Brown, fost membru al Celor Doisprezece și consilier în Prima Președinție, a relatat o experiență personală. Cu mulți ani în urmă, cumpărase o fermă în paragină în Canada. Când a început să-și curețe și să-și repare proprietatea, a dat peste un rug de coacăze care crescuse înalt de peste doi metri dar nu dădea nicio coacăză, așa încât el l-a tăiat, lăsând doar câteva crenguțe. Apoi, în vârful fiecărei crenguțe, a văzut o picătură ca o lacrimă,

ca și cum rugul plângea, și i s-a părut că-l aude spunând:

„Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Crescusem atât de frumos... Și acum m-ai tăiat. Toate plantele din grădină mă vor privi de sus... Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Am crezut că ești grădinarul locului”.

Președintele Brown a răspuns: „Ascultă, micuțule rug de coacăze, eu sunt grădinarul locului și știu ce doresc să fii tu. Nu doresc să fii un pom fructifer sau unul care să dea umbră. Doresc să fii un rug de coacăze și, într-o zi, micuțule rug, când vei fi plin de fructe, vei spune: «Mulțumesc, Domnule Grădinar, pentru că m-ai iubit atât încât ai făcut efortul să mă tai»”.

Ani mai târziu, președintele Brown era ofițer în Trupele de uscat canadiene și fusese trimis în Anglia. Când un ofițer superior a fost rănit în luptă, președintelui Brown i-a venit rândul să fie promovată la gradul de general și a fost chemat la Londra. Deși președintele Brown îndeplinea toate condițiile pentru a fi promovată, aceasta nu s-a întâmplat pentru că era mormon. Generalul care îi era comandant a spus, pe scurt: „Meriți această promovare, dar nu ți-o pot da”. În acel moment, din cauza unei discriminări evidente, președintele Brown nu a obținut lucrul pe care îl sperase, pentru care se rugase și se pregătise zece ani. Continuându-și povestirea, președintele Brown a spus:

„Am urcat în tren și am pornit înapoi... cu inima frântă și cu amărăciune în suflet... Când am ajuns în cortul meu... mi-am aruncat boneta pe patul de campanie. Mi-am încheștat pumnii și i-am ridicat spre cer. Am spus: «Cum ai putut să-mi faci așa ceva, Dumnezeu? Am făcut tot ce am putut pentru a îndeplini condițiile. Nu există nimic din ce puteam face – din ce trebuia să fac – pe care să nu-l fi făcut. Cum ai

putut să-mi faci așa ceva?». Eram plin de amărăciune.

Și, apoi, am auzit un glas pe care l-am recunoscut. Era propriul meu glas și spunea: «Eu sunt grădinarul locului. Știu ce doresc să faci». Amărăciunea din sufletul meu a dispărut și am căzut în genunchi lângă pat pentru a cere iertare pentru nerecunoștința mea ...

Acum, după aproape 50 de ani, privesc în sus la [Dumnezeu] și spun «Mulțumesc, Domnule Grădinar, pentru că m-ai tăiat, pentru că m-ai iubit suficient de mult încât să mă rănești»⁵.

Dumnezeu a știut ce trebuia să devină Hugh B. Brown și de ce era nevoie pentru ca acest lucru să se întâmple și El a redirecționat cursul vieții lui pentru a-l pregăti pentru sfântul apostolat.

Dacă dorim sincer și ne străduim să ne ridicăm la înălțimea marilor așteptări ale Tatălui nostru Ceresc, El va face astfel încât noi să primim tot ajutorul de care avem nevoie, fie că este alinare, întărire ori pedeapsă. Dacă vom dori s-o acceptăm, corectarea necesară va veni sub multe forme și din multe surse. Poate veni în timpul

rugăciunilor noastre, când Dumnezeu vorbește minții și inimii noastre prin Duhul Sfânt (vezi D&L 8:2). Poate veni sub forma răspunsului la rugăciuni, răspuns ce poate fi „nu” sau un altul decât cel pe care îl așteptam. Mustrarea poate veni în timp ce studiem scripturile și ni se reamintesc greșelile, nesupunerea sau, pur și simplu, lucrurile pe care am neglijat să le facem.

Corectarea poate veni prin alții, mai ales prin aceia care sunt inspirați de Dumnezeu să ne aducă fericire. Apostoli, profeți, patriarhi, episcopi și alții au fost chemați în Biserică astăzi la fel ca în vechime „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:12). Poate unele dintre lucrurile spuse în această conferință au fost considerate de dumneavoastră o chemare la pocăință sau schimbare, care, dacă îi veți da ascultare, vă va ridica într-un loc mai înalt. Ne putem ajuta unul pe altul ca membri ai Bisericii; este unul dintre motivele principale pentru care Salvatorul a întemeiat o biserică. Chiar și atunci când suntem criticați în mod răuvoitor

de persoane care ne desconsideră sau nu ne iubesc, ar putea fi util să dăm dovadă de suficientă umilință pentru a analiza situația și a învăța din ea orice ne-ar putea fi de folos.

Corectarea, să sperăm că blândă, poate veni din partea soției sau a soțului. Vârstnicul Richard G. Scott, care tocmai ne-a vorbit, își amintește o perioadă de la începutul căsătoriei sale, când soția sa, Jeanene, l-a sfătuit să privească direct oamenii când le vorbea. „Privești podeaua, tavanul, fereastra, peste tot, dar nu în ochii lor”, a spus ea. El și-a împărit în inimă acea dojană blândă și ea l-a ajutat să fie mai eficient în sfaturile oferite și în lucrul cu oamenii. Eu, care am slujit ca misionar cu timp deplin sub îndrumarea președintelui Scott de atunci, pot confirma că, în timpul discuțiilor, el te privește în ochi. Pot adăuga, de asemenea, că, atunci când cineva trebuie corectat, acea privire poate fi foarte pătrunzătoare.

Părinții pot și trebuie să corecteze, chiar să pedepsească, pentru ca fiii și fiicele lor să nu fie supuși de nemilosul Satana și susținătorii lui. Președintele Boyd K. Packer a observat că, atunci când o persoană în postura de a corecta o alta nu face acest lucru, ea se gândește la ea însăși. Aduceți-vă aminte că muștrarea trebuie făcută la timpul necesar, cu severitate și claritate

„când [ești inspirat] de Duhul Sfânt; și, după aceea, arătându-i aceluia pe care l-ai muștrat o dragoste sporită pentru ca el să nu te considere ca dușmanul său” (D&L 121:43).

Aduceți-vă aminte că, dacă nu acceptăm corectarea, ceilalți ar putea să înceteze s-o mai ofere în pofida dragostei lor pentru noi. Dacă, în repetate rânduri, noi nu reacționăm la pedeapsa unui Dumnezeu iubitor, atunci și El va înceta să ne mai pedepsească. El spune: „Spiritul Meu nu se va strădui întotdeauna cu omul” (Eter 2:15). În cele din urmă, multe dintre pedepsele noastre trebuie să vină de la noi – trebuie să ne corectăm singuri. Una dintre metodele prin care preaiubitul nostru coleg, decedat acum, vârstnicul Joseph B. Wirthlin, a devenit ucenicul pur și umil pe care l-am cunoscut, a fost analizarea modului în care și-a îndeplinit orice însărcinare sau misiune. Dorind să facă ce era plăcut lui Dumnezeu, el a hotărât să afle ce putea îmbunătăți și să pună în practică apoi cu sârguință fiecare învățătură desprinsă.

Noi, toți, putem îndeplini marile așteptări ale lui Dumnezeu oricât de mari sau mici ar putea fi capacitatea și talentul nostru. Moroni afirmă: „Dacă voi vă veți lepăda de orice necredință și-L veți iubi pe Dumnezeu cu toată

puterea, mintea și tăria voastră, atunci harul Lui este destul pentru voi pentru ca prin harul Lui voi să puteți să fiți perfecți în Hristos” (Moroni 10:32). Efort nostru plin de sârguință și devotament aduce acest har dătător de putere și tărie; acest efort include cu siguranță supunerea față de pedeapsa lui Dumnezeu și pocăința totală, sinceră. Să ne rugăm pentru a primi corectarea Sa plină de dragoste.

Fie ca Dumnezeu să vă sprijine în străduința dumneavoastră de a vă ridica la nivelul marilor Sale așteptări și să vă acorde deplina fericire și pace ce urmează în mod firesc. Eu știu că dumneavoastră și cu mine putem deveni una cu Dumnezeu și Hristos. Despre Tatăl nostru Cereș și Preaiubitul Său Fiu și potențialul pe care îl avem datorită Lor, eu depun mărturie cu umilință și încredere, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Dallin H. Oaks, „The Challenge to Become”, *Liahona*, ianuarie 2001, p. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), p. 17.
3. Dean, *Almost Christian*, p. 30; vezi, de asemenea, Christian Smith și Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), p. 118–171.
4. Dean, *Almost Christian*, p. 37.
5. Henry B. Brown, „The Currant Bush”, *Liahona*, martie 2002, p. 22, 24.

Vârstnicul Carl B. Pratt
din Cei Șaptezeci

Cele mai prețioase binecuvântări ale Domnului

Pe măsură ce ne plătim zeciuiala cu credință, Domnul va deschide zăgazurile cerurilor și va turna asupra noastră cele mai prețioase binecuvântări ale Sale.

Sunt recunoscător pentru strămoșii neprihăniți care le-au predat Evanghelia copiilor lor, în căminele lor, cu mult timp înainte de a exista seri în familie oficiale. Bunicii din partea mamei mele au fost Ida Jesperson și John A. Whetten. Aceștia au locuit în comunitatea mică din Colonia Juárez, Chihuahua, Mexic. Copiii din familia Whetten au fost învățați prin instruire și prin urmarea exemplului părinților lor.

Vremurile erau grele în Mexic la începutul anilor 1920. Revoluția violentă tocmai se încheiase. Foarte puțini bani erau puși în circulație, majoritatea fiind monede. Adesea, oamenii făceau afaceri prin troc sau schimburi de bunuri și servicii.

Într-o zi, spre sfârșitul verii, bunicul John a venit acasă după ce făcuse un târg și primise 100 de pesos în monede de argint drept câștig al său. I-a dat banii lui Ida, cu instrucțiunile că aceștia urmau să fie folosiți pentru viitoarele costuri ale școlarizării copiilor lor.

Ida a fost recunoscătoare pentru bani, dar i-a amintit lui John că nu plățiseră deloc zeciuiala întreaga vară. Ei nu aveau venit în bani, dar Ida i-a amintit că animalele le oferiseră carne, ouă și lapte. Grădina le oferise fructe și legume din belșug, iar ei făcuseră alte schimburi pentru bunuri care nu implicau bani. Ida a sugerat ca ei să-i dea banii episcopului drept zeciuială.

John a fost puțin dezamăgit, deoarece banii ar fi ajutat mult la educația copiilor, dar a consimțit repede că ei trebuiau să-și plătească zeciuiala. El a dus punga grea la biroul pentru zeciuială și i-a dat banii episcopului.

La scurt timp după aceea, a aflat că un om de afaceri înstărit din Statele Unite, un anume domn Hord, urma să sosească în următoarea săptămână cu mai mulți bărbați pentru a petrece câteva zile în munți pentru a vâna și a pescui.

Bunicul John s-a întâlnit cu grupul de bărbați, nu departe de gara de

tren de lângă Colonia Juárez. El avea numărul necesar de cai de călărie și animale de povară pentru a transporta bagajele și echipamentul de campare spre munte. A petrecut săptămâna care a urmat fiindu-le ghid acelor bărbați și având grijă de tabără și de animale.

La sfârșitul săptămânii, bărbații s-au întors la gară pentru a lua trenul înapoi spre Statele Unite. John a fost plătit în acea zi pentru munca sa și i s-a dat o pungă cu pesos în monede de argint pentru a acoperi celelalte cheltuieli. Odată ce John și bărbații care erau cu el și-au primit plata, John a înapoiat restul de bani domnului Hord, care a fost surprins, întrucât nu se așteptase să mai rămână vreun ban. L-a întrebat pe John pentru a se asigura că fuseseră acoperite toate costurile, iar John i-a răspuns că toate cheltuielile pentru călătorie fuseseră acoperite și că acela era restul de bani.

Trenul a șuierat. Domnul Hord a dat să plece și, apoi, s-a întors și i-a aruncat lui John punga grea cu monede. „Poftim, ia asta și du-o acasă pentru băieții tăi”, a spus el. John a prins punga și s-a îndreptat spre Colonia Juárez.

În acea seară, în timp ce familia s-a adunat după cină pentru a auzi povești despre călătorie, John și-a amintit de pungă, a adus-o și a așezat-o pe masă. John a spus că nu știa câți bani erau în pungă și, pentru a se amuza, au golit punga pe masă – era o grămadă destul de mare de bani – iar când aceștia au fost numărați, suma era de fix 100 de pesos în monede de argint. Desigur, faptul că domnul Hord se hotărâse să facă acea călătorie a fost considerat o mare binecuvântare. John și băieții săi câștigaseră bani buni, dar restul de 100 de pesos le-a amintit de exact aceeași sumă pe care o plățiseră ca zeciuială cu o săptămână înainte.

Pentru unii, aceasta ar putea fi o coincidență interesantă dar, pentru familia Whetten, a fost, în mod clar, o lecție din partea Domnului că El Își amintește de promisiunile pe care le face aceluia care își plătesc zeciuiala cu credință.

Când eram copil, îmi plăcea foarte mult această povestire, deoarece era despre o călătorie de campament cu caii, făcută în munți pentru a vâna și a pescui. Și îmi plăcea foarte mult deoarece ne învăța că, atunci când ne supunem poruncilor, suntem binecuvântați. Există mai multe lucruri pe care le putem deduce din această poveste despre zeciuială.

În primul rând, veți observa că, în acest caz, plata zeciuiei nu a avut legătură cu suma de bani care a reprezentat venitul. Familia Whetten a hotărât să-și folosească primul venit în bani pentru a plăti zeciuiala deoarece trăiseră bine având animale și o grădină roditoare cu fructe și legume. Evident, ei se simțeau îndatorați Domnului pentru binecuvântările primite.

Aceasta ne amintește de ceea ce implică spusele Domnului când întreabă: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?”.

Oamenii întreabă: „Cu ce Te-am înșelat?” „Cu zeciuiele și darurile de mâncare” (Maleahi 3:8). Da, dragi frați și surori, așa cum și-au dat seama John și Ida Whetten în acea vară, cu zeci de ani în urmă, cu toții suntem îndatorați Domnului. Să nu fim acuzați că Îl înșelăm pe Dumnezeu. Să fim cinstiți și să ne plătim datoriile față de Domnul. El nu cere decât 10%. Integritatea de care dăm dovadă plătinându-ne datoriile noastre către Domnul ne va ajuta să fim cinstiți față de aproapele nostru.

Următorul lucru pe care l-am observat în legătură cu acea poveste este faptul că bunicii mei au plătit zeciuiala indiferent de situația financiară precară a familiei lor. Ei cunoșteau porunca Domnului, au făcut ca scripturile să li se aplice lor (vezi 1 Nefi 19:23–24) și s-au supus legii. Aceasta așteaptă Domnul de la întreg poporul Său. El Se așteaptă ca noi să plătim zeciuiala, nu doar când avem din abundență, nu numai dacă ne rămân bani după ce sunt acoperite cheltuielile, ci așa cum a poruncit El în vechime, din „primele roade” ale venitului nostru, fie că acesta este mic sau mare. Domnul a poruncit: „Să nu pregeți să-Mi aduci pârga secerișului tău și a culesului viei

tale” (Exodul 22:29). Din experiență personală, cel mai sigur mod de a plăti zeciuiala cu credință este de a o plăti de îndată ce primesc orice venit. De fapt, am aflat că acesta este singurul mod pentru a mă asigura că sunt destui bani pentru a plăti zeciuiala integral.

Învățăm de la bunicii mei Whetten că, în ce privește zeciuiala, nu este, de fapt, vorba de bani; este vorba de credință – credință în Domnul. El ne promite binecuvântări dacă ne supunem poruncilor Sale. În mod clar, John și Ida Whetten au dat dovadă de mare credință prin plata zeciuiei lor. Să dăm dovadă de credință în Domnul plătinându-ne zeciuiala. Să plătim zeciuiala întâi, să o plătim în mod cinstit. Să ne învățăm copiii să plătească zeciuiala chiar și din alocație sau din alte venituri, iar apoi să-i luăm cu noi la interviul de sfârșit de an pentru stabilirea zeciuiei ca ei să cunoască exemplul nostru și dragostea noastră pentru Domnul.

Există posibilitatea ca această poveste despre bunicii mei să fie interpretată greșit. Am putea deduce că, deoarece plătim zeciuiala cu bani, Domnul ne va binecuvânta întotdeauna cu bani. Tindeam să cred acest lucru când eram copil. Dar, de atunci, am învățat că nu se întâmplă neapărat așa. Domnul le promite binecuvântări celor care își plătesc zeciuiala. El le promite că va „deschide zăgazarile cerurilor, și [va] turna... belșug de binecuvântare” (Maleahi 3:10). Depun mărturie că El Își îndeplinește promisiunile iar, dacă noi ne plătim zeciuiala cu credință, nu ne vor lipsi cele necesare vieții, însă El nu ne promite avere. Bani și conturile bancare nu sunt cele mai de preț binecuvântări ale Sale. El ne binecuvântează cu înțelepciune pentru a ne administra resursele materiale limitate, înțelepciune care ne

permite să trăim mai bine cu 90% din venitul nostru decât cu 100%. Astfel, plătitorii de zeciuială credincioși înțeleg principiul cumpătării și tind să se bizuie mai mult pe forțele proprii.

Am ajuns să înțeleg că binecuvântările cele mai de preț ale Domnului sunt cele spirituale, iar acestea sunt, de multe ori, legate de familie, prieteni și Evanghelie. Adesea, El pare să ofere binecuvântarea unei sensibilități deosebite față de influența și îndrumarea Spiritului Sfânt, în special în probleme de căsnicie și familie, cum ar fi creșterea copiilor. O asemenea sensibilitate spirituală ne poate ajuta să ne bucurăm de binecuvântările păcii și armoniei în cămin. Președintele James E. Faust a sugerat că plata zeciuiei este „o asigurare excelentă împotriva divorțului” („Enriching Your Marriage”, *Liahona*, aprilie 2007, p. 5).

Plata zeciuiei ne ajută să dezvoltăm o inimă supusă și blândă, o inimă plină de recunoștință care tinde să „[mărturisească] mâna Lui în toate lucrurile” (D&L 59:21). Plata zeciuiei ne încurajează să avem o inimă generoasă și iertătoare, o inimă caritabilă, plină de dragostea pură a lui Hristos. Noi devenim dornici să-i slujim și să-i binecuvântăm pe ceilalți, cu o inimă supusă voinței Domnului. Cei care își plătesc zeciuiala în mod regulat observă că s-a întărit credința lor în Domnul Isus Hristos și că au dezvoltat o mărturie fermă și traică despre Evanghelia Sa și despre Biserica Sa. Niciuna dintre aceste binecuvântări nu sunt financiare sau materiale în vreun fel, dar ele sunt, cu siguranță, cele mai prețioase binecuvântări ale Domnului.

Depun mărturie că, pe măsură ce ne plătim zeciuiala cu credință, Domnul va deschide zăgăzurile cerurilor și va turna asupra noastră cele mai prețioase binecuvântări ale Sale. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Lynn G. Robbins
din Cei Șaptezeci

Ce fel de bărbați și femei trebuie să fiți?

Fie ca eforturile dumneavoastră de a dezvolta însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos să aibă succes, astfel încât imaginea Sa să fie întipărită în înfățișarea dumneavoastră și ca însușirile Sale să se manifeste în comportamentul dumneavoastră.

„**A** fi sau a nu fi?” este, de fapt, o întrebare foarte bună¹. Salvatorul a adresat întrebarea într-un fel mult mai profund, făcând din aceasta o întrebare vitală referitoare la doctrină pentru fiecare dintre noi: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi? Adevărat vă spun Eu vouă, tot așa cum *sunt Eu*” (3 Nefi 27:27; subliniere adăugată). Persoana întâi singular, timpul prezent a verbului *a fi* este *Eu sunt*. El ne invită să luăm asupra noastră numele Său și caracterul Său.

Pentru a deveni așa cum *este* El, trebuie să *facem* și noi lucrurile pe care le-a *făcut* El: „Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, aceasta este Evanghelia Mea; iar voi cunoașteți lucrurile pe care trebuie să le *faceți* în Biserica Mea; căci lucrurile pe care voi M-ați văzut pe Mine că le *fac*, pe acelea trebuie să le *faceți* și voi” (3 Nefi 27:21; subliniere adăugată).

A fi și *a face* sunt două lucruri inseparabile. Ca doctrine interdependente, ele se întăresc și se promovează reciproc. De exemplu, credința inspiră pe cineva să se roage și, la rândul ei,

rugăciunea întărește credința celui care se roagă.

Salvatorul i-a criticat adesea pe cei care *făceau* bine fără *să fie* buni – numindu-i fățarnici: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Marcu 7:6). *Să faci bine* fără *să fi bun* înseamnă să fi fățarnic sau să pretinzi că ești ceea ce nu ești – înseamnă prefăcătorie.

În schimb, *să fi bun* fără *să faci bine* reprezintă un lucru fără valoare, la fel cum „credința: dacă n-are fapte, *este moartă* în ea însăși” (Iacov 2:17; subliniere adăugată). *Să fi bun* fără *să faci bine* înseamnă, de fapt, că nu *ești bun* – înseamnă să te amăgești singur, presupunând că ești bun pentru simplul motiv că intențiile tale sunt bune.

Să faci bine fără *să fi bun* – ceea ce înseamnă să fi fățarnic – reflectă o imagine falsă în fața altora, iar *să fi bun* fără *să faci bine* reflectă o imagine falsă față de propria-ți persoană.

Salvatorul i-a muștrăsat aspru pe cărturari și farisei pentru fățarnicia lor: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială” – un lucru

pe care îl *făceau* – „din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia” (Matei 23:23). Sau, cu alte cuvinte, nu *au fost* ceea ce trebuiau *să fi fost*.

Deși Salvatorul a recunoscut importanța de *a face bine*, El ne-a învățat că [cel mai însemnat lucru] este *să fii bun*. Însemnătatea mai mare a faptului de *a fi bun* este ilustrată în exemplele următoare:

- Pășirea în apele botezului este un lucru pe care îl *facem*. Înainte de a face acest pas trebuie să *fim* credincioși, adică să avem credință în Isus Hristos și o mare schimbare în inima noastră.
- Luarea din împărtășanie este un lucru pe care îl *facem*. Să fim demni de a lua din împărtășanie este un lucru mai însemnat și mult mai important.
- Rânduirea la un oficiu al preoției este o acțiune sau un lucru pe care îl *facem*. Totuși, lucrul mai însemnat este puterea preoției care are la bază „principiile dreptății” (D&L 121:36) sau ceea ce *suntem*.

Mulți dintre noi facem liste ce cuprind lucruri *de făcut* pentru a ne aminti ceea ce vrem să îndeplinim. Dar oamenii au rareori liste despre ce trebuie *să fie*. De ce? Lucrurile *de făcut* reprezintă activități sau evenimente care pot fi tăiate de pe liste odată ce sunt *făcute*. Totuși, ceea ce trebuie să fim reprezintă un proces continuu. Nu putem bifa ca fiind complet procesul de *a fi*. Vinerea următoare o pot invita pe soția mea în oraș pentru a petrece o seară plăcută împreună, ceea ce poate fi un lucru *de făcut*. Dar *a fi* un soț bun nu este un eveniment; acest lucru *ține* de firea mea – de caracterul meu sau de cine sunt eu.

Sau, în calitate de părinte, când pot tăia de pe listă pe unul dintre copii

considerându-l ca pe un lucru *făcut*? Noi nu putem înceta niciodată să *fim* părinți buni. Și, pentru a fi părinți buni, unul dintre cele mai importante lucruri pe care le putem preda copiilor noștri este cum *să fie* mai asemănători Salvatorului.

Însușirile care ne fac *să fim* mai asemănători lui Hristos nu pot fi văzute, dar ele reprezintă forța ce pune în mișcare toate lucrurile pe care le *facem* și care pot fi văzute. Când părinții îl ajută pe un copil să învețe să meargă, spre exemplu, vedem părinți *făcând* lucruri cum ar fi să-l ajute să-și mențină echilibrul și să-și laude copilul. Aceste lucruri pe care le *fac* scot la lumină dragostea nevăzută din inimile lor și credința și speranța neobservate pe care le au în abilitățile copilului lor. Eforturile pe care le depun zi de zi arată cât *sunt* de sânguincioși și răbdători – trăsături care nu se văd.

Deoarece ceea ce *suntem* influențează și motivează lucrurile pe care le facem, este mai eficient să predăm altora despre cum *să fie* pentru a-și îmbunătăți comportamentul decât să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care să le *facă*.

Când copiii nu se poartă cum trebuie, cum ar fi când se ceartă între ei, noi îi corectăm, adesea, în mod greșit, bazându-ne pe lucrurile pe care le-au *făcut* sau pe cearta pe care am văzut-o. Dar ceea ce *fac* – comportamentul lor – este numai o manifestare a unui motiv nevăzut din inima lor. Ne-am putea întreba: „Ce însușiri, dacă ar fi înțelese de copil, ar putea corecta acest comportament în viitor? Să fie răbdător și să ierte atunci când este supărat? Să fie răbdător și să ierte atunci când este supărat? Să iubească pacea și fie împăciuitoare? Să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile sale și să nu dea vina pe altcineva?”

Cum le predau părinții aceste însușiri copiilor? Nu vom avea niciodată o

ocazie mai mare de a-i învăța pe copiii noștri și a le da dovadă de însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos decât felul în care îi disciplinăm. *Disciplina* are aceeași rădăcină ca și cuvântul *discipol* și implică răbdare și predare din partea noastră. Nu ar trebui să fie realizată cu mânie. Ar trebui și trebuie să ne disciplinăm în felul în care suntem învățați în secțiunea 121 din Doctrină și legăminte: „Prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră; prin blândețe și pură cunoaștere” (versetele 41–42). Acestea sunt *însușiri asemănătoare* cu ale lui Hristos ce trebuie să fie o parte din cine *suntem*, ca părinți și ucenici ai lui Hristos.

Prin disciplină, copilul învață despre consecințe. În asemenea momente, este bine să transformați situațiile neplăcute în unele plăcute. Dacă un copil mărturisește un lucru greșit pe care l-a făcut, lăudați curajul pe care l-a avut pentru a mărturisi. Întrebați-i pe copii ce au învățat din greșeala sau fapta rea pe care au făcut-o, lucru ce vă oferă dumneavoastră și, mai important, oferă Spiritului ocazia de a-i mângâia și de a-i învăța ceva. Când le predăm doctrina prin intermediul Spiritului, acea doctrină are puterea de a le schimba, cu timpul – ceea ce *sunt* – însuși caracterul lor.

Alma a descoperit același principiu, și anume că „predicarea cuvântului avea o mare tendință să conducă poporul să *facă* ceea ce era drept – da, aceasta avusese un efect cu mult mai puternic asupra minților poporului, decât sabia” (Alma 31:5; subliniere adăugată). De ce? Pentru că sabia se concentra numai asupra pedepsirii comportamentului – ceea ce *făceau* – pe când predicarea cuvântului schimba însuși comportamentul oamenilor – ceea ce *erau* sau ce puteau *deveni*.

Un copil cuminte și ascultător nu va învăța foarte multe despre cum să

fiți părinți. Dacă sunteți binecuvântați cu un copil care vă testează răbdarea la maxim, veți deveni foarte experimentați în calitatea dumneavoastră de părinți. În loc să vă întrebați dacă ați făcut ceva greșit în viața premuritoare pentru a merita așa ceva, l-ați putea vedea pe copilul mai neascultător ca pe o binecuvântare și o oportunitate pentru dumneavoastră de a deveni mai asemănători lui Dumnezeu. Cu care copil vă vor fi puse la încercare, dezvoltate și rafinate răbdarea, suferința îndelungată și alte însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos? Este oare posibil ca dumneavoastră să aveți nevoie de acest copil la fel de mult cum are el nevoie de dumneavoastră?

Cu toții am auzit sfatul de a condamna păcatul și nu păcătosul. În mod asemănător, când copiii noștri fac ceva greșit, trebuie să fim atenți să nu spunem lucruri care îi vor face pe copii să creadă că lucrul greșit pe care ei l-au *făcut* reprezintă cine sunt ei. „Nu etichetați niciodată copiii care au făcut ceva greșit cu vorbe de genul «prost», «greu de cap», «leneș» sau «neîndemânatic»². Copiii noștri sunt copiii lui Dumnezeu. Aceasta reprezintă adevărata lor identitate și adevărul lor potențial. Planul Său este tocmai de a-i ajuta pe copiii Săi să depășească greșelile și faptele greșite și să progreseze pentru a deveni așa cum *este* El. De aceea, comportamentul greșit trebuie privit ca un lucru temporar, nu permanent – un fapt, nu o identitate.

De aceea, atunci când vrem să-i disciplinăm, trebuie să avem grijă să nu folosim expresii care generalizează, cum ar fi: „Tu, mereu ...” sau „Tu niciodată ...”. Folosiți cu grijă expresii de genul: „Niciodată nu ții cont de părerea mea” sau „De ce ne faci să te-așteptăm mereu?”. Expresii de acest gen fac ca acțiunile copiilor să fie luate de către ei drept comportament și pot influența negativ

percepția lor despre propria persoană și despre valoarea individuală.

Confuzia cu privire la identitatea unei persoane poate avea loc, de asemenea, atunci când întrebăm copiii ce vor să *fie* atunci când vor crește, ca și cum ceea ce *face* o persoană pentru a-și câștiga existența definește cine *este* ea. Nici profesia, nici averea nu ar trebui să stabilească identitatea sau valoarea vreunei persoane. Salvatorul, de exemplu, a fost un simplu tâmplar, dar acel lucru nu a fost nici pe departe ceea ce l-a definit viața.

În ajutorul pe care îl oferim copiilor să descopere cine sunt ei cu adevărat și să-și îmbunătățească părerea cu privire la valoarea lor personală, noi putem complimenta în mod corespunzător realizările sau comportamentul – ce au *făcut*. Însă ar fi și mai înțelept ca, atunci când îi laudăm, să ne concentrăm mai mult atenția asupra caracterului și crezurilor lor – asupra a cine *sunt* ei.

Într-o competiție sportivă, o modalitate înțeleaptă de a lauda performanța copiilor noștri – ceea ce *fac* – este aceea de a complimenta felul lor de a *fi* – cum ar fi activ, perseverent, echilibrat în fața adversității etc. – complimentând, astfel, atât felul lor de a *fi*, cât și ceea ce *fac*.

Când îi rugăm pe copii să *facă* treburi prin casă, putem, de asemenea, să găsim modalități de a complimenta felul lor de a *fi*, de exemplu: „Sunt atât de bucuroasă să te văd făcând cu plăcere treabă în casă”.

Când copiii ne arată carnetul de note, i-am putea lauda pentru notele sale bune, dar ar putea fi și mai util să-i laudăm pentru *sârguința lor*: „Ai trecut toate examenele. Ești o persoană care știe să înceapă și să ducă la bun sfârșit lucruri grele. Sunt mândru de tine”.

În timpul studierii scripturilor împreună cu familia, căutați și discutați despre exemple de însușiri de caracter

descoperite în timpul studiului pe care l-ați avut în acea zi. Pentru că însușirile asemănătoare cu cele ale lui Hristos sunt daruri de la Dumnezeu... [și] fără ajutorul Său nu le puteți dobândi³, rugați-vă pentru aceste daruri în particular și în familie.

Când sunteți la masă și serviți cina împreună, vorbiți din când în când despre aceste însușiri, mai ales despre cele pe care le-ați învățat în studiul din acea dimineață. „În ce fel ai fost un bun prieten azi? În ce fel ai dat dovadă de compasiune? Cum te-a ajutat credința să depășești încercările de azi? În ce fel ai fost demn de încredere? Cinstit? Generos? Umil?” În scripturi, se găsesc o mulțime de însușiri ce trebuie învățate și predate.

Cea mai bună modalitate de a preda cum să *fim* asemănători lui Hristos este aceea de a *fi* noi înșine asemănători lui Hristos, oferindu-le copiilor noștri un exemplu pe care îl pot vedea și simți. El este Părintele perfect și ne-a oferit manualul Său de instrucțiuni – scripturile.

Remarcile mele de astăzi au fost adresate, în principal, părinților, dar principiile se aplică tuturor. Fie ca eforturile dumneavoastră de a dezvolta însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos să aibă succes, astfel încât imaginea Sa să fie întipărită în înfățișarea dumneavoastră și ca însușirile Sale să se manifeste în comportamentul dumneavoastră. Apoi, când copiii dumneavoastră sau alții vor simți dragostea dumneavoastră și vă vor vedea comportamentul, ei să se apropie de El, este rugăciunea mea și mărturia mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prințul Danemarcei*, actul 3, scena 1, versul 56.
2. Carol Dweck, citat în Joe Kita, „Bounce Back Chronicles”, *Reader's Digest*, mai 2009, p. 95.
3. Vezi *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 122.

Vârșnicul Benjamin De Hoyos
din Cei Șaptezeci

Chemati să fim sfinți

Suntem așa binecuvântați că avem parte de această înfrățire a sfinților din zilele din urmă!

Dragii mei frați și surori, mă rog ca Duhul Sfânt să mă ajute să vă transmit mesajul meu.

În timpul vizitelor mele la conferințele de țărâși, de episcopii și de ramuri, mă simt mereu încărcat cu un sentiment profund de bucurie atunci când mă întâlnesc cu membrii Bisericii, cei care azi, la fel ca și credincioșii care au trăit la jumătatea timpului, sunt numiți sfinți. Spiritul de pace și dragoste pe care îl simt mereu în prezența lor mă ajută să înțeleg că mă aflu într-unul dintre țărâșii Sionului.

Deși mulți provin din familii care sunt membre în Biserică de două sau mai multe generații, mulți alții sunt convertiți recent. Lor le repetăm cuvintele de bun venit adresate efesenilor de apostolul Pavel:

„Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,

fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2:19–20).

În urmă cu câțiva ani, când slujeam la biroul Bisericii de Relații cu publicul din Mexic, am fost invitat să particip la o emisiune radio. Scopul programului era să descrie diversele religii din lume și să discute despre ele. Am fost desemnate două persoane pentru a

reprezenta Biserica și a răspunde întrebărilor ce puteau fi adresate pe parcursul acestui gen de program. După câteva pauze de publicitate, cum se spune în termeni radio, directorul de program a făcut următorul comentariu: „Avem alături de noi în această seară doi vârstnici ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă”. A făcut o pauză și, apoi, a întrebat: „De ce are Biserica un nume așa de lung? De ce nu folosiți un nume mai scurt sau unul mai comercial?”

Colegul meu și cu mine am zâmbit în fața unei întrebări atât de bune și, apoi, am început să explicăm că

numele Bisericii nu a fost ales de către un om. A fost dat de Salvator prin intermediul unui profet în aceste zile din urmă. „Pentru că așa se va numi Biserica Mea în ultimele zile, chiar Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă” (D&L 115:4). Directorul de program a răspuns imediat și foarte respectuos: „Atunci, vom repeta numele cu mare plăcere”. Nu îmi amintesc acum de câte ori a repetat numele important al Bisericii, însă îmi aduc aminte sentimentul plăcut care a fost prezent când noi am explicat nu numai numele Bisericii, dar și modul în care îi recomandă pe membrii Bisericii – sfinți din zilele din urmă.

Citim în Noul Testament că membrilor Bisericii lui Isus Hristos li s-a dat prima oară numele de creștini în Antiohia (vezi Faptele apostolilor 11:26), dar ei se numeau *unul pe celălalt* sfinți. Ce senzație plăcută trebuie să fi fost pentru ei să-l audă pe apostolul Pavel numindu-i „cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2:19) și, de asemenea, să zică despre ei că sunt „chemati să [fie] sfinți” (Romani 1:7; subliniere adăugată).

În măsura în care membrii Bisericii

Ushuaia, Argentina

trăiesc în acord cu principiile Evangheliei și urmează sfatul profeților, ei vor fi sfințiți, pas cu pas, fără ca nici măcar să-și dea seama. Membrii umili ai Bisericii care țin rugăciunea în familie și studiul scripturilor zilnic, cei care se implică în realizarea istoriei familiei și își consacră timp pentru a preaslăvi în templu cu regularitate, devin sfinți. Ei sunt cei care sunt devotați formării familiilor veșnice. Ei sunt și cei care își alocă timp din viața lor ocupată pentru a-i salva pe cei care s-au îndepărtat de Biserică și a-i încuraja să revină și să se așeze la masa Domnului. Ei sunt acei vârstnici și acele surori, precum și acele cupluri de persoane în vârstă care răspund chemării de a sluji ca misionari ai Domnului. Da, dragii mei frați și surori, ei devin sfinți, astfel încât descoperă acel sentiment cald și minunat numit caritate sau dragostea pură a lui Hristos (vezi Moroni 7:42–48).

Sfinții, ori membrii Bisericii, ajung, de asemenea, să-L cunoască pe Salvatorul nostru prin intermediul suferințelor și încercărilor. Să nu uităm că până și El a trebuit să sufere toate lucrurile. „Și El va lua moartea asupra Lui, ca să poată dezlega legăturile morții care leagă poporul Său; și va lua asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă, în ce privește trupul, ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor” (Alma 7:12).

Pe parcursul ultimilor ani am fost martor la suferințele multor oameni, inclusiv ale multora dintre sfinții noștri. Ne rugăm continuu pentru ei, rugându-L pe Domnul să intervină ca să nu le fie slăbită credința, iar ei să înainteze cu răbdare. Acestor sfinți le repetăm cuvintele de alinare ale profetului Iacov din Cartea lui Mormon:

„O, și atunci, frații mei preaiubiți, veniți la Domnul cel Sfânt. Amintiți-vă de cărările Lui că sunt drepte. Iată,

calea omului este strâmtă, dar se întinde dreaptă în fața Lui, iar păzitorul porții este Cel Sfânt al lui Israel; și El nu folosește acolo niciun slujitor; și nu este nicio altă cale decât prin poartă; și El nu poate fi înșelat, căci Domnul Dumnezeu este numele Lui.

Și oricui bate... El acelaia îi va deschide” (2 Nefi 9:41–42).

Nu contează situațiile, încercările sau provocările cu care ne confruntăm; înțelegerea doctrinei lui Hristos și a ispășirii Lui vor fi sursa tăriei și a păcii noastre – da, dragi frați și surori, acea pace interioară izvorâtă din Spiritul pe care Domnul îl oferă sfinților Lui credincioși. El ne hrănește spiritual, spunând: „Vă las pacea... Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înpăimânte” (Ioan 14:27).

Mulți ani la rând, am fost martor la credința mare a membrilor Bisericii, sfinți din zilele din urmă, care, având credință în planul Tatălui nostru Cereșc și în ispășirea Salvatorului nostru, Isus Hristos, au biruit chinurile și suferințele prin curaj și cu mare entuziasm, rămânând și continuând astfel pe cărarea strâmtă și îngustă a sfințirii. Nu găsesc cuvinte potrivite pentru a-mi

exprima aprecierea și admirația față de toți acești sfinți credincioși pe care am avut privilegiul să-i cunosc!

Deși cunoașterea noastră în ceea ce privește Evanghelia nu este atât de profundă precum este mărturia noastră despre adevărul ei, dacă ne punem încrederea în Domnul, vom fi sprijiniți în toate necazurile, încercările și suferințele noastre (vezi Alma 36:3). Prin această promisiune a Domnului către sfinții Lui nu înseamnă că vom fi scutiți de suferințe sau încercări, ci că vom fi sprijiniți pe parcursul lor și vom ști că Domnul este Cel care ne-a sprijinit.

Dragii mei frați și surori, suntem așa de binecuvântați că avem parte de această înfrățire a sfinților din zilele din urmă! Suntem așa de binecuvântați că mărturiile noastre despre Salvator se găsesc alături de cele ale profeților din vechime și ale celor din zilele noastre!

Mărturisesc că Domnul nostru, Cel Sfânt al lui Israel, trăiește și îndrumă Biserica Sa, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, prin intermediul preaiubitului nostru profet, Thomas S. Monson. În numele Domnului nostru, Isus Hristos, amin. ■

Vărstnicul C. Scott Grow
din Cei Șaptezeci

Miracolul ispășirii

Nu există păcat sau greșeală, durere sau suferință care să nu poată fi iertată prin puterea vindecătoare a ispășirii Lui.

În timp ce îmi pregăteam cuvântarea pentru această conferință, am primit de la tatăl meu un apel care m-a șocat. El mi-a spus că fratele meu mai mic murise în somn în acea dimineață. Mi s-a frânt inima. El avea doar 51 de ani. Gândindu-mă la el, am simțit nevoia să vă împărtășesc unele evenimente din viața lui. Am permisiunea de a face acest lucru.

În tinerețe, fratele meu era chipeș, prietenos și sociabil – dedicat pe deplin Evangheliei. După ce a slujit cu cinste într-o misiune, s-a căsătorit la templu cu draga inimii lui. Au fost binecuvântați cu un fiu și o fiică. Viitorul lui era promițător.

Însă, apoi, a cedat unei slăbiciuni. El a ales să ducă un stil de viață hedonistic, care l-a costat sănătatea, căsătoria și calitatea de membru al Bisericii.

S-a mutat departe de casă. El a avut acest comportament autodistructiv mai bine de un deceniu, însă Salvatorul nu l-a uitat sau abandonat. În cele din urmă, durerea disperării lui a permis spiritului de umilință să pătrundă în sufletul lui. Sentimentele lui de ură, răzvrătire și agresivitate au început să dispară. Asemenea fiului rătăcitor „și-a venit în fire”¹. El a început să-L caute pe Salvator și să-și reia drumul înapoi spre casă și la părinții lui credincioși care nu l-au abandonat niciodată.

El a mers pe calea pocăinței. Nu a fost ușor. După ce a stat în afara Bisericii timp de 12 ani, el a fost rebotezat și a primit din nou darul Duhului Sfânt. Binecuvântările preoției și cele din templu i-au fost, în cele din urmă, restaurate.

A fost binecuvântat să găsească o femeie dispusă să treacă cu vederea problemele de sănătate cauzate de viața dusă înainte și au fost pecetluiți în templu. Au avut doi copii împreună. El a slujit cu credință în cadrul episcopatului câțiva ani.

Fratele meu a murit luni dimineață, pe 7 martie. În vinerea dinainte, el și soția sa au fost seara la templu. Duminică dimineață, cu o zi înainte să moară, el a predat lecția din cadrul grupului său de înalți preoți. S-a dus la culcare în acea seară, fără a se mai trezi vreodată în această viață – dar o va face la învierea celor neprihăniți.

Sunt recunoscător pentru miracolul ispășirii din viața fratelui meu. Ispășirea Salvatorului este la îndemâna fiecăruia dintre noi – întotdeauna.

Noi avem parte de ispășire prin intermediul pocăinței. Când ne pocăim, Domnul ne îngăduie să lăsăm în urma noastră greșelile trecutului.

„Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele.

În acest mod veți cunoaște, dacă un om se pocăiește de păcatele lui – iată, el le va mărturisi și le va abandona”².

Fiecare dintre noi cunoaște o persoană care are probleme grave în viață – persoane care s-au rătăcit ori au renunțat. Acea persoană poate fi un prieten sau o rudă, un părinte sau un copil, soțul sau soția. Acea persoană puteți fi chiar dumneavoastră.

Vă vorbesc tuturor, chiar dumneavoastră. Vă vorbesc despre miracolul ispășirii.

Mesia a venit să mântuiască omul de la căderea lui Adam³. Toată Evanghelia lui Isus Hristos indică spre sacrificiul ispășitor al lui Mesia, Fiul lui Dumnezeu⁴.

Planul salvării nu ar fi putut fi valabil fără a avea loc o ispășire. „De aceea, Dumnezeu Însuși ispășește pentru păcatele lumii pentru ca să înfăptuiască planul milei, ca să satisfacă cerințele dreptății, pentru ca Dumnezeu să fie un Dumnezeu perfect, drept și, de asemenea, milos.”⁵

Sacrificiul ispășitor trebuia dus la împlinire de Fiul Cel fără de păcat al lui Dumnezeu, deoarece omul decăzut nu poate să ispășească pentru propriile păcate⁶. Ispășirea trebuia să fie nescăzută și veșnică – pentru a fi valabilă pentru toți oamenii, de-a lungul veșniciei⁷.

Prin intermediul suferinței și morții Sale, Salvatorul a ispășit pentru păcatele tuturor oamenilor⁸. Ispășirea Lui a început în Ghetsimani și a continuat pe cruce, culminând cu învierea.

„Da... El [va fi] dus, răstignit și ucis, trupul fiind supus chiar până la moarte, voința Fiului fiind înghițită în voința Tatălui.”⁹ Prin intermediul sacrificiului Său ispășitor, El a oferit „sufletul Lui ca pe o jertfă pentru păcate”¹⁰.

Fiind singurul Fiul al lui Dumnezeu, El a moștenit puterea asupra morții fizice. Acest lucru l-a permis să-și

mențină viața, când a suferit „chiar mai mult decât poate să sufere un om, în afară de moarte; căci iată, țâșnește sânge din fiecare por, atât de mare va fi suferința Lui pentru ticăloșia și lucrurile abominabile ale poporului Său”¹¹.

Nu numai că El a plătit prețul pentru păcatele tuturor oamenilor, ci El, de asemenea, a luat „asupra Lui durerile și bolile poporului Său”. Și El a luat „asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă... ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor”¹².

Salvatorul a simțit povara chinurilor întregii omeniri – chinurile cauzate de păcat și durere. „Cu siguranță, El ne-a purtat supărările noastre și a luat asupra Sa durerile noastre.”¹³

Prin intermediul ispășirii Sale, El nu vindecă doar pe cel păcătos, ci El vindecă, de asemenea, pe cel nevinovat care suferă din cauza acestor păcate. Când cel nevinovat își exercită credința în Salvator și în ispășirea Lui și îl iartă pe cel care i-a greșit, amândoi pot fi vindecați.

Există perioade când fiecare dintre noi „[are] nevoie de eliberarea de sentimentele de vină, care apar ca urmare a greșelilor și a păcatelor”¹⁴. Când ne pocăim, Salvatorul îndepărtează vinovăția din sufletele noastre.

Prin intermediul sacrificiului Său ispășitor, păcatele noastre sunt iertate. Exceptându-i pe fiii pierzaniei, toți oamenii pot beneficia oricând de ispășire, indiferent de cât de mare sau mic este păcatul pe care l-au comis, „cu condiția ca ei să se pocăiască”¹⁵.

Datorită dragostei Lui nemărginite, Isus Hristos ne invită să ne pocăim, ca noi să nu suferim toată povara propriilor noastre păcate:

„Să te pocăiești – pocăiește-te ca nu cumva... suferințele tale să fie dure-roase – și tu nu știi cât de dureroase

sunt, nu știi cât de cumplite sunt, da, nu știi cât de greu sunt de suportat.

Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine;

Suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit”¹⁶.

Salvatorul oferă vindecarea celor aflați în suferință din cauza păcatului. „Nu vă veți întoarce voi acum către Mine și nu vă veți pocăi voi de păcatele voastre și nu vă veți converti voi pentru ca Eu să vă pot vindeca?”¹⁷

Isus Hristos este Marele Vindecător al sufletelor noastre. Exceptând păcatele pentru care nu există iertare, nu există păcat sau greșală, durere sau suferință care să nu poată fi iertată prin puterea vindecătoare a ispășirii Lui.

Când păcătuim, Satana ne spune că suntem pierduți. În schimb,

Mântuitorul nostru ne oferă mântuire tuturor – indiferent cu ce am greșit – chiar dumneavoastră și mie.

Gândindu-vă la viața dumneavoastră, există lucruri pe care trebuie să le schimbați? Ați făcut greșeli care mai trebuie să fie îndreptate?

Dacă suferiți din cauza sentimentelor de vinovăție sau remușcare, amărăciune sau mânie ori dacă v-ați pierdut credința, vă invit să căutați alinare. Pocăiți-vă și abandonați-vă păcatele. Apoi, în rugăciune, rugați-L pe Dumnezeu să vă ierte. Cereți iertare celor cărora le-ați greșit. Iertați-i pe cei care v-au greșit. Iertați-vă pe dumneavoastră înșivă.

Vorbiți cu episcopul, dacă este nevoie. El este mesagerul milei ales de Domnul. El vă va ajuta atunci când vă veți strădui să deveniți curați prin intermediul pocăinței.

Cufundați-vă în rugăciune și în studiul scripturilor. Făcând astfel, veți simți influența purificatoare a Spiritului. Salvatorul a spus: „[Sfințiți-vă] voi

înșivă; da, purificați-vă inimile și spălați-vă mâinile... înaintea Mea, astfel încât să vă pot face curați”¹⁸.

Când suntem curățați prin intermediul puterii ispășirii Lui, Salvatorul devine avocatul nostru în fața Tatălui, cerând:

„Tată, iată suferințele și moartea Celui care nu a păcătuit, de care Tu ești foarte mulțumit; iată sângele Fiului Tău, care a fost vărsat, sângele Celui pe care Tu L-ai dat pentru ca Tu Însuși să fii slăvit;

De aceea, Tată, cruță-i pe acești frați ai Mei care cred în numele Meu, ca să poată veni la Mine și să aibă viață nepieritoare”¹⁹.

Fiecărui dintre noi i-a fost dat darul moral al libertății de a alege. „Oamenii sunt liberi... să aleagă libertatea și viața veșnică, prin intermediul marelui Mijlocitor al tuturor oamenilor sau să aleagă robia și moartea, potrivit... puterii diavolului.”²⁰

Cu ani în urmă, fratele meu și-a exercitat libertatea de a alege când a ales un stil de viață care l-a costat sănătatea, familia și calitatea de membru al Bisericii. După mulți ani, el a

exercitat aceeași libertate de a alege când a decis să se pocăiască, să-și trăiască viața în acord cu învățăturile Salvatorului și să se nască literalmente din nou prin intermediul puterii ispășirii.

Eu mărturisesc despre miracolul ispășirii. Am văzut puterea sa de vindecare în viața fratelui meu și-am simțit-o în propria mea viață. Puterea de vindecare și mântuire a ispășirii

ne este tuturor pusă la dispoziție – întotdeauna.

Vă depun mărturie că Isus este Hristosul – Vindecătorul sufletelor noastre. Mă rog ca fiecare dintre noi să aleagă să răspundă invitației Salvatorului: „Nu vă veți întoarce voi acum către Mine și nu vă veți pocăi voi de păcatele voastre și nu vă veți converti voi pentru ca Eu să vă pot vindeca”²¹. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 15:17.
2. Doctrină și legăminte 58:42–43.
3. Vezi 2 Nefi 2:25–26.
4. Vezi Alma 34:14.
5. Alma 42:15.
6. Vezi Alma 34:11.
7. Vezi Alma 34:10.
8. Vezi Alma 22:14.
9. Mosia 15:7.
10. Mosia 14:10.
11. Mosia 3:7.
12. Alma 7:11–12.
13. Mosia 14:4.
14. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 2.
15. Doctrină și legăminte 18:12.
16. Doctrină și legăminte 19:15–18.
17. 3 Nefi 9:13.
18. Doctrină și legăminte 88:74.
19. Doctrină și legăminte 45:4–5.
20. 2 Nefi 2:27.
21. 3 Nefi 9:13.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Un steag [pentru] popoare

Dacă noi predicăm prin intermediul Spiritului și dumneavoastră ascultați cu ajutorul Spiritului, unii dintre noi, vorbitorii, vom menționa ceva ce are legătura cu circumstanțele dumneavoastră.

Am fost atât de impresionat de fiecare notă cântată și de fiecare cuvânt rostit, încât mă rog să pot vorbi.

Înainte să plece din Nauvoo, în iarna anului 1846, președintele Brigham Young a avut un vis în care a văzut un înger stând pe un deal în formă de con, undeva în vest, arătând spre o vale de dedesubt. După aproximativ 18 luni, când a intrat în Valea Salt Lake, el a văzut chiar deasupra locației în care noi suntem adunați acum, același deal pe care îl văzuse în acea viziune.

Așa cum deseori s-a spus de la acest pupitru, fratele Brigham a condus câțiva conducători pe vârful aceluși deal și l-a numit Ensign Peak (Vârful Steagului), nume plin de semnificații religioase pentru acești israeliți moderni. Cu 2.500 de ani înainte, profetul Isaia a afirmat că, în aceste zile din urmă, „muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte” și acolo „El va înălța un steag pentru neamuri”¹.

Frații, care au considerat acel moment din istorie ca fiind o împlinire

parțială a acelei profeții, au dorit să înalțe un steag care să facă să devină reală ideea de „un steag pentru popoare”. Vârstnicul Heber C. Kimball a oferit o eșarfă galbenă. Fratele Brigham a legat-o de un baston pentru mers adus de vârstnicul Willard Richards și, apoi, a înfipt steagul improvizat, declarând Valea Great Salt Lake (Marelui Lac Sărat) și munții care o înconjurau ca fiind locul profeției din care cuvântul Domnului va ieși în zilele din urmă.

Dragi frați și surori, această conferință generală și celelalte conferințe generale anuale și bianuale reprezintă continuarea acelei declarații inițiale către lume. Eu mărturisesc că lucrările conferinței din ultimele două zile sunt încă o dovadă că, precum spune și imnul nostru: „În Sion, steagu-i arborat!”² – și, în mod sigur, înțelesul dublu al cuvântului *standard* din limba engleză este deliberat. Nu este o coincidență că publicarea în limbă engleză a mesajelor din cadrul conferințelor noastre generale se face într-o revistă care se numește *Ensign (Steagul)*.

Acum, când conferința noastră se apropie de sfârșit, vă rog să vă gândiți, în zilele următoare, nu doar la mesajele pe care le-ați auzit, ci și la fenomenul unic pe care-l reprezintă însăși conferința – la ceea ce noi, sfinții din zilele din urmă, credem că sunt aceste conferințe și la ceea ce noi invităm lumea să audă și să vadă în ele. Noi mărturisim fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor nu numai că Dumnezeu trăiește, ci și că El vorbește, că pentru timpul nostru și în zilele noastre, cuvântările pe care le-ați auzit sunt, sub îndrumarea Spiritului Sfânt, „voinea Domnului... Cuvântul Domnului... glasul Domnului și puterea lui Dumnezeu pentru salvare”³.

Probabil că știți deja (dacă nu știți, atunci ar trebui să știți) că niciunui bărbat sau niciunei femei care vorbește aici nu-i este desemnat un subiect, decât cu rare excepții. Fiecare vorbitor trebuie să postească și să se roage, să studieze și să caute, să scrie și să-și rescrie cuvântarea până când ajunge să știe că, pentru această conferință, pentru acest timp, subiectul lui este ceea ce Domnul dorește ca el să prezinte, indiferent de subiectul despre care el ar dori sau ar prefera să vorbească. Fiecare bărbat și fiecare femeie pe care i-ați auzit în timpul ultimelor 10 ore de conferință generală au încercat să urmeze acel îndemn. Fiecare dintre ei a plâns, și-a făcut griji și a căutat cu sinceritate îndrumarea Domnului care să-i ghideze gândurile și cuvintele. Și, la fel cum Brigham Young a văzut un înger stând deasupra acestui loc, tot așa văd și eu îngeri stând în el. Frații și surorile mele din rândul autorităților generale ale Bisericii nu se vor simți confortabil cu această descriere, dar acesta este modul în care eu îi văd – mesageri muritori cu mesaje angelice, bărbați și femei care au parte de

toate dificultățile fizice, financiare și familiale pe care dumneavoastră și cu mine le avem, dar care, cu credință, și-au consacrat viața chemărilor pe care le-au primit și datoriei de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu, nu pe al lor.

Și gândiți-vă la diversitatea mesajelor pe care le auziți – ceea ce face ca aceste conferințe generale să fie un miracol și mai mare, deoarece nu există o coordonare a subiectelor decât prin intermediul inspirației din cer. Și de ce nu ar fi ele diferite? Cea mai mare parte a congregației noastre, văzută sau nevăzută, constă din membri ai Bisericii. Cu toate acestea, prin intermediul minunatelor metode noi de comunicații, un procent din ce în ce mai mare de ascultători ai conferințelor noastre constă din oameni care nu sunt membri ai Bisericii – încă. Prin urmare, noi trebuie să ne adresăm atât celor care ne cunosc foarte bine, cât și celor care nu ne cunosc deloc. Dacă ne gândim doar la cei care sunt membri ai Bisericii, noi trebuie să ne adresăm copiilor, tinerilor și tinerilor adulți, celor de vârstă mijlocie și celor în vârstă. Trebuie să ne adresăm familiilor, părinților și copiilor de acasă, precum și celor necăsătoriți, celor care nu au copii și, care probabil, sunt foarte departe de casă. În timpul conferinței generale, noi subliniem mereu adevărurile eterne despre credință,

speranță, caritate⁴ și despre Hristosul răstignit⁵, chiar și atunci când vorbim foarte direct despre problemele morale foarte concrete ale zilelor noastre. În scripturi, ni se poruncește să „nu [vorbim] decât despre pocăință către această generație”⁶, deși în același timp trebuie să propovăduim „vești bune celor nenorociți [și să vindecăm] pe cei cu inima zdrobită”. Indiferent de formele, aceste mesaje din cadrul conferinței „vestesc robilor slobozenia”⁷ și vestesc „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos”⁸. Deoarece în cadrul conferinței sunt rostite multe mesaje diferite, se presupune că fiecare persoană va auzi ceva de care a avut nevoie. Referitor la acest subiect, cred că președintele Harold B. Lee l-a descris cel mai bine în urmă cu mulți ani, când a spus că Evanghelia trebuie „să-l aline pe cel îndurerat și să-l îndureze pe cel care n-are nicio grijă”⁹.

Noi dorim mereu ca învățăturile noastre din cadrul conferinței generale să fie la fel de generoase și atrăgătoare cum au fost cele ale lui Hristos, amintind, atunci când propovăduim, că mesajele Sale au cerut mereu disciplină din partea celor pe care El i-a învățat. În cea mai celebră cuvântare rostită vreodată, Isus a început numind binecuvântările minunate pe care fiecare dintre noi dorește să le primească — binecuvântări promise celor săraci

în duh, celor cu inima curată, celor împăciuitori și celor blânzi¹⁰. Cât de edificatoare sunt aceste fericiri și cât de mult alină sufletul! Ele sunt adevărate. Însă, în aceeași cuvântare, Salvatorul a continuat arătând cât de mult va trebui să se îngusteze calea celui împăciuitor și a celui cu inima curată. „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu ucizi», a spus El. „Dar Eu vă spun că orișicine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății”¹¹.

Și la fel:

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu preacurvești».

Dar Eu vă spun că orișicine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui”¹².

În mod evident, pe măsură ce devenim ucenici mai buni, se așteaptă mai multe din partea noastră până când ajungem la cerința supremă declarată de vârstnicul Christofferson în cuvântarea dânsului: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel Ceresc este desăvârșit”¹³. Ne-a fost mai ușor să fim ucenici atunci când am învățat prima dată despre Evanghelie, dar a fi ucenici devine din ce în ce mai provocator și solicitant pentru noi atunci când ajungem la apogeul uceniciei adevărate. În mod evident, toți cei care cred că Isus a propovăduit că oamenii nu răspund pentru păcatele lor nu au citit scripturile suficient de atenți. Nu, în ceea ce privește ucenicia noastră, Biserica nu este ca un restaurant fast-food unde putem comanda tot ce vrem; nu se poate ca întotdeauna să fie „așa cum vrem noi”. Într-o zi, *fiecare* genunchi se va pleca și *fiecare* limbă va mărturisi că Isus este Hristosul și că salvarea poate veni numai în felul *Său*¹⁴.

Deși dorim să predicăm așa cum se cuvine, în cadrul conferinței generale, atât adevărurile aspre ale Evangheliei, cât și pe cele care ne alină, vă rugăm

să fiți siguri că, atunci când vorbim despre subiecte dificile, înțelegem că nu toată lumea vizionează pornografie, evită căsătoria sau întreține relații sexuale ilicite. Știm că nu toată lumea încalcă sabbatul sau mărturisește strâmbori își abuzează partenerul de căsătorie. Noi știm că cei mai mulți oameni dintre cei care ne ascultă *nu* sunt vinovați de asemenea lucruri, însă noi avem responsabilitatea sacră de a-i avertiza pe cei care sunt vinovați – indiferent unde s-ar afla ei în lume. Deci, dacă încercați să faceți tot ce puteți – dacă, de exemplu, încercați în mod constant să faceți seara în familie în pofida haosului care, uneori, domnește într-o casă plină de mici provocatori de haos – când acel subiect este abordat într-o cuvântare, spuneți-vă că dumneavoastră vă descurcați bine în acel aspect și așteptați o altă cuvântare care va aborda un aspect în care dumneavoastră trebuie să vă îmbunătățiți. Dacă noi predicăm prin intermediul Spiritului și dumneavoastră ascultați cu ajutorul Spiritului, unii dintre noi, vorbitorii, vom menționa ceva ce are legătura cu circumstanțele dumneavoastră, trimițându-vă direct o epistolă profetică personală.

Dragi frați și surori, în cadrul conferinței generale, noi ne depunem mărturiile alături de celelalte mărturii care vor urma, deoarece într-un fel sau altul, Dumnezeu își *va face* auzit glasul. „Iată, v-am trimis să mărturișiți și să avertizați oamenii”, le-a spus Domnul profeților Săi¹⁵.

„[Și], după mărturia voastră, vine mărturia cutremurelor... tunetelor... fulgerelor și a... furtunilor și a glasului valurilor mării, ridicându-se dincolo de limitele lor ...

Și îngerii vor... [striga] cu glas tare, sunând din trâmbița lui Dumnezeu”¹⁶.

Acești îngeri muritori care au venit la acest pupitru, fiecare în felul lui, au

București, România

„[sunat] din trâmbița lui Dumnezeu”. Fiecare cuvântare rostită este întotdeauna, prin definiție, atât o mărturie, cât și un avertisment, chiar așa cum însăși natura va mărturisi cu dragoste și sub forma avertizării în zilele din urmă.

Peste câteva momente, președintele Thomas S. Monson va veni la acest pupitru pentru a încheia această conferință. Permiteți-mi să spun ceva despre acest om preaiubit, apostolul cu cea mai mare vechime în această slujire și profetul vremurilor în care trăim. Gândindu-ne la responsabilitățile pe care le-am menționat și la tot ceea ce ați auzit în timpul acestei conferințe, este clar că viața profeților nu este ușoară, deci nici viața președintelui Monson nu este ușoară. Dânsul s-a referit în mod concret la aceasta aseară, în cadrul adunării preoției. Când a fost chemat să slujească în calitate de apostol la vârsta de 36 de ani, copiii dânsului aveau vârstele de 12, 9, respectiv 4 ani. Sora Monson și acei copii l-au dăruit pe soțul și tatăl lor Bisericii și obligațiilor ei de peste 50 de ani. Ei au avut parte de boli și nevoi, acele probleme relativ neimportante ale vieții muritoare de care are parte toată lumea, iar de unele dintre ele vor avea încă parte, cu siguranță, în viitor. Dar președintele Monson le depășește întotdeauna cu bucurie. Nimic nu-l deprimă. El are o credință și o rezistență remarcabile.

Stimate președinte, în numele acestei întregi congregații, văzută și nevăzută, vă spun că vă iubim și vă

respectăm. Devotamentul dumneavoastră este un exemplu pentru noi toți. Vă mulțumim pentru modul în care ne conduceți. Ceilalți 14 bărbați care sunt rânduiți la oficiul de apostol, plus ceilalți de la acest prezidiu, cei care sunt prezenți în congregația din fața noastră și mulți alții care sunt adunați în întreaga lume vă iubesc, vă susțin și stau umăr lângă umăr alături de dumneavoastră în această lucrare. Vă vom ușura povara în orice fel vom putea. Dumneavoastră sunteți unul dintre acei mesageri angelici chemați dinainte de întemeierea lumii pentru a flutura steagul Evangheliei lui Isus Hristos către întreaga lume. Faceți acest lucru într-un mod atât de grandios. Eu mărturisesc despre acea Evanghelie care este propovăduită și despre salvarea pe care ea o oferă în numele grandios și glorios al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Isaia 2:2; 11:12.
2. „Zorii apar”, *Imnuri*, nr. 1.
3. Doctrină și legăminte 68:4.
4. Vezi 1 Corinteni 13:13.
5. Vezi 1 Corinteni 1:23.
6. Doctrină și legăminte 6:9; 11:9.
7. Isaia 61:1.
8. Efeseni 3:8.
9. Vezi Harold B. Lee, în „The Message”, *New Era*, ianuarie 1971, p. 6.
10. Vezi Matei 5:3–12.
11. Matei 5:21–22; vezi, de asemenea, 3 Nefi 12:22.
12. Matei 5:27–28.
13. Matei 5:48.
14. Vezi Romani 14:11; Mosia 27:31.
15. Doctrină și legăminte 88:81.
16. Doctrină și legăminte 88:89–90, 92.

Președintele Thomas S. Monson

Acum, când ne despărțim

Niciunul dintre noi nu poate înțelege importanța deplină a ceea ce a făcut Hristos pentru noi în Ghetsimani, dar sunt recunoscător în fiecare zi din viața mea pentru sacrificiul Său ispășitor pe care l-a împlinit pentru noi.

Dragii mei frați și dragile mele surori, inima mea este plină de recunoștință acum, când ne apropiem de sfârșitul acestei conferințe. Am simțit Spiritul Domnului din abundență. Exprim mulțumirile mele și ale membrilor Bisericii de pretutindeni fiecărei persoane care a participat, inclusiv celor care au rostit rugăciuni. Fie ca noi să ne amintim pentru multă vreme mesajele pe care le-am auzit. Să citim și să studiem aceste mesaje care vor apărea în numerele revistelor *Ensign* și *Liahona*.

Încă o dată spun că muzica din cadrul fiecărei sesiuni a fost minunată. Îmi exprim recunoștința față de toți cei care au dorit să ne împărtășească din talentele lor, impresionându-ne și inspirându-ne de-a lungul acestei conferințe.

Am susținut în timpul acestei conferințe, prin ridicarea mâinii drepte, frați care au primit noi chemări. Dorim ca dânsii să știe că suntem nerăbdători să lucrăm împreună în munca Domnului.

Îmi exprim dragostea și aprecierea față de consilierii mei devotați,

președintele Henry B. Eyring și președintele Dieter F. Uchtdorf. Ei sunt bărbați înțelepți și pricepuți. Slujirea lor este neprețuită. Îi iubesc și îi susțin pe frații mei din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Ei slujesc cu eficiență și sunt complet dedicați lucrării. De asemenea, îmi exprim dragostea față de membrii Cvorurilor celor Șaptezeci și ai Episcopatului care prezidează.

Ne confruntăm cu multe probleme în lume în aceste zile, dar vă asigur că Tatăl nostru Ceresc Își amintește de noi. El ne iubește pe fiecare în parte și ne va binecuvânta pe măsură ce Îl căutăm prin rugăciune și ne străduim să ținem poruncile Sale.

Suntem o Biserică internațională. Membrii Bisericii se găsesc în întreaga lume. Să fim cetățeni buni ai națiunilor în care trăim și vecini buni în comunitățile noastre, întinzând o mână de ajutor celor de alte religii și celor de credința noastră. Să fim exemple de cinste și integritate oriunde mergem și în orice facem.

Vă mulțumesc pentru rugăciunile dumneavoastră pe care le roștiți în

numele meu și al tuturor autorităților generale ale Bisericii, dragii mei frați și dragile mele surori. Suntem profund recunoscători pentru dumneavoastră și pentru tot ceea ce faceți pentru ca lucrarea Domnului să înainteze.

În timp ce vă întoarceți la căminele dumneavoastră, să faceți acest lucru în siguranță. Mă rog ca binecuvântările cerului să se reverse asupra dumneavoastră.

Acum, înainte de a ne despărți, permiteți-mi să vă împărtășesc dragostea mea pentru Salvator și pentru mărețul Său sacrificiu ispășitor pe care l-a împlinit pentru noi. În trei săptămâni, întreaga lume creștină va sărbători Paștele. Cred că niciunul dintre noi nu poate înțelege importanța deplină a ceea ce a făcut Hristos pentru noi în Ghetsimani, dar sunt recunoscător în fiecare zi din viața mea pentru sacrificiul Său ispășitor pe care l-a împlinit pentru noi.

El ar fi putut să Se răzgândească în ultimul moment. Dar nu a făcut-o. El a coborât sub toate lucrurile pentru a putea salva toate lucrurile. Făcând astfel, El ne-a dat viață dincolo de această viață muritoare. El ne-a salvat de la căderea lui Adam.

Îi sunt recunoscător din adâncul sufletului meu. El ne-a învățat cum să trăim. El ne-a învățat cum să murim. El a făcut ca salvarea noastră să fie sigură.

În încheiere, permiteți-mi să vă împărtășesc cuvintele emoționante scrise de Emily Harris care a descris atât de bine sentimente pe care le am în apropierea Paștelui:

Pânza ce l-a înfășurat e goală.

Se află acolo,

Albă și curată.

Ușa rămâne deschisă.

Stânca la o parte-i dată

Și parc-aud îngerii cum laude-I cântă.

*Pânza nu-L poate ține.
Stânca nu-L poate ține.
Cuvintele răsună în mormântul gol de
piatră,
„Nu este aici”.
Pânza ce L-a înfășurat e goală.
Se află acolo,
Albă și curată.
Și, o, aleluia, mormântul este gol!*¹

Să fiți binecuvântați, dragii mei frați și dragile mele surori! În numele lui Isus Hristos, Salvatorul nostru, amin. ■

NOTĂ

1. Emily Harris, „Empty Linen”, *New Era*, aprilie 2011, p. 49.

Ann M. Dibb

a doua consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete

Cred că trebuie să fim cinstite și fidele

Când suntem fidele crezurilor noastre – chiar dacă făcând aceasta nu suntem plăcute, simpatice sau distractive – suntem în siguranță pe drumul care duce la viața veșnică alături de Tatăl nostru Ceresc.

Dragile mele tinere fete, este un mare privilegiu și o ocazie minunată pentru mine să mă aflu în fața dumneavoastră în această seară. Sunteți o privesc minunată, care mă inspiră.

Al treisprezecelea articol de credință constituie tema comună a tinerelor fete și a tinerilor băieți pentru anul 2011. În timp ce am participat la adunări ale tinerilor și la adunări de împărtășanie în acest an, am auzit tineri băieți și tinere fete împărtășind ce înseamnă pentru ei al treisprezecelea articol de credință și în ce fel este acesta valabil în viața lor. Sunt mulți cei care știu că este ultimul articol de credință, cel mai lung, cel mai greu de memorat și articolul de credință pe care ei speră că episcopul nu-i va pune să-l recite. Totuși, multe dintre voi înțeleg, de asemenea, că al treisprezecelea articol de credință înseamnă mult mai mult.

Al treisprezecelea articol de credință este un îndrumar pentru o viață

neprihănită, creștină. Imaginați-vă un moment cum ar fi lumea noastră dacă fiecare ar alege să trăiască în acord cu învățăturile din al treisprezecelea articol de credință: „Noi credem că trebuie să fim cinstiți, fideli, puri, binevoitori, virtuoși și că trebuie să facem bine tuturor oamenilor; într-adevăr, putem spune că urmăm îndemnul lui Pavel – Credem toate lucrurile, sperăm toate lucrurile, noi am îndurat multe lucruri și sperăm să putem îndura toate lucrurile. Dacă este ceva care este virtuos, vrednic de iubit, care are bună reputație sau este demn de laudă, noi căutăm aceste lucruri”.

După ce a devenit profet, în prima cuvântare adresată de președintele Thomas S. Monson duminică dimineața la conferința generală, el a citat avertismentul lui Pavel care se găsește în Filipeni 4:8, care a inspirat multe dintre principiile din al treisprezecelea articol de credință. Președintele Monson a recunoscut vremurile nesigure în care trăim și a oferit încurajare. El

Montalban, Filipine

a spus: „În timpul acestei călătorii, uneori nesigure, prin viața muritoare, fie ca noi... să urmăm acel sfat al apostolului Pavel, care ne va ajuta să fim protejați și să rămânem pe direcția cea bună”¹.

În această seară, aș dori să mă concentrez asupra a două principii strâns legate din al treisprezecelea articol de credință, care în mod sigur ne ajută „să fim protejați și să rămânem pe direcția cea bună”. Am o mărturie puternică despre acest lucru și sunt devotată principiilor importante de a fi cinstită și fidelă.

În primul rând, „[Cred] că trebuie să fim cinstiți”. Ce înseamnă să fii cinstit? Broșura *Fideli credinței* ne învață: „A fi cinstit înseamnă a fi întotdeauna sincer, demn de încredere și lipsit de șiretenie”.² Este o poruncă de la Dumnezeu să fii cinstit³ și „cinstea deplină este necesară pentru salvarea noastră”⁴.

Președintele Howard W. Hunter ne-a învățat că trebuie să fim dornice să fim cinstite întru totul. El a spus:

„Cu mai mulți ani în urmă erau afișe în foaiere și la intrările din capetele noastre, care se intitulau «Fii cinstit cu tine însuși». Majoritatea dintre ele se refereau la lucrurile mici, obișnuite ale vieții. În privința acestora este cultivat principiul cinstei.

Sunt unii care vor admite că este greșit să nu fi cinstit în privința problemelor importante, dar cred că

acest lucru este o scuză în cazul acelor lucruri care au mai puțină importanță. Există cu adevărat vreo diferență între necinstea legată de o mie de dolari sau cea legată de numai un cent? Există cu adevărat grade de necinste, în funcție de mărimea sau importanța subiectului?”

Președintele Hunter continuă: „Dacă vom avea tovarășia Învățătorului și a Spiritului Duhului Sfânt, trebuie să fim cinstiți față de noi înșine, cinstiți față de Dumnezeu și față de semenii noștri. Rezultatul va fi adevărata bucurie”⁵.

Când suntem cinstite în toate lucrurile, mari și mici, avem parte de pace și de o conștiință curată. Relațiile noastre sunt îmbogățite, deoarece se bazează pe încredere. Iar cea mai mare binecuvântare care decurge din a fi cinstit este aceea că putem avea tovarășia Duhului Sfânt.

Aș dori să vă împărtășesc o povestire simplă care mi-a întărit hotărârea de a fi cinstită în toate lucrurile:

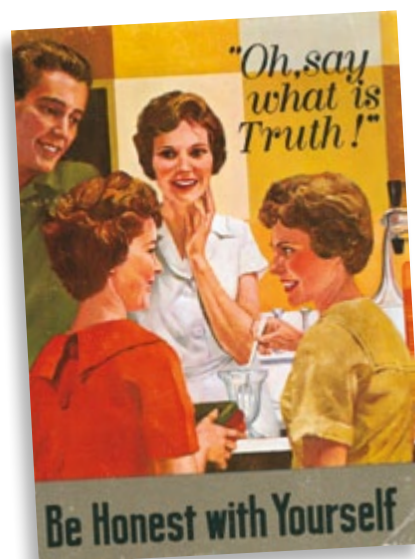
„Un bărbat... a mers într-o seară să fure porumb de pe câmpul unui vecin. L-a luat cu el pe băiețelul său ca să stea pe gard și să țină de pază, pentru a-l avertiza în caz că venea cineva. Bărbatul a sărit peste gard cu un sac mare în mână și, înainte de a începe să culeagă porumb, s-a uitat în jur, întâi într-o parte, apoi în cealaltă și, nevăzând pe nimeni, era gata să-și umple sacul... [Atunci, băiatul l-a strigat]:

«Tată, este o direcție în care nu te-ai uitat, încă! Ai uitat să te uiți în sus.»⁶

Când suntem tentate să nu fim cinstite, iar astfel de tentații ne apar nouă, tuturor, am putea presupune că nu va ști nimeni niciodată. Această povestire ne amintește că Tatăl nostru Cerească știe întotdeauna și că, până la urmă, îi vom da socoteală Lui. Această cunoaștere mă ajută să mă străduiesc mereu să trăiesc în acord cu acest principiu: „[Cred] că trebuie să fim cinstiți”.

Al doilea principiu pe care ni-l predă al treisprezecelea articol de credință este: „Cred că trebuie să fim... fideli”. Dicționarul definește cuvântul *fidel* ca fiind „statornic”, „devotat”, „întocmai” sau „nestrămutat”⁷.

Una dintre cărțile mele favorite este romanul clasic britanic *Jane Eyre*, scris de Charlotte Brontë și publicat în anul 1847. Eroina principală, Jane Eyre, este o orfană foarte săracă, adolescentă, care exemplifică ce înseamnă să fii fidel. În această relatare fictivă, un bărbat, d-nul Rochester, o iubește pe domnișoara Eyre, dar nu se poate căsători cu ea. În schimb, el o imploră pe domnișoara Eyre să trăiască cu el, fără a avea parte de beneficiul căsătoriei. Domnișoara Eyre îl iubește

și ea pe d-nul Rochester și, pentru o clipă, este tentată, întrebându-se: „Cui, în lumea asta mare, îi pasă de *tine*?”, sau: „Cine se va simți jignit de ceea ce faci?”.

Imediat, conștiința lui Jane răspunde: „*Mie* îmi pasă de mine. Cu cât sunt mai singură și mai lipsită de prieteni și de sprijin, cu atât mă voi respecta mai mult. Voi ține legea dată de Dumnezeu... Legile și principiile nu sunt pentru vremuri când nu există ispită; ele sunt pentru momente ca acesta... Dacă le-aș putea încălca după bunul meu plac, atunci care ar fi valoarea lor? Ele au valoare – așa am crezut totdeauna... Opinii preconcepute, hotărâri luate dinainte, sunt tot pe ce mă pot baza în acest moment: de aceea, pun piciorul în prag”⁸.

Într-un moment disperat de ispită, Jane Eyre a fost fidelă convingerilor ei, s-a încrezut în legea dată de Dumnezeu, și a rămas loială, rezistând în fața ispitei.

Când suntem fidele crezurilor noastre – chiar dacă făcând aceasta nu suntem plăcute, simpatice sau distractive – suntem în siguranță pe drumul care duce la viața veșnică alături de Tatăl nostru Ceresc. Îmi place acest desen pictat de o tânără fată pentru a-i aminti de dorința ei de a avea bucuria de a trăi alături de Tatăl Ceresc pentru totdeauna.

Când suntem fidele, ni se permite, de asemenea, să avem o influență pozitivă în viețile celorlalți. Am auzit, de curând, această povestire inspirată

despre o tânără fată care, prin decizia ei de a rămâne fidelă crezurilor ei, a avut un impact mare asupra vieții unei alte tinere fete.

Cu mai mulți ani în urmă, Kristi și Jenn erau în aceeași clasă de cor la liceu, în Hurst, Texas. Deși nu se cunoșteau bine una pe cealaltă, Jenn a auzit-o într-o zi pe Kristi vorbind cu prietenele ei despre religie, despre diferitele lor credințe și despre povestirile preferate din Biblie. De curând, după ce a luat iar legătura cu Kristi, Jenn a împărtășit această povestire:

„Eram tristă că nu știam nimic despre ce vorbeai tu și prietenele tale și astfel, de Crăciun, le-am cerut părinților mei o Biblie. Am primit Biblia și am început s-o citesc. Astfel a început călătoria mea religioasă și căutarea mea pentru a găsi Biserica adevărată... Au trecut doisprezece ani. În acea perioadă am vizitat mai multe biserici și am mers cu regularitate la biserică și totuși simțeam că trebuia să mai fie ceva. Într-o noapte, m-am așezat în genunchi și am implorat pentru ca să știu ce să fac. În acea noapte am avut un vis despre tine, Kristi. Nu te mai văzusem de când am absolvit liceul.

Am crezut că visul meu era ciudat, dar nu am crezut că are vreo semnificație. Te-am visat din nou în următoarele trei nopți. M-am tot gândit la semnificația viselor mele. Mi-am amintit că erai de religie mormonă. Am cercetat locația Web a religiei mormone. Primul lucru pe care l-am găsit a fost Cuvântul de înțelepciune. Mama mea murise de cancer la plămâni cu doi ani înainte. Fusesse fumătoare și faptul că am citit despre Cuvântul de înțelepciune a fost de mare însemnătate pentru mine. Mai târziu, am mers la casa tatălui meu pentru a-l vizita. Stăteam la el în sufragerie și am început să mă rog. M-am rugat pentru a ști unde să mă duc și ce să fac. În acel moment, o reclamă a Bisericii a apărut la televizor. Am notat numărul și am sunat în aceeași seară. Misionarii m-au sunat după trei zile, întrebând dacă pot să-mi aducă acasă Cartea lui Mormon. Am spus: „Da”. Am fost botezată după trei luni și jumătate. După doi ani, l-am cunoscut pe soțul meu la Biserică. Ne-am căsătorit în Templul Dallas. Acum, avem doi copii mici și frumoși.

Voiam să-ți mulțumesc, Kristi. Ai fost un exemplu atât de minunat în

liceu. Ai fost bună și virtuoasă. Misionarii mi-au predat lecțiile și m-au invitat să mă botez, dar *tu* ai fost al treilea misionar al meu. Tu ai plantat sămânța prin faptele tale și, într-adevăr, mi-ai făcut viața mai bună. Acum, am o familie veșnică. Copiii mei vor crește cunoscând plenitudinea Evangheliei. Este cea mai mare binecuvântare care ne poate fi dată fiecăruia dintre noi. Tu ai ajutat să am aceasta în viața mea”.

Când am luat legătura cu ea, Kristi a spus: „Uneori cred că auzim lista de calități pe care le subliniază al treisprezecelea articol de credință și ne simțim copleșiți. Totuși, știu că, dacă trăim conform acestor standarde și ne străduim să urmăm exemplul lui Hristos, putem schimba ceva... Mă simt mai asemănătoare lui Amon din Alma 26:3, când spune: «Și aceasta este binecuvântarea care ne-a fost dată nouă, și anume că noi am fost făcuți instrumente în mâinile lui Dumnezeu ca să înfăptuim această mare lucrare.»”

Este rugăciunea mea ca fiecare dintre dumneavoastră nu doar să declarați: „Credem că trebuie să fim cinstite și fidele”, ci să vă și angajați să trăiți în acord cu această promisiune în fiecare zi. Mă rog ca atunci când faceți aceasta, puterea, dragostea și binecuvântările Tatălui Ceresc să vă sprijine în timp ce faceți lucrarea pe care fiecare dintre voi ați fost trimise s-o faceți aici. Spun aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Să ne uităm în urmă și să mergem înainte”, *Liahona*, mai 2008, p. 90.
2. *Fideli credinței* (2004), p. 40.
3. Vezi Exodul 20:15—16.
4. *Principiile Evangheliei* (2009), p. 193.
5. Howard W. Hunter, „Basic Concepts of Honesty”, *New Era*, feb. 1978, p. 4, 5.
6. William J. Scott, „Forgot to Look Up”, *Scott's Monthly Magazine*, dec. 1867, p. 953.
7. Vezi *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, ed. a 11-a (2003), „true”.
8. Charlotte Brontë, *Jane Eyre* (2003), p. 356.

Mary N. Cook

prima consilieră în președinția generală a Tinerelor Fete

„Deci eu îmi spun mie: «Bunătatea începe cu mine»”

Bunăvoința poate aduce bucurie și unitate în căminul, clasa, episcopia și școala voastră.

În urma cu câteva săptămâni, am învățat o lecție importantă de la o tânără fată din grupa de vârstă laur care era vorbitoarea din partea tinerilor în episcopia mea. Am fost mișcată când, cu încredere, ea a vorbit și a mărturisit despre Isus Hristos. Ea și-a încheiat cuvântarea cu următoarea afirmație: „Când Îl pun pe Isus Hristos în centrul vieții mele, ziua îmi merge mai bine, sunt mai bună cu cei dragi mie și sunt foarte bucuroasă”.

Am observat-o de la distanță pe această tânără fată în ultimele câteva luni. Ea îi salută pe toți cu ochi strălucitori și un zâmbet plăcut. Am văzut bucuria ei față de succesul altor tineri. Două tinere fete din grupa de vârstă trandafir mi-au spus de curând despre decizia acestei tinere fete de a-și anula biletul la un film când și-a dat seama că nu urma să fie o experiență „virtuoasă și vrednică de iubit”¹. Ea este iubitoare, bună și supusă. Ea provine dintr-o familie cu un singur părinte, iar viața ei nu a fost lipsită de încercări, așa că mă întrebam cum își menține

spiritul fericit și bun. Când această tânără fată a mărturisit: „Îl pun pe Isus Hristos în centrul vieții mele”, mi-am primit răspunsul.

„Noi credem că trebuie să fim cinstiți, fideli, puri, binevoitori, virtuoși și că trebuie să facem bine tuturor oamenilor.” Această listă minunată de trăsături asemănătoare cu ale lui Hristos din al treisprezecelea Articol de credință, ne va pregăti pentru binecuvântările din templu și pentru viața veșnică.

Aș dori să mă concentrez doar asupra unuia dintre aceste cuvinte – *binevoitor*. *Binevoitor* este un cuvânt drăguț pe care nu-l auzim prea des. Rădăcinile lui sunt din limba latină și înseamnă „a dori cuiva binele”². A fi binevoitor înseamnă a fi bun, bine intenționat și mărinimos. Multe dintre voi ați învățat despre cum să fiți binevoitoare când erați la Societatea Primară și ați memorat acest cântec:

*Vreau să fiu bun cu orișicine,
Căci așa e bine,*

*Deci eu îmi spun mie:
«Bunătatea începe cu mine».*³

Salvatorul nostru ne-a învățat ce înseamnă să fii binevoitor, iar El a trăit o astfel de viață. Isus i-a iubit pe toți și El le-a slujit tuturor. Punerea lui Isus Hristos în centrul vieții noastre ne va ajuta să dobândim această trăsătură de a fi binevoitori. Pentru a ne putea dezvolta aceste trăsături asemănătoare cu ale lui Hristos, noi trebuie să învățăm despre Salvator și să „umblăm în căile Lui”⁴.

Din pilda despre bunul samaritean învățăm că noi ar trebui să-i iubim pe toți. Povestea începe în capitolul 10 din Luca, când un învățător al Legii L-a întrebat pe Salvator: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”.

Răspunsul: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

Atunci, învățătorul Legii a întrebat: „Cine este aproapele meu?”. Întrebarea adresată de învățătorul Legii era foarte interesantă, din moment ce iudeii îi aveau ca vecini la nord pe samariteni, pe care îi plăceau atât de mult, încât atunci când călătoreau de la Ierusalim la Galilea, mai bine o luau pe drumul mai lung prin valea Iordanului decât să călătorească prin Samaria.

Isus a răspuns la întrebarea învățătorului Legii spunând pilda despre bunul samaritean. După cum spune pilda:

„Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort ...

Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el.

S-a apropiat de i-a legat rănilor și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi

l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el.

A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangului și i-a zis: «Ai grijă de el și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.»⁵

În comparație cu preotul iudeu și cu levitul care au trecut pe lângă omul rănit, acesta fiind unul de-al lor, samariteanul a fost bun fără să mai țină cont de diferențele dintre ei. El a demonstrat că este binevoitor, trăsătură asemănătoare cu a lui Hristos. Isus ne-a învățat prin această povestire că fiecare om este aproapele nostru.

Un consilier din cadrul unui episcopat a împărtășit de curând o experiență care ne învață cât de important este fiecare om care este aproapele nostru. Uitându-se înspre congregație, a văzut un copil cu o cutie mare, plină cu creioane de diferite culori. Uitându-se la numărul mare de membri din episcopia sa, și-a amintit că, asemenea creioanelor, ei erau asemănători, dar, în același timp, fiecare persoană era și unică.

El a spus: „Culoarea pe care membrii episcopiei o aduc în episcopie și în lume este numai a lor... Ei aveau fiecare puteri și slăbiciuni, dorințe proprii și vise personale. Însă, împreună, ei formau un cerc colorat de unitate spirituală ...

Unitatea este o calitate spirituală. Reprezintă cele mai plăcute sentimente de pace și împlinire ce provin datorită apartenenței la o familie... Înseamnă să dorești tot ce-i mai bun pentru alții, la fel de mult cât îți dorești pentru tine... Înseamnă să știi că nimeni nu îți va face rău. [Înseamnă că nu veți fi singure niciodată.]”⁶

Noi clădim acea unitate și împărtășim culorile noastre unice prin intermediul bunăvoinței: fapte de bunătate făcute personal.

V-ați simțit vreodată singure? Îi observați pe cei care sunt singuri, care

trăiesc într-o lume alb-negru? Dragi tinere fete, am observat modul în care aduceți propria voastră culoare unică în viața altora prin zâmbetele, cuvintele voastre frumoase sau prin intermediul unui bilet de încurajare.

Președintele Thomas S. Monson ne-a învățat cum să interacționăm cu colegile noastre și cu toți cei pe care îi întâlnim, atunci când a spus tinerele fete ale Bisericii: „Prețioasele mele tinere surori, vă rog să aveți curajul să vă abțineți de la a-i judeca și critica pe cei din jurul vostru, precum și curajul de a avea grijă ca fiecare persoană să fie inclusă și să se simtă iubită și apreciată”⁷.

Putem urma exemplul bunului samaritean și să „schimbăm lumea” măcar a unei singure persoane, fiind binevoitoare⁸. Aș dori să vă invit pe fiecare să faceți cel puțin o faptă asemănătoare cu cea a samariteanului în săptămâna următoare. Poate va fi nevoie să găsiți pe altcineva, în afară de prietenii voștri obișnuiți, sau să vă învingeți timiditatea. Puteți alege, dând dovadă de curaj, să slujiți cuiva care nu se poartă frumos cu voi. Vă promit că, dacă nu veți face doar ceea ce este ușor, vă veți simți atât de bine în interior, încât bunătatea va începe să devină o parte din viața voastră de zi cu zi. Veți observa că bunăvoința poate aduce bucurie și unitate în căminul, clasa, episcopia și școala voastră. „Deci eu îmi spun mie: «Bunătatea începe cu mine».”

Salvatorul nu numai că i-a iubit pe toți, El le-a slujit tuturor. Fiți bune cu mulți oameni. Tineri sau bătrâni, pot fi foarte binecuvântați datorită slujirii voastre bune. Președintele Monson, încă de când era tânăr băiat, a avut mereu un loc special în inima sa pentru cei în vârstă. El recunoaște cât de valoroasă este o vizită scurtă, un zâmbet plăcut sau strângerea unei mâini îmbătrânite, ridate. Astfel de fapte simple de caritate aduc culoare în viața cuiva care, uneori, este alcătuită din zile lungi, stinghere și cenușii. Vă invit pe fiecare să fiți grijulii cu bunicii voștri și cu cei în vârstă. Uitați-vă de jur împrejur, mâine, la Biserică și identificați-i pe cei care ar putea folosi nuanța voastră de culoare în viața lor. Nu durează prea mult: salutați-i spunându-le numele, purtați o scurtă conversație și fiți gata să-i ajutați. Ați putea deschide o ușă sau v-ați putea oferi ajutorul la treburi casnice sau în grădină? O treabă simplă pentru voi la o vârstă fragedă poate fi un lucru copleșitor pentru o persoană mai în vârstă. „Deci eu îmi spun mie: «Bunătatea începe cu mine».”

Uneori, cel mai dificil este să fim binevoitoare cu cei din propria noastră familie. Familiile puternice se întemeiază cu efort. „Fiți veseli, dispuși să oferiți ajutor și plini de grijă față de ceilalți. Multe probleme din cadrul căminului se datorează faptului că membrii familiei vorbesc și acționează în mod egoist sau lipsit de considerație.

Preocupați-vă de nevoile celorlalți membri ai familiei. Căutați să fiți un împăciuitoare, în loc să necăjiți, să vă certați și să vă implicați în dispute”⁹. „Deci eu îmi spun mie: «Bunătatea începe cu mine».”

Isus a iubit copiii, i-a luat în brațele Sale și i-a binecuvântat¹⁰. Asemenea Salvatorului, puteți binecuvânta toți copiii cu bunătatea voastră, nu numai pe cei din casa voastră.

Poate nu veți ști ce impact va avea asupra unui copilăș viața și exemplul vostru. Am primit de curând un bilet de la o prietenă care conduce o grădiniță cu program prelungit din cadrul unui liceu local. Câțiva tineri băieți și tinere fete care sunt membri ai Bisericii merg la acel liceu. Ea mi-a împărtășit următoarea experiență: „Când merg pe holuri cu cei mici este plăcut să văd că în multe dulapuri sunt lipite ilustrații cu Isus sau cu temple pe interiorul ușilor. Unul dintre copii a văzut o ilustrație cu Isus în interiorul unui dulap deschis [al unei tinere fete] și a spus: «Uite, Isus este la școala noastră!». Eleva a izbucnit în lacrimi, în timp ce s-a aplecat și l-a îmbrățișat pe copil. I-am mulțumit tinerei fete pentru exemplul bun dat celor din jurul său. Este înălțător să știi că sunt așa de mulți tineri care încearcă să apere adevărul și neprihănirea și să-și facă partea lor de a invita Spiritul în viața lor, deși este dificil uneori din cauza gălăgiei și a cruzimii din lumea din jurul lor. Avem tineri minunați în Biserică”.

Sunt într-un tot de acord! Dragi tinere fete, *voi* schimbați lumea punându-L pe Isus Hristos în centrul vieții voastre și voi „deveniți ceea ce El dorește să fiți”¹¹.

Vă mulțumesc pentru viețile voastre trăite în mod binevoitor; pentru că îi includeți pe cei care sunt diferiți, pentru că sunteți bune față de colegii voștri, față de vârstnici, față de familia

voastră și față de copilași, vă mulțumesc că le sunteți aproape celor care sunt singuri și celor care au încercări și probleme sufletești. Datorită faptului că sunteți binevoitoare, îi „îndrumați [pe alții] spre lumina Salvatorului”¹². Vă mulțumesc pentru că vă amintiți că „bunătatea începe cu mine”.

Știu că președintele Thomas S. Monson este un profet al lui Dumnezeu a cărui viață este un model de bunăvoință din care noi putem învăța. Urmați-l pe profetul nostru. Învățați din exemplul său și ascultați-i cuvintele. Eu cred în Evanghelia lui Isus Hristos și știu că prin intermediul lui Joseph Smith preoția a fost restaurată pe pământ.

Știu că Salvatorul nostru trăiește și că ne iubește pe fiecare dintre noi. El Și-a dat viața pentru toți. Mă rog ca noi să-L punem pe Isus Hristos în centrul vieții noastre și „să umblăm în căile Lui”, iubindu-ne și slujindu-ne una pe cealaltă¹³. Făcând astfel, eu știu că putem face din această lume un loc mai bun, deoarece „noi credem că trebuie să fim [binevoitoare]”¹⁴. Eu mărturisesc astfel, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Articolele de credință 1:13.
2. Vezi *Oxford English Dictionary Online*, ed. a 2-a (1989), „benevolent”, oed.com.
3. „Kindness Begins with Me”, *Children's Songbook*, p. 145.
4. „Guardians of Virtue”, *Strength of Youth Media 2011: We Believe* (DVD, 2010); de asemenea, valabil la lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Luca 10:25, 27, 29, 30, 33–35.
6. Jerry Earl Johnston, „The Unity in a Ward's Uniqueness”, *Mormon Times*, 9 febr. 2011, M1, M12.
7. Thomas S. Monson, „Fie ca voi să aveți curaj”, *Liahona*, mai 2009, p. 125.
8. „Guardians of Virtue”.
9. *Pentru întărirea tineretului* (broșură, 2001), p. 10.
10. Vezi Marcu 10:16.
11. „Guardians of Virtue”.
12. „Guardians of Virtue”.
13. „Guardians of Virtue”.
14. Articolele de credință 1:13.

Elaine S. Dalton

Președinta generală a Tinerelor Fete

Apărătoarele virtuții

Pregătiți-vă acum, astfel încât să îndepliniți condițiile pentru a primi toate binecuvântările care vă așteaptă în templul sfânt al Domnului.

Există momente în care nu putem exprima în cuvinte ceea ce simțim. Mă rog ca Spiritul să depună mărturie inimilor voastre despre identitatea voastră divină și despre responsabilitatea voastră eternă. Voi sunteți speranța lui Israel. Voi sunteți fiice alese și cu descendență regală ale Tatălui nostru Ceresc iubitor.

Luna trecută, am avut prilejul să particip la căsătoria în templu a unei tinere fete pe care o cunosc de când s-a născut. În timp ce stăteam pe un scaun în camera de pecetluire și priveam frumosul candelabru ce strălucea în lumina templului, mi-am amintit ziua în care am ținut-o prima oară în brațe. Mama ei o îmbrăcase într-o rochiță albă și mă gândeam că era unul dintre cei mai frumoși bebeluși pe care îi văzusem vreodată. Apoi, această tânără a intrat pe ușă îmbrăcată din nou în alb. Radia de fericire. În timp ce intra în încăpere, mi-am dorit, din toată inima, ca fiecare tânără fată să-și poată imagina acest moment și să se străduiască să fie întotdeauna demnă să facă și să țină legămintele sacre și să primească rânduielele din templu pregătindu-se să se bucure de binecuvântările exaltării.

Stând în genunchi la altarul sacru, tinerii au primit promisiuni ce

depășesc capacitatea de înțelegere a muritorilor, care îi vor binecuvânta, întări și ajuta în călătoria prin viața muritoare. A fost unul dintre acele momente în care lumea era liniștită și întregul cer se bucura. În timp ce cuplul proaspăt căsătorit privea în oglinzile mari ale încăperii, mirele a fost întrebat ce vedea. El a spus: „Pe toți cei care au trăit înainte de mine”. Apoi, cuplul a privit în oglinda mare de pe peretele opus și mireasa a spus cu lacrimi în ochi: „Îi văd pe toți aceia care vor veni după noi”. Ea și-a văzut familia viitoare – pe urmașii ei. Știu că ea a înțeles, din nou, în acel moment, cât de important este să crezi în a fi castă și virtuoasă. Nu există priveliște mai frumoasă decât cea a unui cuplu pregătit așa cum se cuvine să îngenuncheze împreună la altarul din templu.

Anii petrecuți în cadrul organizației Tinerelor Fete vă vor pregăti pentru templu. Acolo veți primi binecuvântările la care aveți dreptul în calitate de fiice prețioase ale lui Dumnezeu. Tatăl vostru Ceresc vă iubește și dorește să fiți fericite. Modul de a realiza acest lucru este să „[umblați] pe cărările virtuții”¹ și să „[vă lipiți] de legămintele pe care [le-ați] făcut”².

Dragi tinere fete, într-o lume în care poluarea morală, toleranța față de rău,

exploatarea femeilor și denaturarea rolurilor sunt în continuă creștere, trebuie să vă apărați pe voi, să apărați familia voastră și pe toți aceia cu care vă asociați. Trebuie să fiți apărătoarele virtuții.

Ce este virtutea și cine este cea care o apărătoare? „Virtutea este un model de gândire și comportament bazat pe standarde morale înalte. Ea include castitatea și puritatea [morală]”³. Și ce este o apărătoare? O apărătoare este cineva care protejează, sprijină și ocrotește.⁴ Astfel, ca apărătoare a virtuții, veți proteja, sprijini și ocroti puritatea morală pentru că puterea de a crea viață muritoare este o putere sacră și glorificată și trebuie să fie protejată până la căsătorie. Virtutea este o condiție pentru a avea parte de compania și îndrumarea Duhului Sfânt. Veți avea nevoie de această îndrumare pentru a naviga cu succes prin lumea în care trăiți. A fi virtuoaasă este o condiție pentru a intra în templu. Și este o condiție pentru a fi demne să stați în prezența Salvatorului. Acum este timpul în care vă pregătiți pentru acea vreme. Progresul personal și standardele care se găsesc în broșura *Pentru întărirea tineretului* sunt importante. Realizarea lucrurilor prezentate în fiecare broșură vă va întări și ajuta să deveniți „mai [demne]... de-mpărăție”⁵.

Vara trecută, tinere fete din Alpine, Utah, au hotărât să devină „mai

[demne]... de-mpărăție”. Ele au hotărât să-și concentreze atenția asupra templului mergând pe jos de la Templul Draper, Utah, la Templul Salt Lake, parcurgând în total 35 de kilometri, așa cum a făcut unul dintre pionieri, John Roe Moyle. Fratele Moyle a fost un cioplitor în piatră care a fost chemat de profetul Brigham Young să lucreze la Templul Salt Lake. În fiecare săptămână, el parcurgea distanța de 35 de km de la casa lui la templu. Una dintre responsabilitățile sale era să cioplească, pe partea de est a Templului Salt Lake, cuvintele „Sfințenie Domnului”. Nu era ușor și avea multe obstacole de depășit. La un moment dat, el a fost lovit în picior de una dintre vacile lui. Pentru că rana nu se vindeca, piciorul i-a fost amputat. Dar acest lucru nu l-a împiedicat să-și îndeplinească promisiunea făcută profetului și să lucreze la templu. El și-a confecționat un picior de lemn și, după multe săptămâni, el a parcurs din nou distanța de 35 de kilometri pentru a face lucrarea pe care promisese s-o facă⁶.

Tinerele fete din episcopia Șase, Cedar Hills, au hotărât să parcurgă pe jos aceeași distanță pentru un strămoș și, de asemenea, pentru cineva care le-a inspirat să rămână demne de a intra în templu. Ele s-au pregătit în fiecare săptămână în cadrul activităților comune ale TF și TB și, în timp ce parcurgeau distanța, ele și-au

împărtășit ce au învățat și au simțit despre temple.

Ele și-au început drumul către templu dimineața devreme cu o rugăciune. Când au pornit, am fost impresionată de încrederea lor. Ele se pregătiseră bine și știau că erau pregătite. Ochiul le erau ațintiți asupra obiectivului lor. Fiecare pas pe care l-au făcut a fost un simbol pentru fiecare dintre voi pentru că și voi vă pregătiți acum pentru a intra în templu. Pregătirea voastră personală a început cu rugăciunea personală zilnică, citirea zilnică din Cartea lui Mormon și lucrul la Progresul personal.

În timp ce aceste tinere fete mergeau, au existat, pe parcurs, lucruri care le puteau distra atenția, dar ele au continuat să se concentreze asupra obiectivului lor. Unele au început să simtă că li se formau bășici la picioare, iar altele au simțit că le lasă genunchii, dar au continuat să meargă. Pentru fiecare dintre voi, există multe lucruri care vă distrag atenția, vă rănesc și sunt obstacole de-a lungul căii spre templu, dar și voi sunteți hotărâte și vă continuați drumul. Itinerarul urmat de aceste tinere fete a fost întocmit de conducătoarele lor, care îl parcurseră pe jos și cu mașina și stabiliseră că acesta era cel mai sigur și mai direct drum pe care se putea merge. La fel, itinerarul vostru este marcat și puteți fi sigure că Salvatorul nu numai că l-a parcurs,

dar îl va străbate din nou alături de voi – fiecare pas de pe acest drum.

De-a lungul acestei călătorii către templu, au fost tați, mame, membri ai familiei și conducători ai preoției care au acționat ca apărători. Misiunea lor era să se asigure că toată lumea era în siguranță și protejată împotriva pericolelor. Ei s-au asigurat că fiecare tânără fată era bine hidratată și consuma alimente hrănitoare care să le mențină rezistența. Conducătorii preoției au organizat puncte de asistență în care se puteau odihni și bea apă. Dragi tinere fete, tații voștri, episcopii voștri și atât de mulți alții vor fi apărătorii voștri în timp ce veți străbate drumul vostru către templu. Ei vă vor avertiza asupra pericolelor și vă vor îndruma iar, dacă vă veți răni sau vă veți rătăci de la cale, ei vă vor ajuta.

Am fost impresionată de faptul că, pe parcursul ultimilor kilometri ai drumului lor, frații lor și alți tineri băieți și prieteni au venit să le sprijine pe aceste tinere fete hotărâte și să le încurajeze. Un frate și-a ridicat sora care avea bășici mari la picioare și a dus-o în spate pe ultimii metri până la templu. Când aceste tinere fete incredibile și-au atins obiectivul, au fost vărsate lacrimi în timp ce fiecare atingea templul și făcea în tăcere promisiunea

de a fi întotdeauna demnă să intre în templu.

Parcurgerea pe jos a drumului la templu este o metaforă a vieții. Părinții și conducătorii preoției au stat de veghe de-a lungul drumului. Ei au asigurat ajutor și susținere. Tinerele fete s-au apărat și încurajat una pe cealaltă. Tinerii băieți au admirat tăria, dedicarea și rezistența tinerelor fete. Frații le-au purtat în brațe pe surorile care s-au rănit. Familiile s-au bucurat împreună cu ficele lor când ele au încheiat parcurgerea pe jos a drumului la templu și le-au dus acasă în siguranță.

Pentru a rămâne pe calea care duce la templu, trebuie să vă apărați virtutea personală și virtutea celor cu care vă asociați. De ce? În Cartea lui Mormon, Mormon ne-a învățat că virtutea și castitatea reprezintă tot ce este „mai drag și mai prețios deasupra tuturor lucrurilor”⁷.

Ce poate face fiecare dintre voi pentru a fi apărătoarea virtuții? Să înceapă prin a crede că poate aduce o schimbare în bine. Să înceapă prin a-și lua un angajament. Pe când eram tânără fată, am învățat că unele hotărâri trebuie luate o singură dată. Într-un carnetel, am făcut o listă cu lucrurile pe care trebuia să le fac *întotdeauna* și cu lucrurile pe care nu trebuia să le fac *niciodată*. Printre ele se aflau respectarea Cuvântului de înțelepciune, rugăciunea zilnică, plata zecuielii și angajamentul de a nu lipsi niciodată de la biserică. Am luat acele hotărâri

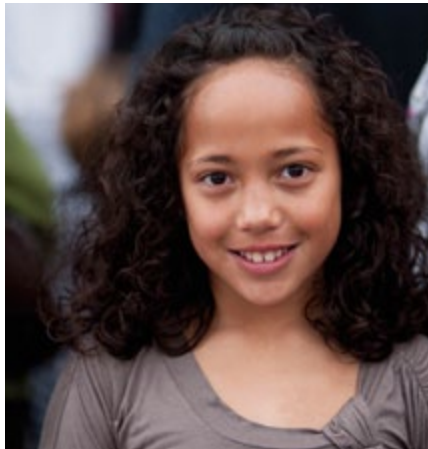
o dată și, apoi, în momentul în care a fost necesar să iau o hotărâre, am știut exact ce trebuia să fac pentru că hotărâsem dinainte. Când prietenii mei din liceu mi-au spus: „Un strop de alcool nu-ți va face rău”, am râs și le-am spus: „Când aveam 12 ani, am hotărât să nu fac acest lucru”. Luarea dinainte a hotărârilor vă va ajuta să fiți apărătoare ale virtuții. Sper ca fiecare dintre voi să scrie o listă cu lucruri pe care le va face *întotdeauna* și lucruri pe care nu le va face *niciodată*. Apoi, trăiți potrivit listei voastre.

A fi apărătoare ale virtuții înseamnă, de asemenea, că veți fi întotdeauna decente nu numai în îmbrăcăminte, ci și în vorbire, în fapte și folosirea mijloacelor de interacțiune. A fi apărătoare ale virtuții înseamnă că nu veți trimite niciodată tinerilor băieți, pe telefonul mobil, cuvinte sau imagini care i-ar putea determina să piardă Spiritul, să-și piardă puterea preoției sau virtutea. Înseamnă că înțelegeți importanța castității, pentru că înțelegeți, de asemenea, că trupul vostru este un templu și că puterile sacre ale procreării nu trebuie să fie folosite înainte de căsătorie. Înțelegeți că posedați o putere sacră care implică responsabilitatea sfântă a aducerii altor spirite pe pământ pentru a primi un trup în care să se adăpostească spiritul lor etern. Această putere implică un alt suflet sacru. Voi sunteți apărătoarele a ceva „mai de preț decât mărgăritarele”⁸. Fiți credincioase. Fiți

supuse. Pregătiți-vă acum, astfel încât să îndepliniți condițiile pentru a primi toate binecuvântările care vă așteaptă în templele sfinte ale Domnului.

Mamelor care ne ascultă în această seară le spun: „Dumneavoastră sunteți cel mai important exemplu de decență și virtute pentru fiicele dumneavoastră – vă mulțumesc”. Nu ezitați niciodată să le învățați că sunt fiice cu descendență regală ale lui Dumnezeu și că valoarea lor nu se bazează pe senzualitatea lor. Și lăsați-le să vă vadă credința modelată corect și consecvent în propria atitudine și înfățișare⁹. Dumneavoastră sunteți, de asemenea, apărătoare ale virtuții.

Săptămâna aceasta, am urcat din nou pe Vârful Ensign. Era dimineața devreme și, când am privit în jos de pe acel munte la muntele Casei Domnului – Templul Salt Lake – importanța templului a fost din nou foarte clară. Pionierii au dat tot ce aveau pentru a ajunge pe vârfurile munților pentru ca voi și cu mine să avem binecuvântările templului și să fim pecetluite veșnic ca familii. Patruzeci de ani de sacrificii, muncă asiduă și parcurgerea pe jos a drumului de la Alpine la templu – de ce? Deoarece, ca și voi, ei au crezut! Ei au crezut într-un profet. Ei au crezut că el Îi văzuse și vorbise cu Dumnezeu și Fiul Său Preaiubit. Ei au crezut în Salvator. Ei au crezut în Cartea lui Mormon. De aceea ei au putut spune: „Credem toate lucrurile, sperăm toate lucrurile, noi am îndurat multe lucruri și sperăm să putem îndura toate lucrurile”¹⁰. Ei au îndurat multe lucruri și noi putem face la fel. Al treisprezecelea articol de credință arată ce credem pentru că acelea sunt lucrurile care ne fac demni să intrăm în templu și să stăm, într-o zi, în prezența Tatălui nostru Ceresc – încercați, puri și pecetluiți. Pentru aceasta va fi nevoie să fiți „[mai demne]... de-mpărăție” și să vă

pregătiți acum și să dobândiți încrederea că puteți face lucruri grele.

Dragi tinere fete, participați la o lucrare măreață! Și nu sunteți singure! Când vă veți apăra virtutea și puritatea, vi se va da tărie. Când vă veți ține legămintele pe care le-ați făcut, Duhul Sfânt vă va îndruma și vă va apăra. Veți fi înconjurată de oști cerești de îngeri. Președintele Thomas S. Monson ne reamintește: „Aduceți-vă aminte că nu alergăm singuri în această măreață cursă a vieții; avem dreptul la ajutorul Domnului”¹¹. Pregătiți-vă pentru ziua în care veți veni la templul Domnului demne și pregătite să faceți legămintele sacre. Ca apărătoare ale virtuții, veți dori să-L *căutați* pe Salvator în casa Sa sfântă.

Eu depun mărturie că Dumnezeu trăiește și că Fiul Său Preaiubit, Mântuitorul nostru, Isus Hristos, trăiește și,

datorită puterii mântuitoare a ispășirii Sale infinite, fiecare dintre voi va fi îndrumată și apărată pe calea către templu și înapoi în prezența Lor. Mă rog ca fiecare dintre voi să fie întărită pentru acea muncă ce va fi cea mai desăvârșită lucrare a voastră. Trăiți pentru acea zi minunată despre care se vorbește în Apocalipsa, când voi „[veți] umbla [îmbrăcate] în alb, fiindcă [sunteți vrednice]”¹². În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 25:2.
2. Doctrină și legăminte 25:13.
3. *Progresul personal al Tinerelor Fete* (broșură, 2009), p. 70.
4. Vezi thefreedictionary.com/guardian.
5. „Mai multă sfințenie”, *Immuri*, nr. 83.
6. Vezi Dieter F. Uchtdorf, „Ridicați din poziția în care vă aflați”, *Liahona*, noiembrie 2008, p. 55.
7. Moroni 9:9.
8. Proverbele 3:15.
9. Vezi M. Russell Ballard, „Mame și fiice”, *Liahona*, mai 2010, p. 18–21.
10. Articolele de credință 1:13.
11. Thomas S. Monson, „Mari speranțe” (seară la gura sobei pentru tinerii adulți, organizată de Sistemul Educațional al Bisericii, 11 ianuarie 2009), <http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html>.
12. Apocalipsa 3:4.

São Paulo, Brazilia

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

O mărturie vie

Mărturia trebuie să fie îngrijită prin rugăciunea făcută cu credință, ospătarea din cuvântul lui Dumnezeu din scripturi și supunerea față de adevăr.

Preaiubitele mele tinere surori, voi sunteți speranța strălucitoare a Bisericii Domnului. Scopul meu, în această seară, este să vă ajut să credeți că acest lucru este adevărat. Dacă această credință poate deveni o mărturie profundă inspirată de Dumnezeu, ea vă va modela alegerile din fiecare zi și fiecare ceas. Și, apoi, de la ceea ce vi s-ar putea părea alegeri neînsemnate, Domnul vă va conduce la fericirea pe care vi-o doriți. Prin alegerile pe care le veți face, El va putea să binecuvânteze nenumărați alți oameni.

Alegerea pe care ați făcut-o de a fi alături de noi, în această seară, este un exemplu de alegere care contează. Au fost invitate să participe peste un milion de tinere fete, mame și conducătoare. Dintre toate lucrurile pe care ați fi putut alege să le faceți, voi ați ales să fiți împreună cu noi. Ați făcut aceasta datorită credinței voastre.

Voi credeți în Evanghelia lui Isus Hristos Voi credeți suficient de mult, încât să veniți să-i ascultați pe slujitorii Săi și aveți destulă credință pentru a spera că ceva din ce veți auzi sau simți vă va conduce spre o viață mai bună. Ați simțit în inimile voastre că a-L urma pe Isus Hristos este calea către o mai mare fericire.

Poate nu ați făcut conștient această alegere și nu ați considerat-o importantă. Poate v-ați simțit atrase să fiți împreună cu prietenele sau familia. Poate ați răspuns, pur și simplu, amabilității cuiva care v-a invitat să veniți. Dar, chiar dacă nu ați observat, ați simțit cel puțin un ecou slab al invitației Salvatorului: „Vino, și urmează-Mă”¹.

Din clipa în care ne-am adunat împreună, Domnul a mărit credința voastră în El și v-a întărit mărturia. Ați auzit mai mult decât doar cuvinte și muzică. Ați simțit mărturia depusă de Spirit inimilor voastre cu privire la faptul că există profeți în viață pe pământ în Biserica adevărată a Domnului și că drumul către fericire trece prin împărăția Sa. Mărturia voastră că aceasta este, astăzi, singura Biserică adevărată și vie de pe pământ a crescut.

Noi nu am simțit, toți, exact aceleași lucruri. Unii au simțit mărturia Spiritului că Thomas S. Monson este profetul lui Dumnezeu. Alții au simțit că cinstea, virtutea și binele făcut tuturor oamenilor sunt, cu adevărat, atribute ale Salvatorului. Și aceste sentimente au fost însoțite de o dorință mai mare de a fi ca El.

Voi, toate, aveți dorința ca mărturia voastră despre Evanghelia lui Isus Hristos să se întărească. Cu mulți ani

în urmă, președintele Brigham Young a putut vedea nevoia voastră. El a fost un profet al lui Dumnezeu și, cu 142 de ani în urmă, într-o viziune profetică, a văzut nevoia și dorința voastră. El a fost un tată iubitor și un profet în viață.

A văzut influența lumii coborând asupra propriilor sale fiice. A văzut că influențele lumești le îndepărtau de calea Domnului spre fericire. În zilele sale, acele influențe erau aduse, în parte, de noua cale ferată transcontinentală, care-i lega de lume pe sfinții izolați și protejați.

Este posibil ca el să nu fi văzut minunile tehnologice de astăzi, când, cu un instrument pe care îl poți ține în mână, poți alege să te conectezi cu oameni și la informații nenumărate de pe întregul pământ. Dar el a văzut cât era de important, pentru fiicele sale – și pentru voi – ca alegerile voastre să fie făcute pe baza puterii mărturiei despre un Dumnezeu viu și iubitor și despre planul fericirii întocmit de El.

Iată sfatul lui profetic și inspirat, pe care l-a dat fiicelor sale și vi-l dă vouă.

El reprezintă esența mesajului meu din această seară. El a spus într-o încăpere din casa sa, aflată la mai puțin de un kilometru și jumătate de locul din care acest mesaj pornește acum către fiicele lui Dumnezeu din întreaga lume: „Este nevoie ca tinerele fiice ale lui Israel să dobândească o mărturie vie despre adevăr”².

El a creat apoi o organizație a tinerelor fete care a devenit ceea ce noi numim acum în Biserica Domnului „Tinerele Fete”. În această seară, voi ați simțit unele dintre efectele minunate ale alegerii pe care el a făcut-o în această duminică seară în salonul casei sale.

Cu mai mult de 100 de ani mai târziu, fiicele lui Israel din întreaga lume au dorința de a avea o mărturie vie despre adevăr. Tot restul vieții voastre,

veți avea nevoie ca această mărturie vie și în creștere să vă întărească și să vă conducă pe calea către viața veșnică. Și, prin ea, voi veți deveni cele ce veți transmite lumina lui Hristos fraților și surorilor voastre din întreaga lume și generațiilor care vor veni.

Știți din proprie experiență ce este o mărturie. Vârșnicul Joseph Fielding Smith ne-a învățat că o mărturie „este o cunoaștere fermă dată prin revelație unei persoane care caută, cu umilință, adevărul”. El a spus următoarele despre mărturie și despre Duhul Sfânt care aduce acea revelație: „Puterea Sa de a convinge este atât de mare, încât nu poate fi nicio îndoială în minte atunci când Spiritul vorbește. Este singura cale prin care o persoană poate ști, cu adevărat, că Isus este Hristosul și că Evanghelia Sa este adevărată”³.

Ați simțit și voi această inspirație. Poate că v-a confirmat o anumită parte a Evangheliei, așa cum a făcut-o pentru mine în această seară. Când am auzit cuvintele celui de-al 13-lea articol de credință care spune: „noi credem că trebuie să fim cinștiți, fideli, puri și binevoitori”, am simțit ca și cum Domnul Însuși le-ar fi rostit. Am simțit din nou că acestea sunt atributele Sale. Am simțit că Joseph Smith a fost profesorul Său. Ca urmare, pentru mine acelea nu au fost simple cuvinte.

Cu ochii minții, am văzut drumurile prăfuite ale Iudeii și grădina

Ghetsimani. Cu inima, am simțit, într-o oarecare măsură, cum ar fi fost să îngenunchez așa cum a făcut Joseph în fața Tatălui și a Fiului într-o dumbravă din statul New York. Nu am putut vedea cu ochii minții o lumină mai presus de strălucirea soarelui la amiază, așa cum a văzut el, dar am simțit căldura și minunăția unei mărturii.

Veți dobândi mărturia pe bucățele când părți ale adevărului întreg al Evangheliei lui Isus Hristos vă vor fi confirmate. De exemplu, când citiți și meditați asupra Cărții lui Mormon, versetele pe care le-ați citit înainte vă vor apărea într-o lumină nouă și vă vor aduce idei noi. Mărturia voastră va crește ca mărime și profunzime când Duhul Sfânt vă va confirma că ele sunt adevărate. Mărturia voastră vie se va extinde pe măsură ce veți studia scripturile, vă veți ruga și veți medita asupra lor.

Din punctul meu de vedere, cea mai bună descriere a modului în care se poate dobândi și păstra această mărturie vie a fost făcută deja. Se află în Cartea lui Mormon, în capitolul 32 din Alma. Poate că ați citit-o de multe ori. Învăț ceva nou de fiecare dată când o citesc. Să revedem, în această seară, învățăturile pe care ni le dă.

În acele pasaje inspirate, suntem învățați să ne începem căutarea mărturiei cu un „pic de credință” și cu

dorința ca ea să crească.⁴ În această seară, ați simțit credință și ați avut această dorință în timp ce ați ascultat cuvântările inspirate despre bunătatea Salvatorului, onestitatea Sa, puritatea poruncilor Sale și ispășirea Sa făcută pentru noi.

Deci, sămânța credinței este deja plantată în inimile voastre. Ați simțit poate chiar lărgirea sufletului promisă în Alma. Eu am simțit.

Dar, ca orice plantă în creștere, aceasta trebuie să fie îngrijită, altfel se va veșteji. Rugăciunile de credință spuse frecvent și din inimă reprezintă o hrană esențială și necesară. Supunerea față de adevărul pe care l-ați primit vă va ține mărturia vie și o va întări. Supunerea față de porunci reprezintă o parte a hranei pe care trebuie s-o asigurați mărturiei voastre.

Vă amintiți promisiunea Salvatorului: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine”⁵.

Eu am cunoscut acest lucru și îl veți cunoaște și voi. Una dintre doctrinele Evangheliei care mi-au fost predate când eram tânăr este aceea că cel mai mare dintre toate darurile lui Dumnezeu este viața veșnică.⁶ Am învățat că viața veșnică înseamnă și să trăim în dragoste ca familii pentru totdeauna.

Din prima clipă în care am auzit aceste adevăruri și ele au fost confirmate inimii mele, m-am simțit obligat să fac toate alegerile pe care puteam să le fac pentru a evita cearta și a căuta pacea în familia și în casa mea.

Numai după această viață mă voi putea bucura de plenitudinea celei mai mari dintre toate binecuvântările, viața veșnică. Dar, în mijlocul încercărilor acestei vieți, mi s-a dat posibilitatea să zăresc cum va putea fi familia mea din cer. Pe baza acestor experiențe pe care le-am trăit, mărturia

mea despre realitatea puterii de pecetuire exercitate în temple a crescut și a fost întărită.

Privindu-le pe cele două fiice ale mele în timp ce erau botezate în templu pentru strămoșii lor, inima mea s-a îndreptat spre ele și spre acei strămoși ale căror nume noi le-am găsit. Ne-a fost acordată promisiunea lui Ilie că inimile membrilor familiilor vor fi întoarse unele către altele.⁷ Astfel, pentru mine, credința a devenit cunoaștere fermă, așa cum ni se promite în Cartea lui Alma.

Am simțit cel puțin o parte a bucuriei pe care strămoșii mei au simțit-o când Salvatorul a mers în lumea spiritelor după slujirea Sa în viața muritoare. Iată descrierea din Doctrină și legăminte:

„Și sfinții se bucurau în mântuirea lor și îngenuncheau și-L recunoșteau pe Fiul lui Dumnezeu ca pe Mântuitorul și Eliberatorul lor de la moarte și din lanțurile iadului.

Fețele lor radiau și strălucirea care se degaja din prezența Domnului a rămas asupra lor și ei au cântat cântece de slavă numelui Lui sfânt”⁸.

Faptul că am simțit bucuria lor a fost rezultatul exercitării mărturiei mele că promisiunea Domnului cu privire la viața veșnică este reală. Faptul că am ales să acționez potrivit ei a întărit această mărturie în modul în care Salvatorul a promis că va fi întărită.

El ne-a învățat, de asemenea, că, pe lângă faptul că alegem să fim supuși, noi trebuie să cerem, în rugăciune, o mărturie despre adevăr. Domnul ne-a învățat aceasta în porunca pe care ne-a dat-o de a ne ruga cu privire la Cartea lui Mormon. El a spus prin profetul Său Moroni:

„Iată, eu doresc să vă îndemn pe voi ca atunci când veți citi aceste lucruri, dacă înțelepciunea lui Dumnezeu va fi ca voi să le citiți, voi să

vă aduceți aminte cât de bun a fost Domnul cu copiii oamenilor de la crearea lui Adam și chiar până la timpul când voi veți primi aceste lucruri și să le cântăriți în inimile voastre.

Iar atunci când voi veți primi aceste lucruri, eu vă îndemn pe voi să-L întrebați pe Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în numele lui Hristos, dacă aceste lucruri sunt adevărate; și dacă voi veți întreba cu inima sinceră, cu intenție adevărată, având credință în Hristos, El vă va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt.

Și prin puterea Duhului Sfânt veți putea voi cunoaște adevărul tuturor lucrurilor”⁹.

Sper că voi, toate, ați pus la încercare această promisiune sau că o veți face curând. Este posibil ca răspunsul să nu fie o experiență spirituală unică și puternică. Eu am primit un răspuns firav la început. Dar el devine tot mai puternic de fiecare dată când citesc și mă rog cu privire la Cartea lui Mormon.

Eu nu mă bizui pe ce a fost în trecut. Pentru a-mi păstra mărturia vie despre Cartea lui Mormon, eu fac apel deseori la promisiunea făcută de Moroni. Nu consider că binecuvântarea unei mărturii este un dar pe care îl voi avea mereu în mod automat.

Mărturia trebuie să fie îngrijită prin rugăciunea făcută cu credință, ospătarea din cuvântul lui Dumnezeu din scripturi și supunerea față de adevărul pe care l-am primit. Este periculos să neglijam rugăciunea. Mărturia noastră este în pericol dacă studiem și citim doar ocazional din scripturi. Ele reprezintă o hrană necesară pentru mărturia noastră.

Vă amintiți avertismentul lui Alma:

„Dar dacă noi neglijam pomul și nu avem grijă de hrana lui, iată, el nu va face rădăcini; iar atunci când căldura soarelui va veni și îl va arde pentru că nu are rădăcini, se va veșteji, iar voi îl

veți smulge și îl veți arunca.

Acum, aceasta nu este pentru că sămânța nu a fost bună și nici pentru că fructul ei nu ar fi de dorit; ci, aceasta este pentru că pământul vostru este arid și pentru că voi nu veți îngriji pomul, de aceea, voi nu puteți să aveți fructul lui”¹⁰.

Ospătarea din Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea spusă din inimă și supunerea față de poruncile Domnului trebuie să aibă loc în mod consecvent și permanent pentru ca mărturia voastră să crească și să prospere. Noi, toți, ne confruntăm uneori cu situații pe care nu le putem controla, care ne întrerup obiceiul de a studia scripturile. Pot exista perioade de timp în care alegem să nu ne rugăm. Pot exista porunci pe care alegem să le ignorăm o vreme.

Dar dorința de a avea o mărturie vie nu vi se va împlini dacă uitați avertismentul și promisiunea lui Alma:

„Și astfel, dacă voi nu veți îngriji cuvântul, așteptând cu ochiul credinței fructul lui, atunci voi nu veți

putea niciodată să culegeți fructul pomului vieții.

Dar dacă voi veți hrăni cuvântul, da, hrăniți pomul atunci când el începe să crească, prin credința voastră, cu mare sârguință și cu răbdare, așteptând fructul lui, atunci el va face rădăcini; și iată, el va fi un pom crescând pentru viața nepieritoare.

Și datorită sârguinței voastre și a credinței voastre și a răbdării voastre față de cuvânt, îngrijindu-l, pentru ca el să capete rădăcini în voi, iată, încetul cu încetul voi veți culege fructul lui, care este cel mai prețios, care este dulce, mai presus decât orice lucru care este dulce; și care este alb, mai presus decât orice lucru care este alb, da, și pur, mai presus decât orice lucru care este pur; și voi vă veți ospăta din fructul lui chiar până când veți fi sătui pentru ca să nu mai flămânziți și nici să nu vă mai fie sete.

Atunci... voi veți culege răsplata pentru credința voastră, pentru răbdarea și sârguința voastră și pentru îndelungile voastre suferințe, așteptând pomul să facă fructe pentru voi”¹¹.

St. Catherine, Jamaica

Cuvintele din această scriptură, „așteptând fructul lui”, au stat la baza învățaturii înțelepte pe care ați primit-o în această seară. Acesta este motivul pentru care ochii voștri au fost ațintiți către o zi viitoare într-o cameră de pecetuire din templu. Acesta este motivul pentru care ați fost ajutate să vă imaginați în această seară lanțul, ce pare să nu aibă sfârșit, de lumină reflectată în oglinzile așezate față în față pe pereții camerei de pecetuire, în care vă puteți căsători în templul lui Dumnezeu.

Dacă puteți aștepta o astfel de zi cu destulă dorință născută din mărturie, veți fi întărite să rezistați ispitelor lumii. De fiecare dată când alegeți să trăiți într-un mod mai asemănător cu cel al Salvatorului, mărturia voastră va fi întărită. Cu timpul, veți ajunge să cunoașteți, prin propria experiență, că El este Lumina lumii.

Veți ajunge să simțiți cum lumina crește în viața voastră. Aceasta nu se va întâmpla fără să faceți eforturi. Dar se va întâmpla când mărturia voastră va crește și veți alege s-o hrăniți. Iată promisiunea făcută în Doctrină și

legăminte: „Ceea ce este de la Dumnezeu este lumină; și acela care primește lumina și rămâne credincios lui Dumnezeu, primește mai multă lumină; și acea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei”¹².

Voi veți fi lumină pentru lume când vă veți împărtăși mărturia altora. Voi veți reflecta spre alții lumina lui Hristos din viața voastră. Domnul va găsi căi prin care acea lumină să-i influențeze pe cei pe care îi iubiți. Și, prin credința și mărturia fiicelor Sale, Dumnezeu va influența cu lumina Sa viețile a milioane din împărăția Sa și din lume.

În mărturia și alegerile voastre stă speranța Bisericii și a generațiilor care vor urma exemplul vostru de a asculta și accepta invitația Domnului: „Vino, și urmează-Mă”. Domnul vă cunoaște și vă iubește.

Vă las dragostea și mărturia mea. Voi sunteți fiice ale unui Tată din Cer viu și iubitor. Eu știu că Fiul Său înviat, Isus Hristos, este Salvatorul și Lumina lumii. Și depun mărturie că Duhul Sfânt v-a trimis mesaje în această seară confirmând inimilor voastre adevărul. Președintele Thomas S. Monson este profetul în viață al lui Dumnezeu. Depun mărturie despre aceste lucruri, în numele sfânt al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 18:22.
2. Brigham Young, în *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869–1969* (1969), p. 8.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, compilație de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 3:31.
4. Zezi Alma 32:27.
5. Ioan 7:17.
6. Zezi Doctrină și legăminte 14:7.
7. Zezi Maleahi 4:5–6; Joseph Smith–Istorie 1:38–39.
8. Doctrină și legăminte 138:23–24.
9. Moroni 10:3–5.
10. Alma 32:38–39.
11. Alma 32:40–43.
12. Doctrină și legăminte 50:24.

Indexul relatărilor din timpul conferinței

Următoarea listă cuprinde relatări, selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul Conferinței Generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie și cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

VORBITOR	RELATARE
Jean A. Stevens	(10) Copiii dau un exemplu plătiind zeciuială. Liam ascultă glasul tatălui lui în timpul tratamentului medical.
Vârstnicul Walter F. González	(13) Reportera se întreabă dacă bunul tratament al soților față de soțiile lor este adevăr sau ficțiune.
Vârstnicul Kent F. Richards	(15) O fetiță vede îngeri în jurul copiilor într-un spital.
Vârstnicul Quentin L. Cook	(18) Conținutul poșetei unei tinere fete arată faptul că ea trăiește potrivit Evangheliei. O soră din Tonga propune o modalitate de a-i ajuta pe bărbații tineri adulți.
Președintele Henry B. Eyring	(22) Comunitatea oferă slujire după ce barajul Teton se rupe.
Președintele Boyd K. Packer	(30) Președintele de țară sfătuiește un bărbat „să treacă peste” durerea pricinuită de moartea soției sale.
Vârstnicul Dallin H. Oaks	(42) Căpitanul Ray Cox renunță la somn pentru ca soldații săi să fie în siguranță. Aron Ralston își adună curajul pentru a-și salva viața.
Vârstnicul M. Russell Ballard	(46) Căutătorul de aur învață să aprecieze firicelele de aur.
Vârstnicul Neil L. Andersen	(49) Sidney Going alege să renunțe la rugby pentru a pleca în misiune.
Larry M. Gibson	(55) Președintele Cvorumului diaconilor își învață responsabilitățile.
Președintele Dieter F. Uchtdorf	(58) Un bărbat nu-și dă seama că biletul plătit pentru croazieră include anumite privilegii.
Președintele Henry B. Eyring	(62) Cvorumul caută un membru pierdut în pădure. Henry B. Eyring face o vizită unui înalt preot credincios.
Președintele Thomas S. Monson	(66) Thomas S. Monson invită un cuplu să fie martor la o peceluire.
Vârstnicul Paul V. Johnson	(78) O tânără fată este convertită în timpul unei boli prelungite.
Episcopul H. David Burton.	(81) Robert Taylor Burton ajută la salvarea unei companii de cărucioare.
Silvia H. Allred	(84) O tânără mamă este slujită de învățătoarea ei vizitatoare.
Președintele Thomas S. Monson	(90) Sfinții brazilieni parcurg distanțe mari pentru a ajunge la templu din Manaus. Familia Mou Tham face sacrificii pentru a merge la templu. Thomas S. Monson participă la primele săpături pentru construirea templului din Roma, Italia.
Vârstnicul Richard G. Scott	(94) Richard G. Scott este îndemnat să se joace cu copiii în loc să repare mașina de spălat. Jeanene Scott păstrează bilețelele de dragoste. Richard G. Scott îl îngrijește pe fiul cu probleme la inimă.
Vârstnicul D. Todd Christofferson	(97) Hugh B. Brown curăță un rug de coacăze și, apoi, își dă seama că și el trece printr-un astfel de proces.
Vârstnicul Carl B. Pratt	(101) Familia Whetten își plătește zeciuiala și primește binecuvântări.
Vârstnicul C. Scott Grow	(108) Fratele lui C. Scott Grow face alegeri greșite dar, apoi, se pocăiește.
Ann M. Dibb	(115) Kristi este un exemplu de care Jenn își amintește atunci când caută adevărul.
Mary N. Cook	(118) Un copil vede o ilustrație cu Isus în dulapul de la școală. O tânără fată alege să nu meargă la un film nepotrivit.
Elaine S. Dalton	(121) Tinere fete merg pe jos din Draper, Utah, până la Templul Salt Lake.

Să facem din conferință o parte din viețile noastre

Gândiți-vă să folosiți unele dintre aceste activități și întrebări ca punct de pornire pentru discuții în familie sau cugetări personale, făcând învățăturile din timpul Conferinței Generale o parte din viețile dumneavoastră.

Puteți găsi toate cuvântările din cadrul Conferinței Generale pe Internet la adresa conference.lds.org.

Notă: Numerele paginilor menționate mai jos indică prima pagină a cuvântării.

Pentru copii

- Președintele Thomas S. Monson a anunțat că Biserica va construi trei temple noi, numărul

total de temple în funcțiune, construcție sau anunțate ajungând la 160. Localizați pe o hartă Meridian, Idaho, S.U.A.; Fort Collins, Colorado, S.U.A.; Winnipeg, Manitoba, Canada; și templul cel mai apropiat de casa dumneavoastră. Citiți sau povestiți

unele dintre istorisirile spuse de președintele Monson despre membri credincioși, care au făcut sacrificii mari pentru a merge la templu (pagina 90). Stabiliți-vă ca obiectiv să ajungeți la templu cât mai curând posibil sau discutați despre modalități în care puteți rămâne demni de a intra în templu.

- Când Adam și Eva au trăit pe pământ, unul dintre modurile în care L-au preaslăvit pe Tatăl Ceresc a fost jertfele de animale. Vârstnicul L. Tom Perry ne-a învățat că Salvatorul a prezentat ucenicilor Săi împărășania în ziua de sabat ca pe o nouă formă de preaslăvire. Noi continuăm să preaslăvim luând din împărășanie în ziua de sabat. Revedeți, ca familie, cuvântarea vârstnicului Perry (pagina 6) pentru a învăța despre îmbrăcăminte potrivită pentru ziua de sabat

Ljubljana, Slovenia

și alte modalități de a arăta respectul față de împărtășanie și sabbat.

- Vârșnicul D. Todd Christoffer-son ne-a învățat că Isus Hristos ne-a instruit că trebuie să ne străduim să fim ca El și ca Tatăl nostru Ceresc (pagina 97). Uneori, Tatăl nostru Ceresc îi „muștră” pe copiii Săi pentru a ne ajuta să devenim mai asemănători Lui. Discutați despre ce înseamnă a muștra. Citiți sau povestiți relatarea despre rugul de coacăze care crescuse peste măsură. Discutați despre cum ne poate ajuta un neajuns sau un eșec să devenim mai puternici și să dăm mai multe roade.

- Vârșnicul Richard J. Maynes ne-a învățat că familiile pot fi ca frânghiile (pagina 37). O frânghie este formată din mai multe fire care, singure, sunt slabe, dar, împletite împreună, sunt puternice. Similar, când toți membrii unei familii fac ce este drept și se ajută unul pe altul, fiecare persoană din familie este întărită și poate face mai mult decât poate face singură. Dați fiecărui membru al familiei o bucată de sfoară sau un fir de ață. Discutați despre modalități în care fiecare membru al familiei slujește și îi întărește pe ceilalți membri ai familiei. Apoi, vedeți cât sunt de puternice sforile sau firele de ață când sunt puse împreună.

Pentru tineri

- Este clasa voastră sau cvorumul vostru unit? După ce citiți cuvântarea despre unitate, rostită de președintele Henry B. Eyring (pagina 62), întocmiți o listă cu ce puteți face pentru ca grupul vostru să fie mai unit.

- Vârșnicul Russell M. Nelson a vorbit despre „supunerea de tip meniu de restaurant” (pagina 34). Discutați cu familia, clasa sau cvorumul dumneavoastră ce înseamnă aceasta și de ce nu este bună.

- Vârșnicul M. Russell Ballard a descris dragostea pură a lui Hristos ca pe o dragoste activă (pagina 46) arătată prin acte simple de bunătate și slujire. Planificați o modalitate în care clasa voastră sau cvorumul vostru poate arăta dragoste cuiva din episcopia, ramura sau comunitatea voastră și, apoi, duceți la îndeplinire acel plan.

- Vârșnicul Quentin L. Cook a povestit despre o poșetă găsită după o seară de dans a tinerilor (pagina 18). Ce au găsit conducătoarele în poșetă a spus multe despre tânăra față a căreia îi aparținea. Ce spune conținutul poșetei, portofelului sau ghiozdanului vostru despre voi și ce schimbări ați vrea să faceți cu privire la lucrurile pe care le țineți cu voi?

- Vârșnicul Lynn G. Robbins a vorbit despre cum poți deveni mai asemănător Salvatorului (pagina 103). Gândiți-vă la ce înseamnă să *fiți* ca Isus Hristos în loc să vă limitați la a *face* ce vă cere El. Gândiți-vă apoi la schimbările pe care le puteți face în viața voastră pentru a deveni mai asemănători Salvatorului.

Pentru adulți

- Președintele Dieter F. Uchtdorf (pagina 58) ne-a împărtășit o povestire despre un bărbat care nu a

Coatzacoalcos, Mexic

beneficiat de privilegiile pe care le avea, pierzând multe dintre activitățile și hrana bună oferite în timpul croazierei pentru că nu și-a dat seama că toate acestea erau incluse în prețul biletului său. Discutați cu membri ai familiei care dețin preoția despre modalități în care pot trăi conform „privilegiilor [lor]” când vine vorba de puterea, darurile și binecuvântările sacre ce reprezintă ocazia și dreptul [lor] în calitate de deținători ai preoției lui Dumnezeu”.

- Președintele Boyd K. Packer a vorbit despre puterea iertării (pagina 30). Există oameni pe care trebuie să-i ierțați sau există experiențe tulburătoare peste care trebuie să „treceți”? Căutați ajutorul Domnului când doriți să găsiți pacea și puterea de a ierta.

- Vârșnicul Richard G. Scott ne-a povestit cum dânsul și soția sa, Jeanene, și-au arătat afecțiunea scriindu-și bilețelele unul altuia (pagina 94). Gândiți-vă să scrieți un bilețel în care să-i spuneți soțului sau soției cât de mult îl iubiți sau o iubiți. Puneți-l într-un loc în care să-l găsească.

- Vârșnicul David A. Bednar a vorbit despre cum și-a obținut mărturia președintele Joseph F. Smith (pagina 87). Revedeți această istorisire și gândiți-vă ce experiențe trăite au influențat mărturia dumneavoastră. ■

Președințiile generale ale organizațiilor auxiliare

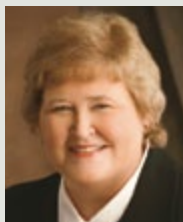
SOCIETATEA DE ALINARE

Silvia H. Allred
prima consilieră

Julie B. Beck
președintă

Barbara Thompson
a doua consilieră

TINERILE FETE

Mary N. Cook
prima consilieră

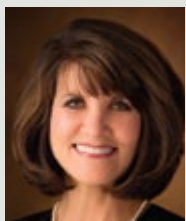

Elaine S. Dalton
președintă

Ann M. Dibb
a doua consilieră

SOCIETATEA PRIMARĂ

Jean A. Stevens
prima consilieră

Rosemary M. Wixom
președintă

Cheryl A. Esplin
a doua consilieră

TINERII BĂIEȚI

Larry M. Gibson
primul consilier

David L. Beck
președinte

Adrián Ochoa
al doilea consilier

ȘCOALA DE DUMINICĂ

David M. McConkie
primul consilier

Russell T. Osguthorpe
președinte

Matthew O. Richardson
al doilea consilier

Învățături pentru timpul nostru

Adunările Preoției lui Melhisedec și ale Societății de Alinare din a patra duminică a fiecărei luni vor fi dedicate lecțiilor din „Învățături pentru timpul nostru”. Fiecare lecție poate fi pregătită dintr-una sau mai multe cuvântări de la cea mai recentă conferință generală. Președinții de țară și de district pot alege cuvântările care vor fi folosite sau pot încredința această responsabilitate episcopilor și președinților de ramură. Conducătorii trebuie să sublinieze faptul că este important ca frații din cadrul Preoției lui Melhisedec și surorile din cadrul Societății de Alinare să studieze aceleași cuvântări în aceleași duminici.

Cei care iau parte la clasele din a patra duminică sunt îndemnați să studieze și să aducă la lecție numărul revistei care cuprinde cea mai recentă conferință generală.

Sugestii pentru pregătirea unei lecții din cuvântări

Rugați-vă ca Spiritul Sfânt să fie cu dumneavoastră în timp ce studiați și predați din cuvântări. Este posibil

să fiți tentați, uneori, să pregătiți lecția folosind alte materiale, dar cuvântările din cadrul conferinței reprezintă programa aprobată. Responsabilitatea dumneavoastră este de a-i ajuta pe alții să învețe și să trăiască potrivit Evangheliei, așa cum se propovăduiește în cea mai recentă conferință generală a Bisericii.

Revedeți cuvântările, căutând principii și doctrine care să răspundă nevoilor membrilor clasei. Căutați, de asemenea, istorisiri, referințe din scripturi și declarații din cuvântări care să vă ajute să predați aceste adevăruri.

Întocmiți un plan pentru predarea principiilor și doctrinelor. Planul dumneavoastră trebuie să includă întrebări care să-i ajute pe membrii clasei:

- să caute principii și doctrine în cuvântări;
- să se gândească la înțelesul lor;
- să împărtășească explicații, idei, experiențe și mărturii;
- să pună în practică aceste principii și doctrine în viețile lor. ■

LUNILE ANULUI

MATERIALELE PENTRU LECȚIA DIN A PATRA DUMINICĂ

mai 2011–
octombrie 2011

Cuvântările publicate în revista *Liahona**
din luna mai 2011

noiembrie 2011–
aprilie 2012

Cuvântările publicate în revista *Liahona**
din luna noiembrie 2011

* Aceste cuvântări se pot găsi (în multe limbi) la conference.lds.org.

Conducătorii Bisericii celebrează programul de bunăstare, anunță temple

Mai mult de 100.000 de persoane au fost prezente la cele cinci sesiuni ale celei de-a 181-a Conferințe Generale anuale a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în Centrul de conferințe din orașul Salt Lake, Statele Unite, în timp ce mai multe milioane au privit sau au ascultat prin intermediul televiziunii, radioului, instalațiilor de satelit și transmisiunilor prin Internet.

Membri din lumea întreagă au participat la conferința transmisă în 93 de limbi. Transmisiunile în format audio, video și text sunt deja înregistrate pe Internet în multe limbi la conferențe. lds.org și vor fi disponibile pe DVD și CD.

Președintele Thomas S. Monson a deschis lucrările conferinței anunțând amplasamentele a trei temple noi – Fort Collins, Colorado, SUA; Meridian, Idaho, SUA și Winnipeg, Manitoba, Canada – care vor face ca templele care au fost anunțate sau sunt în curs de construire să fie în număr de 26. În prezent, sunt în funcțiune 134 de temple.

Președintele Monson a subliniat, de asemenea, importanța muncii misionare, spunând: „Munca misionară reprezintă sângele dătător de viață pentru Biserica noastră”. În prezent, slujesc aproximativ 52.000 de misionari în 340 de misiuni din întreaga lume.

Sâmbătă după amiaza, 10 noi Autorități Generale și 41 de Autorități

Deasupra: Un tânăr băiat strânge recolta de struguri din via aparținând Bisericii, care produce struguri pentru programul de bunăstare al Bisericii. Mai jos, stânga: În Coimbra, Portugalia, o familie urmărește, prin intermediul sistemului de satelit, o transmisiune a conferinței generale.

ale zonei-Cei Șaptezeci, au fost susținute, în timp ce 34 de Autorități ale zonei-Cei Șaptezeci au fost eliberate. Pe lângă aceasta, vârstnicul Don R. Clarke din cel de-al doilea Cvorum al celor Șaptezeci a fost chemat să slujească în primul Cvorum al celor Șaptezeci. Raportul statistic pentru anul 2010 a arătat că numărul membrilor Bisericii depășește, acum, 14 milioane.

Un număr de cuvântări, dintre cele rostite în timpul celor două zile în care s-au desfășurat lucrările conferinței, s-au axat pe tematica privind aspectele de bunăstare din cadrul Bisericii și pe programul inedit de bunăstare al Bisericii – care celebrează în 2011 cel de-al 75-lea an de la stabilirea sa.

Sâmbătă, președintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima

Președinție, a anunțat că, pentru a sărbători cea de-a 75-a aniversare a programului de bunăstare desfășurat de Biserică, membrii Bisericii din întreaga lume sunt invitați să participe la o zi de slujire. Ziua de slujire va fi ținută la nivel de episcopie sau de țarăș (ramură sau district) în cursul anului. Conducătorii locali vor hotărâ amănunțele fiecărui proiect iar membrii sunt îndemnați, după cum este potrivit, să-i invite și pe alții să participe.

Președintele Monson a încheiat conferința cu mărturia sa de Paște despre Hristos: „El [Isus Hristos] ar fi putut să se răzgândească în ultimul moment. Dar nu a făcut-o. El a coborât sub toate lucrurile pentru a putea salva toate lucrurile. Făcând astfel, El ne-a dat viață dincolo de această viață muritoare”. ■

Vârstnicul José L. Alonso

din Cei Șaptezeci

Chiar înainte de a se alătura Bisericii, José Luis Alonso Trejo avea o mărturie despre puterea rugăciunii. „Când aveam 11 ani”, spune dânsul, „m-am aflat pe moarte. Doctorii nu-mi dădeau nicio șansă – i-am surprins vorbind despre aceasta. Astfel, eu m-am rugat și m-am tot rugat, iar El m-a vindecat.

Mai târziu, când am auzit povestirea lui Joseph Smith și am aflat cum un băiat, în vârstă de numai 14 ani, a vorbit cu Dumnezeu, am știut că este adevărat. Am știut că Dumnezeu putea să răspundă rugăciunilor noastre, că El ne cunoaște”.

Același sentiment de pace l-a îndrumat pe vârstnicul Alonso în timp ce studia Cartea lui Mormon. „Datorită rugăciunii și acestei cărți, eu știu cu siguranță că Isus este Hristosul”, spune dânsul.

Vârstnicul Alonso s-a născut în orașul Mexico, din Mexic, în luna noiembrie 1958, în familia lui Luis și Luz Alonso. Adolescent fiind, dânsul s-a mutat în orașul Cuautla, Mexic, unde s-a alăturat Bisericii. Frecventarea activităților comune ale Tinerilor Băieți cu Tinerele Fete l-a pus în legătură cu tineri puternici care l-au înfrățit și i-au asigurat un al doilea cămin. De asemenea, în timp ce participa la aceste activități comune, dânsul a întâlnit-o pe Rebecca Salazar, femeia care urma să devină, mai târziu, soția sa.

Când vârstnicul Alonso a împlinit 19 ani, el a slujit ca misionar cu timp deplin în Misiunea Hermosillo, Mexic. După terminarea misiunii sale, vârstnicul Alonso și Rebecca s-au căsătorit, la 24 februarie 1981, în Templul Mesa, Arizona. Ei sunt părinții a doi copii.

Pe lângă slujirea ca director de institut în cadrul Sistemului Educațional al Bisericii, vârstnicul Alonso are o diplomă de medic pediatru și a lucrat ca doctor homeopat și chirurg. Cariera dânsului demonstrează o permanentă dorință profundă de a-i sluji și a-i binecuvânta pe alții – exact cum l-a binecuvântat Domnul când a fost bolnav, copil fiind. „Slujirea față de alții clădește unitate și frăție”, spune dânsul, „și invită puterea Domnului în viețile noastre”.

Înainte de chemarea sa în Primul Cvorum al celor Șaptezeci, vârstnicul Alonso a slujit în calitate de episcop, președinte al misiunii din cadrul țării, președinte de țară, consilier al președintelui de misiune, președinte al Misiunii Tijuana, Mexic, și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. ■

Vârstnicul Ian S. Ardern

din Cei Șaptezeci

Oricând primește un apel telefonic sau aude un ciocănit la ușă, primele cuvinte ale vârstnicului Ian Sidney Ardern sunt, de obicei. „Cu ce vă pot ajuta?”

Născut în familia lui Harry și Gwladys McVicar Wiltshire în Te Aroha, Noua Zeelandă, în februarie 1954, vârstnicul Ardern povestește că, deseori, actele mici de slujire sunt cele care aduc cele mai mari schimbări în viețile celor care oferă și ale celor care primesc. „Slujirea nu este întotdeauna ceva ușor de realizat, dar întotdeauna îți binecuvântează viața”, spune vârstnicul Ardern.

Vârstnicul și sora Ardern s-au întâlnit în timp ce urmau cursurile Colegiului Bisericii din Noua Zeelandă și s-au căsătorit în Templul Hamilton, Noua Zeelandă, la 17 ianuarie 1976. „Este o binecuvântare să vezi aceleași priorități în căminele copiilor noștri căsătoriți”, spune vârstnicul Ardern.

Domnul așteaptă multe de la copiii Săi și El asigură o cale pentru ca aceste așteptări să se împlinescă. „Sunt foarte recunoscător față de toți aceia care au ajutat familia noastră să-L urmeze pe Domnul”, spune vârstnicul Ardern.

În familia Ardern, faptul de a urma învățăturile profesilor în cadrul căminului a fost o prioritate. Studiul zilnic al scripturilor a devenit un obicei deoarece copiii mici se asigurau ca acesta să fie realizat, astfel încât ei să poată, pe rând, să lipească un semn roșu pe calendar pentru a arăta că în acea zi au citit. „Prin lucruri mici și simple obiceiuri bune pot fi formate”, spune sora Ardern.

Înainte de chemarea sa în Primul Cvorum al celor Șaptezeci, a slujit în Biserică ca misionar în Franța și în Belgia, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de țară, înalt consilier, consilier al episcopului, episcop, consilier al președintelui de țară, președinte al Misiunii Suva Fiji și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci.

Vârstnicul Ardern a obținut licența și masteratul în educație la Universitatea Waikato din Noua Zeelandă. Cariera sa profesională cuprinde multe funcții în Sistemul Educațional al Bisericii, inclusiv de învățător, director, coordonator al seminarului în Noua Zeelandă, director al Colegiului Bisericii din Noua Zeelandă și director al Zonei Pacific. ■

Vârstnicul Carl B. Cook

din Cei Șaptezeci

Ca tânăr misionar, în Misiunea de învățare a limbilor (care a precedat actualul Centru de pregătire a misionarilor), pregătindu-se să plece în Misiunea Hamburg, Germania, Carl Bert Cook s-a străduit să învețe limba germană. În timp ce încerca să înțeleagă vocabularul de bază, membrii din districtul său au trecut repede la concepte mai complexe.

Frustrat de lipsa sa de progres, tânărul vârstnic Cook a căutat ajutor divin printr-o binecuvântare a preoției și prin rugăciune. După o rugăciune specială spusă din toată inima, vârstnicul Cook își amintește că a primit un răspuns exact: Domnul nu-l chemase să stăpânească limba germană, ci să slujească cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată tăria lui.

„Imediat, m-am gândit, «Pot face acest lucru», spune vârstnicul Cook, chemat recent ca membru al Primului Cvorum al celor Șaptezeci. „Eu pot sluji cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată tăria mea». M-am ridicat și am simțit o senzație de liniște. Dintr-odată, etalonul meu de măsură s-a schimbat de la modul în care lucrau colegii mei și membrii din district la modul în care Domnul simțea că lucrez eu.”

Cu toate că vârstnicul Cook spune că nu a învățat neapărat mai repede limba germană după acea experiență, dânsul nu a mai simțit îngrijorarea anterioară, deoarece știa că face ceea ce dorea Domnul ca el să facă. Acea lecție, spune dânsul, a fost importantă în toate chemările pe care le-a deținut, inclusiv ca episcop, consilier în președinția de district, președinte de district, președinte al Misiunii Auckland Noua Zeelandă, autoritate a zonei-Cei Șaptezeci și acum, în actuala sa numire.

Vârstnicul Cook a obținut o diplomă în marketing la Colegiul de stat Weber și un masterat în administrarea afacerilor la Universitatea de stat din Utah. În cariera sa, dânsul a lucrat în dezvoltarea domeniului imobiliar.

Vârstnicul Cook s-a născut în Ogden, Utah, în octombrie 1957 în familia Ramonei Cook Barter și a regretatului Bert E. Cook. Dânsul s-a căsătorit cu Lynette Hansen la 14 decembrie 1979, în Templul Ogden, Utah. Ei sunt părinții a cinci copii. ■

Vârstnicul LeGrand R. Curtis Jr.

din Cei Șaptezeci

Vârstnicul LeGrand Raine Curtis jr. știe că „Domnul cere inima și un suflet binevoitor” (D&L 64:34).

„Dânsului îi place să slujească în Biserică și face acest lucru muncind susținut și având o atitudine binevoitoare”, spune soția sa, Jane Cowan Curtis, cu care s-a căsătorit în Templul Salt Lake la 4 ianuarie 1974. „Slujirea este dorința sa cea mai mare.”

Vârstnicul Curtis s-a născut în august 1952, în Ogden, Utah, SUA, în familia lui LeGrand R. și Patricia Glade Curtis. Tatăl său a devenit mai târziu membru în cel de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci (1990–1995).

Înainte de chemarea sa de a sluji în Primul Cvorum al celor Șaptezeci, vârstnicul Curtis Jr., a slujit în Misiunea Nord, Italia, și ca episcop, înalt consilier și președinte de țară, ca președinte al Misiunii Padova Italia și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. În momentul primirii chemării sale în Primul Cvorum, dânsul slujea ca membru în al cincilea Cvorum al celor Șaptezeci în zona orașului Salt Lake, Utah.

Vârstnicul Curtis a absolvit Universitatea Brigham Young cu o diplomă în economie și a obținut doctoratul în drept la Universitatea Michigan. În momentul în care a primit chemarea, dânsul lucra ca avocat și era partener într-o firmă de drept. Pe lângă educație și muncă, vârstnicul Curtis și soția sa au crescut cinci copii.

După ce a slujit ca autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, din 2004 până în 2011, vârstnicul Curtis spune că a apreciat ocazia de a lucra cu Autoritățile Generale. „Am fost binecuvântat să lucrez cu unii dintre conducătorii excepționali din Biserică”, spune dânsul. „Privindu-i și învățând de la dânsii a fost un mare privilegiu.”

Sora Curtis spune că vârstnicul Curtis a avut, întotdeauna, mâini binevoitoare și o inimă binevoitoare. „Atitudinea sa a fost întotdeauna: „Voi face”, spune dânsa.

Doctrină și legăminte 64:34 se încheie cu aceste cuvinte: „Cei care sunt binevoitori și supuși vor mânca cele mai bune roade ale ținutului Sionului în aceste zile din urmă”. Fratele și sora Curtis spun că dânsii, copiii și nepoții dânsilor au fost binecuvântați în mod excepțional pentru că L-au slujit pe Domnul. ■

Vârstnicul W. Christopher Waddell

din Cei Șaptezeci

Un principiu nescris care a îndrumat familia vârstnicului Wayne Christopher Waddell a fost întotdeauna, „Încrede-te în Domnul”.

„Când te încrezi în Domnul, nu trebuie să te îngrijoreze schimbările majore”, spune vârstnicul Waddell despre neașteptatele cotituri și schimbări ale vieții. „Noi știm că El are drept motivație interesele noastre cele mai bune și că vom fi binecuvântați.”

Vârstnicul Waddell s-a născut în iunie 1959 în Manhattan Beach, California, SUA, și este fiul lui Wayne și Joann Waddell. El a obținut diploma în istorie de la Universitatea San Diego, unde a jucat, de asemenea volei. A avut mai multe funcții într-o firmă de servicii de investiții globale.

Vârstnicul Waddell s-a căsătorit cu Carol Stansel la 7 iunie 1984, în Templul Los Angeles California. Ei au patru copii. Unitatea este extrem de importantă în familia Waddell. Ei consideră că această unitate este determinată de străduința de a urma principiile Evangheliei Salvatorului în căminul lor. Activitățile în familie au fost, de asemenea, importante – petrecerea timpului împreună pe plaja de lângă casa lor și participarea la evenimente sportive.

Înainte de chemarea sa în primul Cvorum al celor Șaptezeci, vârstnicul Waddell a slujit ca misionar cu timp deplin în Spania, ca episcop, înalt consilier, consilier al președintelui de misiune, președinte de țarăș, președinte al Misiunii Barcelona Spania și ca autoritate a zonei-Cei Șaptezeci.

Vârstnicul Waddell spune că fiecare experiență s-a bazat pe experiența anterioară și fiecare experiență continuă să adauge la „comoara mărturiei” pe care dânsul se bazează pentru a face față încercărilor din timpul vieții.

Când vorbește despre pregătirea pentru noua sa chemare, vârstnicul Waddell vorbește despre templu.

„Ce anume ne-a pregătit pentru aceasta?”. Când am fost la templu pentru prima dată și am făcut legăminte, am promis solemn să fim doritori să facem orice ne-ar fi cerut Domnul, chiar dacă nu era ușor de făcut”, spune dânsul. „Să mergem la templu, să slujim în misiune, să facem legăminte și, apoi, să vedem mâna Sa și cum conduce El lucrarea – este tot ce ai nevoie. Noi nu facem nimic neobișnuit; noi ținem legămintele pe care le-am făcut, exact la fel cum face oricine.” ■

Vârstnicul Kazuhiko Yamashita

din Cei Șaptezeci

De când a devenit un tânăr episcop în Fukuoka, Japonia, cu mulți ani în urmă, vârstnicul Kazuhiko Yamashita a învățat din exemplele și atitudinile bune ale conducătorilor săi superiori.

Curând după ce vârstnicul Yamashita s-a căsătorit cu soția sa, Tazuko Tashiro, ei s-au mutat de la Tokio la Fukuoka, unde vârstnicul Yamashita a fost chemat să slujească în calitate de episcop când avea mai puțin de 30 de ani.

„Acest lucru a fost greu pentru mine și pentru familia mea”, spune vârstnicul Yamashita. „În acel timp, aveam trei copii mici și eram noi în zonă – dar a fost, de asemenea, o foarte bună experiență de învățare pentru mine, iar mărturia mea și credința mea s-au întărit.

Desigur, am avut perioade grele, deoarece familia mea era tânără și eu nu aveam, dinainte, multă experiență în calitate de conducător în Biserică. Conducătorii mei care aveau autoritate mai mare și mai multă experiență au fost exemple bune și m-au învățat multe lecții prin atitudinea și comportamentul dânsilor.”

Sora Yamashita spune că l-a văzut pe soțul dumneaei primind multe chemări și devenind un tată bun și un conducător spiritual prin provocările prezentate de aceste chemări. Cu timpul, ea l-a văzut cum s-a schimbat și a devenit un tată și un soț mai bun, mai iubitor. Familia se bucură să petreacă timpul împreună, inclusiv să meargă în călătorii lungi cu mașina în fiecare an.

Vârstnicul Yamashita, născut în septembrie 1953, este fiul lui Kiyoshi și Sadae Yamashita. El a crescut în Tokyo, Japonia, unde a găsit Biserica în anul 1971 prin intermediul Târgului Internațional Expo 70.

Vârstnicul Yamashita a obținut diploma în domeniul educației de la Universitatea Saitama și un masterat în știința sportului de la Universitatea Tsukuba. De asemenea, dânsul a studiat filozofia educației fizice la Universitatea Brigham Young. Vârstnicul Yamashita a fost asistent universitar și profesor la diferite universități și a slujit în numeroase organizații științifice, sportive și civice.

Vârstnicul Yamashita și soția sa s-au căsătorit la 29 martie 1980 și au fost pecetluiți în decembrie 1980 după terminarea Templului Tokio, Japonia. Ei au șase copii.

Înainte de a fi chemat în Primul Cvorum al celor Șaptezeci, vârstnicul Yamashita a slujit în calitate de episcop, înalt consilier, președinte al misiunii din cadrul țării, președinte de țarăș și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci. ■

Vârstnicul Randall K. Bennett

din Cei Șaptezeci

Se afla la apogeul carierei sale de ortodontist când Randall Kay Bennett și soția sa, Shelley, au simțit „un îndemn clar” care îi îndemna să se pregătească pentru a sluji în misiune. Aceasta însemna că ei trebuiau să-și vândă casa imediat.

Motivul îndemnului nu a fost vizibilă imediat – a durat trei ani până când casa lor a fost vândută, un proces care „a necesitat multă răbdare” și care cerut „să-I arătăm Domnului că eram într-adevăr dedicați”, spune vârstnicul Bennett. „Am continuat să ne încredem în Domnul și am încercat să stăm aproape de El prin prezența în mod frecvent la templu, studiul zilnic al scripturilor, rugăciune, post și slujire față de alții.”

La scurt timp după ce casa lor a fost în final vândută, vârstnicul Bennett a fost chemat să slujească la Centrul de Pregătire a Misionarilor din Provo și, apoi, ca președinte al Misiunii Samara, Rusia.

„A fost o experiență minunată – și plină de smerenie – să știm că Domnul nu ne uitase și că ne pregătise”, a spus vârstnicul Bennett. „Am ajuns să cunoaștem că Domnul își dă seama de gândurile din mintea noastră și de sentimentele inimii noastre. Am învățat să avem încredere că El cunoaște mai bine decât noi, că El cunoaște mai mult decât noi și că El ne iubește.”

Pe lângă chemările sale ca membru al celui de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci și președinte de misiune, vârstnicul Bennett a slujit ca președinte și consilier într-o ramură la Centrul de Pregătire a Misionarilor din Provo, membru al înaltului consiliu la nivel de țară, consilier într-un episcopat, președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie, în numeroase alte chemări și ca misionar în Misiunile Paris și Toulouse, Franța.

Vârstnicul Bennett a obținut o diplomă de doctor în chirurgie stomatologică de la Universitatea Alberta (Canada) și un masterat în ortodonție de la Universitatea Loma Linda din sudul Californiei, SUA.

Vârstnicul Bennett s-a născut în iunie 1955 în Magrath Alberta, Canada. Părinții săi sunt Donald Kay Bennett și Anne Darlene Long. Dânsul s-a căsătorit cu Shelley Dianne Watchman la 23 aprilie 1977, în Templul Cardston, Alberta. Ei sunt părinții a patru copii. ■

Vârstnicul J. Devn Cornish

din Cei Șaptezeci

Vârstnicul John Devn Cornish știe că fiecare membru și fiecare chemare în Biserică sunt importante.

„Este important să ne amintim, atunci când avem în vedere chemările în Biserică, faptul că nu contează unde stăm în avion – contează că suntem în avion”, spune dânsul. „Faptul că facem parte din lucrare contează veșnic. Ce poziție ocupăm are o mai mică importanță.”

De la chemarea sa de a sluji în Misiunea Guatemala – El Salvador până la cea mai recentă chemare în cel de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci, vârstnicul Cornish a fost devotat îndeplinirii chemărilor sale, ca președinte al Tinerilor Băieți la nivel de episcopie, președinte al cvorumului vârstnicilor, secretar executiv al episcopiei, conducător al grupului de înalți preoți, înalt consilier, episcop, președinte de district, președinte al Misiunii Santiago Republica Dominicană și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci.

Născut în aprilie 1951, în orașul Salt Lake, Utah, SUA, în familia lui George și Naomi Cornish, vârstnicul Cornish a crescut în Utah, Georgia și Virginia, USA, înainte de a se întoarce în Utah pentru a merge la facultate.

În timp ce a locuit în Provo, dânsul a întâlnit-o pe Elaine Simmons la o activitate a tinerilor adulți necăsătoriți. Ei s-au căsătorit în Templul Manti, Utah, în august 1973.

În timp ce împreună cu soția sa își creșteau cei șase copii, vârstnicul Cornish a slujit în Corpul medical al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite, obținând o diplomă în științele medicale la Universitatea Johns Hopkins și a urmat stagiul de specializare în pediatrie la Școala Medicală Harvard – Spitalul de copii din Boston.

Educația și munca în Idaho, Texas, California și Georgia, SUA, au mutat mult familia de-a lungul anilor, dar oriunde erau, spun vârstnicul și sora Cornish, le-a plăcut să slujească în Biserică.

„Lucrarea crește în întreaga lume și este o mare binecuvântare să poți ajuta la munca de slujire a copiilor Domnului oriunde s-ar afla ei”, spune vârstnicul Cornish.

Această chemare în Cvorumul celor Șaptezeci „la fel ca fiecare chemare în Biserică, va fi o nouă ocazie de a face parte din lucrarea Domnului”, spune vârstnicul Cornish. „Suntem recunoscători pentru acest privilegiu.” ■

Vârstnicul O. Vincent Haleck

din Cei Șaptezeci

De la o vârstă fragedă, vârstnicul Otto Vincent Haleck a plătit zeciuala, a postit și a studiat scripturile – și, apoi, el s-a întâlnit cu misionarii și a fost botezat.

Mama vârstnicului Haleck era membră a Bisericii, dar nu mai frecventa adunările Bisericii de ani de zile. Tatăl dânsului nu era membru al Bisericii. Cu toate acestea, familia plătea zeciuala, postea săptămânal, citea Biblia în fiecare zi și dădeau din ce aveau celor nevoiași. Vârstnicul Haleck a avut o moștenire de credință.

Vârstnicul Haleck s-a născut în ianuarie 1949 în Samoa Americană. Părinții săi, Otto și Dorothy Haleck l-au trimis la școală în California, SUA. La vârsta de 17 ani, el a observat că unii prieteni, din comitetul elevilor erau diferiți de ceilalți (elevi). „Ei m-au invitat la adunări ale Tinerilor Băieți și Tinerelor Fete ținute în comun și ce s-a întâmplat după aceea reprezintă istoria mea”, spune vârstnicul Haleck.

Vârstnicul Haleck a primit o diplomă în publicitate și marketing de la Universitatea Brigham Young. Dânsul este proprietarul unui număr de firme de afaceri în Samoa Americană și este participant în acțiuni filantropice. Vârstnicul Haleck și soția sa, Peggy Ann Cameron, s-au căsătorit la 29 iunie 1972, în Templul Provo, Utah. Ei au trei copii.

În cele din urmă, întreaga familie a vârstnicului Haleck a găsit Evanghelia. Vârstnicul Haleck a avut privilegiul de a-l boteza pe tatăl său în vârstă de 80 de ani și de a vedea cum mama dânsului a redevenit activă după 50 de ani de căsătorie.

Înainte de a primi chemarea sa în cel de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci, vârstnicul Haleck a slujit ca misionar cu timp deplin în Misiunea Apia, Samoa, episcop, înalt consilier la nivel de țarăș, patriarh, președinte de țarăș și cel mai recent, ca președinte al Misiunii Apia, Samoa.

Vârstnicul Haleck crede că toate experiențele din viața sa, l-au condus către ceea ce este acum. „Privesc în urmă la viața mea și pot spune că pot vedea mâna Domnului”, spune vârstnicul Haleck. „Sunt recunoscător și onorat de încrederea pe care Domnul a avut-o în mine. Îl iubesc pe Domnul și sper să fiu un instrument bun. Știu că Domnul mă va ajuta.” ■

Vârstnicul Larry Y. Wilson

din Cei Șaptezeci

Echilibrarea cerințelor muncii, ale Bisericii și responsabilitățile în familie a fost o încercare pentru vârstnicul Larry Young Wilsin, dar dânsul s-a asigurat că membrii familiei știu cât de importanți sunt ei pentru dânsul.

„Experiența cu cel mai mare impact pe care am avut-o este aceea de a fi soț și tată”, spune vârstnicul Wilson.

„Rareori am lipsit de la un desfășurare a unui eveniment din viața copiilor, fie în atletism, muzică sau de altă natură. Le-am citit povești de adormit copiii și am spus rugăciuni cu ei înainte de a-i înveli în pat noaptea. Este foarte important să fii acolo.”

Vârstnicul Wilson cunoaște bine toate obligațiile pe care le are rolul de conducător în toate aspectele vieții. Dânsul s-a născut în decembrie 1949, în orașul Salt Lake, Utah, SUA, în familia lui George și Ida Wilson și a crescut în Pocatello, Idaho, SUA. A obținut o diplomă în literatura engleză și americană de la Universitatea Harvard și mai târziu un masterat în administrarea afacerilor de la Școala de afaceri Stanford.

În cariera sa, vârstnicul Wilson a fost consultant și director în industria ocrotirii sănătății. Deși cariera dânsului a solicitat mult efort, vârstnicul Wilson s-a asigurat ca aceasta să nu pună stăpânire niciodată pe viața dânsului.

„Trebuie să stabiliți limite muncii în viața dumneavoastră”, spune dânsul. „Altfel, ea vă va copleși cu totul. Vorbind în mod practic, timpul acordat muncii, Bisericii și familiei trebuie pus pe rând, pe primul loc. Rugați-vă pentru a fi îndrumați și veți cunoaște ce anume are prioritate în fiecare zi.”

Înainte de a fi chemat în cel de-al Doilea Cvorum al celor Șaptezeci, vârstnicul Wilson a slujit cu sârguință ca misionar în Misiunea Brazilia Centrală și ca episcop, președinte de țarăș și autoritate a zonei-Cei Șaptezeci.

În tot timpul slujirii sale, vârstnicul Wilson a fost ajutat să găsească acel echilibru important de către soția dânsului, Lynda Ackey Wilson, cu care s-a căsătorit la 10 iulie 1974, în Templul Logan, Utah. Familia Wilson a crescut patru copii.

„Ori de câte ori plecam la adunările Bisericii, ea spunea, «La revedere iubite. Mergi, slujește-L pe Domnul», spune vârstnicul Wilson. „Ea îi învăța pe copiii noștri despre importanța profundă a slujirii mele. În scurtă vreme, ei aveau să spună: «La revedere, tati. Mergi, slujește-L pe Domnul!»” ■

Președintele David O. McKay, Heber J. Grant și J. Reuben Clark Jr. (de la stânga la dreapta) din Prima Președinție vizitează, în 1940, Piața Serviciilor de bunăstare.

Sărbătorirea a 75 de ani de la înființarea programului de bunăstare

Heather Wrigley

Revistele Bisericii

Câteva cuvântări rostite în timpul lucrărilor celei de-a 181-a Conferințe Generale Anuale au fost dedicate sărbătoririi programului de bunăstare al Bisericii, care acum celebrează 75 de ani de la înființarea sa.

În 1936, în ziua inaugurării programului, președintele David O. McKay, atunci consilier în Prima Președinție, a menționat rădăcini de inspirație divină ale planului de bunăstare al Bisericii. „[Programul de bunăstare] este stabilit prin revelație divină și nu există altceva în toată această lume care să poată avea grijă de membrii săi într-un mod atât de efektiv.”¹

75 de ani au venit și au trecut. Schimbările istorice în economia lumii au avut loc și, apoi, și-au continuat drumul. Lumea a văzut schimbări sociale și culturale enorme, iar Biserica a avut parte de o creștere monumentală.

Dar cuvintele rostite despre inspiratul plan divin privind bunăstarea al Bisericii în acea zi din anul 1936 sunt

adevărate astăzi la fel cum au fost atunci.

Principiile bunăstării

În 1929, când bursa de valori a înregistrat o cădere, Statele Unite au cunoscut imense pierderi financiare. În anul 1932, rata șomajului în Utah a atins procentul de 35,8.

Cu toate că Biserica a pus în practică principiile bunăstării, inclusiv un sistem de depozite și programe pentru a-i ajuta pe membri să găsească de lucru, mulți membri s-au îndreptat către obținerea de ajutoare de la guvern.

„Cred că există printre oameni o înclinație crescândă către încercarea de a obține ceva de la guvernul Statelor Unite cu o speranță mică de a returna vreodată banii primiți”, a comentat președintele Heber J. Grant (1856–1945) în acel timp.²

Conducătorii Bisericii doreau să-i ajute pe membrii aflați în nevoie fără să promoveze lenevia și sentimentul că cineva este îndreptățit să primească ceva fără a munci. Scopul era de a-i

ajuta pe oameni să devină ei înșiși independenți.

În anul 1933, Prima Președinție a anunțat: „Toți membrii noștri capabili nu trebuie, decât în ultimă instanță, să fie puși în situația jenantă de a accepta ceva pentru pe degeaba... Oficianții Bisericii care administrează ajutoarele trebuie să se gândească la căi și mijloace prin care toți membrii capabili ai Bisericii care sunt nevoiași, să poată compensa ajutorul care le este oferit printr-o oarecare muncă”³.

Prin punerea în practică a principiilor și prin credința sfinților, unitățile individuale ale Bisericii, precum și Biserica în general, au trecut la organizarea de cursuri de cusut și preparat conserve, coordonarea proiectelor de muncă, achiziționarea de ferme și sublinierea importanței modului de viață neprihănit, cumpătat și independent.

Planul Bisericii pentru bunăstare

Odată cu organizarea Planului de siguranță al Bisericii (redenumit în anul 1938 Planul Bisericii pentru bunăstare), oamenilor li s-a oferit ocazia de a munci, în limita capacităților lor, pentru ajutorul pe care l-au primit. Planul îi învăța pe oameni să se îndrepte către ei înșiși pentru „o mână de ajutor” și nu către alte surse pentru un cadou.

„Scopul nostru principal a fost de a stabili... un sistem în care pericolul leneviei să fie îndepărtat, răul pricinuit de ajutorul de șomaj să fie desființat și independența, priceperea, cumpătarea și respectul de sine să fie din nou stabilite printre oamenii noștri”, a spus președintele Grant în cadrul conferinței generale din octombrie 1936. „Munca trebuie să fie reîntronată ca principiu conducător în viețile membrilor Bisericii.”⁴

De-a lungul anilor, sistemul Bisericii

Fie că se face pâine (stânga sus), se cultivă struguri (dreapta sus) sau se asigură ajutor în alt mod, Programul Bisericii pentru bunăstare urmărește să dezvolte bizuirea pe forțele proprii prin credință în Isus Hristos.

pentru bunăstare a inclus multe programe: Servicii Sociale (acum Servicii pentru familiile SZU), Caritatea SZU, Servicii Umanitare și Răspunsuri în caz de urgențe. Aceste programe și altele au binecuvântat viețile a sute de mii de oameni, atât din Biserică, precum și din afara ei.

Extinderea programului pe plan internațional

Chiar după ce Marea Depresiune a ajuns la sfârșit, la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, președintele J. Reuben Clark Jr., al doilea consilier în Prima Președinție, a susținut, din fericire, continuarea programului de bunăstare. În octombrie 1945, președintele Statelor Unite, Harry S. Truman a apelat la președintele Bisericii, George Albert Smith (1870–1951), pentru a determina cum și când ar putea fi livrate bunuri în zonele devastate de război din Europa. Spre mirarea președintelui Truman, conducătorii Bisericii au răspuns că alimentele, îmbrăcămintea și alte ajutoare erau deja colectate și pregătite pentru expediere.

De-a lungul timpului, Biserica și-a dezvoltat facilitățile și programele de bunăstare pentru a acoperi mai multe zone în care existau nevoi, inclusiv mai multe zone geografice. În anii 1970, Biserica a extins proiectele și produsele sale de bunăstare și în Mexic, Anglia și Insulele din

Oceanul Pacific. În timpul următorului deceniu, Argentina, Chile, Paraguay și Uruguay au fost primele țări din afara Statelor Unite în care s-au organizat centre de angajare ale Bisericii.

În anul 1985, odată cu înființarea Serviciilor Umanitare ale Bisericii, eforturile internaționale pentru bunăstare ale Bisericii au crescut extraordinar, produse de îmbrăcăminte și alte bunuri fiind sortate pentru a fi expediate în toată lumea ca răspuns la sărăcie și dezastre.

Astăzi, creșterea numărului de membri ai Bisericii pe plan internațional, în special în țările în curs de dezvoltare, pune noi probleme, cărora programul de bunăstare este adaptat să le facă față.

Un plan inspirat pentru zilele noastre

Principiile de bază ale bunăstării – bizuire pe forțe proprii și sânguință – rămân aceleași astăzi ca și atunci când Domnul i-a poruncit lui Adam: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea” (Genesa 3:19).

În zilele din urmă, Domnul a declarat: „Și magazia trebuie ținută prin ceea ce se consacră Bisericii; și se va avea grijă de văduve și de orfani, ca și de cei săraci” (D&L 83:6). Apoi, El ne-a amintit: „Dar trebuie făcut în felul Meu propriu” (D&L 104:16).

Principiile bunăstării se aplică în viețile membrilor din lumea întreagă

ca principii zilnice în căminele individuale.

„Tăria Bisericii și adevărata magazie a Domnului se află în căminele și în inimile poporului Său”, a spus vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli.⁵

În timp ce oamenii, individual, își dezvoltă bizuirea pe forțele proprii prin credință în Isus Hristos, obiectivul programului pe termen lung, așa cum a fost definit de președintele Clark, continuă să se împlinească: „acea clădire a caracterului în membrii Bisericii, care oferă și care primesc, scoate la iveală tot ceea ce este bun și ascuns profund în ei și îi ajută să-și dezvolte întreaga capacitate de a simți Spiritul și caracterul până ce acesta ajunge să fie frumos și rodnic, asemenea unui copac cu flori și fructe; acesta reprezintă, de fapt, scopul, misiunea și motivul de a fi membru al acestei Biserici”.⁶ ■

NOTE

1. În Henry D. Taylor, *The Church Welfare Plan*, manuscris nepublicat, Salt Lake City (1984), p. 26–27.
2. Heber J. Grant, în Conference Report, octombrie 1933, p. 5.
3. În James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 volume, (1965–1975) vol. 5, p. 332–334.
4. Heber J. Grant, în Conference Report, 3 octombrie 1936, p. 3.
5. Robert D. Hales, „Welfare Principles to Guide Our Lives: An Eternal Plan for the Welfare of Men’s Souls”, *Ensign*, mai 1986, p. 28.
6. J. Reuben Clark Jr., în adunarea specială a președinților de țară, 2 octombrie 1936.

Cuvinte inspirate despre o muncă inspirată: ce au spus vorbitorii despre bunăstare

Câteva cuvântări rostite în timpul lucrărilor celei de-a 181-a Conferințe Generale Anuale a Bisericii au fost dedicate sărbătoririi programului Bisericii pentru bunăstare, care acum celebrează 75 de ani de la înființarea lui.

Mai jos sunt extrase din cuvântările vorbitorilor concentrate asupra programului de bunăstare și asupra principiilor stabilite de Domnul pentru a-i ajuta pe copiii Săi să se ajute ei înșiși.

Președintele Thomas S. Monson

„Eu declar că programul de bunăstare al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este inspirat de Atotputernicul Dumnezeu.” (Vezi „Templul sfânt – un far către lume”, p. 90.)

Președintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Președinție

„Marile nevoi temporale ale copiilor lui Dumnezeu au revenit în timpul nostru, la fel cum s-a întâmplat și se va întâmpla întotdeauna. Principiile care

stau la baza programului de bunăstare desfășurat de Biserică nu sunt valabile doar pentru un anumit moment sau pentru un anumit loc. Ele sunt valabile pentru toate timpurile și pentru toate locurile.

„[Domnul] ne-a invitat și ne-a poruncit să ne implicăm în lucrarea Sa pentru a-i înălța pe cei nevoiași. În apele botezului și în templele sfinte ale lui Dumnezeu, noi facem legământ să facem aceasta. Noi reînnoim acest legământ duminica, atunci când luăm din împărțășanie”. (Vezi „Ocazii de a face bine”, p. 22.)

Episcopul H. David Burton, episcop care prezidează

„Planul profetic al bunăstării nu este o simplă notă de subsol din istoria Bisericii. Principiile pe care se bazează acesta ne definesc ca popor. Acest plan al bunăstării reprezintă caracteristica noastră fundamentală ca ucenici individuali ai Salvatorului și Exemplului nostru, Isus Hristos.

„Această lucrare sacră nu este doar pentru folosul și binecuvântarea celor care suferă sau a celor nevoiași. Ca fii și fiice ai Tatălui Cereșc, noi nu putem moșteni plenitudinea vieții veșnice fără să fim pe deplin preocupați de bunăstarea celorlalți cât trăim pe acest pământ. Principiile celeste ale sacrificiului și consacrării le învățăm prin punerea în practică cu bunăvoință a sacrificiului și slujind în folosul altora.

Aceasta este lucrarea sacră pe care Salvatorul o așteaptă din partea ucenicilor Săi. Aceasta este lucrarea pe care el a îndrăgit-o când S-a aflat pe pământ. Este lucrarea pe care știu că L-am vedea că o înfăptuiește dacă ar fi printre noi în zilele noastre.” (Vezi „Munca de bunăstare care sfințește”, p. 81.)

Silvia H. Allred, prima consilieră în Președinția generală a Societății de Alinare

„Bărbații și femeile din Biserică participă azi împreună pentru a-i ajuta pe cei nevoiași... Când dragostea devine principiul călăuzitor în ceea ce privește grija noastră față de alții, slujirea noastră față de ei este un mod prin care arătăm că trăim conform Evangheliei. Aceasta este Evanghelia în cel mai frumos moment al ei. Aceasta este religie curată.” (Vezi „Esența uceniciei”, p. 84.) ■

Fondul Permanent pentru Educație îndeplinește promisiunile profetice

de Natasia Garrett

Revistele Bisericii

Acum zece ani, președintele Gordon B. Hinckley (1910–2008) a scos în evidență o problemă – imposibilitatea multor misionari întorși din misiune și a altor tineri demni, din zone aflate în curs de

dezvoltare, de a scăpa de sărăcie – și a oferit o soluție: Fondul permanent pentru educație (FPE). Un fond reînnoit ciclic care urma să fie stabilit folosind donații din partea membrilor și prietenilor Bisericii, FPE urma să asigure împrumuturi pentru educație tinerilor, cu speranța că ei se vor pregăti pentru

un serviciu bine plătit în comunitățile lor și vor rambursa împrumuturile, astfel încât alții să aibă ocazii similare. El a spus că, pentru a reuși, Biserica urma să se bazeze pe voluntari și pe resursele existente ale Bisericii.

Miracole au avut loc

Când președintele Hinckley a pășit spre pupitru la 31 martie 2001 și a prezentat o viziune despre Fondul Permanent pentru Educație înaintea preoției Bisericii, era evident pentru

FOTOGRAFIE DE BRAN WILCOX

Fondul Permanent pentru Educație, care a început acum 10 ani, a ajutat mai mult de 47.000 de participanți.

mulți că profetul Domnului primise îndrumare.

Posibilitatea de nereușită părea să fie amenințătoare când conducătorii nou-numiți ai FPE s-au grăbit să asigure împrumuturi în toamna anului 2001, după cum dăduse îndrumări președintele Hinckley. În afară de principiile generale inspirate ale profetului, nu exista niciun plan de afaceri, nicio propunere detaliată. Programul a fost organizat folosind drept cartă textul cuvântării președintelui Hinckley din timpul conferinței. Sute de cereri de împrumuturi s-au revărsat spre sediul administrativ al Bisericii, chiar în timp ce directorii erau chemați și structura de bază a programului era formată.

Dar miracolele începeau deja să aibă loc. În primul an, milioane de dolari au fost donate pentru acest program. Mai multe persoane a căror pregătire le califica pentru munca din cadrul Fondului Permanent pentru Educație au fost imediat disponibile să slujească în calitate de directori voluntari. Infrastructura necesară pentru a sprijini FPE fusese deja stabilită sub forma programelor de

instituit ale Sistemului de Educație al Bisericii și Centrelor privind resursele de angajare ale Bisericii. Orice era necesar s-a obținut ușor, repede, asigurând programului ceea ce președintele Hinckley raporta în aprilie 2002 a fi o „bază solidă”¹.

Rex Allen, care slujește în prezent ca director voluntar pentru pregătire și

„Invitația președintelui Hinckley îi ajută pe cei care contribuie la FPE, cât și pe cei care [îl folosesc pentru] a se perfecționa în vederea apropierii de Salvatorul nostru.”

—Vârșnicul John K. Carmack

comunicații, a spus: „Cu multă vreme în urmă, Moise și-a întins toiagul peste apele Mării Roșii și apele s-au despărțit. Președintele Hinckley a demonstrat aceeași credință când și-a folosit rolul profetic pentru a înfrunța sărăcia și a inițiat FPE”.

„Este un miracol”, a confirmat în mod repetat președintele Hinckley.

După zece ani, cu toate acestea, cele mai mari miracole poate doar au început.

Promisiuni împlinite

Când a anunțat FPE și, mai târziu, în alte cuvântări, președintele Kinckley a promis că multe binecuvântări se vor revărsa din FPE. Fiecare dintre aceste promisiuni s-a împlinit în proporții crescânde în timp ce din ce în ce mai mulți participanți obțin o calificare superioară datorită FPE și rambursează împrumuturile.

Oportunități și angajare

„[Participanții] vor putea beneficia de o educație bună care îi va scoate din sărăcie”, a spus președintele Hinckley.²

Până în februarie 2011, aproape 90 la sută din cei care au căutat de lucru după ce și-au completat educația au găsit serviciu. Aproximativ 78 la sută din cei angajați acum spun că serviciul lor actual reprezintă un progres față de

cea ce au lucrat înainte de a fi primit instruirea respectivă. Media venitului după școlarizare pentru participanții la FPE este de trei până la patru ori mai mare decât venitul avut înainte de școlarizare, reprezentând o mare îmbunătățire în statutul economic.

Familia și comunitatea

„Ei se vor căsători și vor merge mai departe, având o pregătire care le va permite să câștige bine și să ocupe locuri în societate prin care să contribuie la schimbarea lumii în bine”, a declarat președintele Hinckley.³ Mai bine de o treime dintre participanții la programul FPE sunt căsătoriți la momentul de față.

Vârșnicul John K. Carmack, director executiv al FPE, spune: „Unul dintre cele mai încurajatoare rezultate ale FPE de până acum este faptul că noi vedem că tinerii dobândesc mai multă speranță. Această speranță le dă curaj să se căsătorească și să meargă înainte în viețile lor”.

În timp ce fac astfel, familiile lor care cresc privesc cu nerăbdare la un viitor mai strălucitor.

Biserica și conducerea

„Fiind membri credincioși ai Bisericii, ei vor plăti zeciuiala și darurile de post, iar Biserica va fi mult mai puternică prin prezența lor în zonele în care trăiesc”, a spus președintele Hinckley.⁴

În unele zone, unde FPE funcționează de câțiva ani, nu mai puțin de 10-15 procente din numărul conducătorilor actuali ai Bisericii au beneficiat de FPE.

„Participanții i-au încurajat pe alți tineri să folosească împrumuturi de la FPE și să scape de sărăcie”, a spus Rex Allen. „După zece ani, noi vedem cum se mărește cercul speranței când cei care au fost binecuvântați împărtășesc binecuvântările cu alții.”

Efectele asupra multor vieți

„[FPE] va deveni o binecuvântare pentru toți aceia a căror viață o va influența – pentru tineri și tinere, pentru viitoarele lor familii, pentru Biserică, aceasta fiind binecuvântată cu conducători locali puternici”, a promis președintele Hinckley.⁵

Mai mult de 47.000 de persoane au beneficiat de FPE începând din toamna anului 2001. În această cifră nu sunt cuprinse familiile extinse care sunt sprijinite și inspirate de membrii familiei care au beneficiat de FPE, episcopiile și ramurile care beneficiază de membri care au o capacitate mai mare de a sluji și a contribui și economiile locale care aveau nevoie de lucrători competenți pentru a se dezvolta.

„Imaginați-vă impactul dacă îi luați în considerare pe toți cei care sunt afectați”, a spus fratele Allen. „Acesta se extinde asupra celor care au donat pentru FPE – donatorilor, familiilor lor, episcopiilor și ramurilor lor – toți sunt binecuvântați de contribuțiile lor.”

„Este la îndemâna tuturor sfinților din zilele din urmă posibilitatea de a dăruia ceva în mod regulat pentru acest fond și pentru alte eforturi demne”, a spus vârșnicul Carmack. „Invitația președintelui Hinckley îi ajută atât pe cei care contribuie la FPE, cât și pe cei care îl folosesc pentru a se perfecționa în vederea apropierii de Salvatorul nostru.”

Creșterea continuă

Viziunea profetică a președintelui Hinckley despre Fondul Permanent pentru Educație a fost împlinită în timp ce influența acestui program inspirat continuă să se răspândească în lume și va continua să se împlinească mai din plin pe măsură ce donațiile continuă și împrumuturile sunt achitate, permițând unei noi generații de

participanți să se îmbunătățească ei înșiși și să-și îmbunătățească situația.

Pentru a afla mai multe despre Fondul Permanent pentru Educație accesați pef.lds.org. ■

NOTE

1. Gordon B. Hinckley, „Biserica merge mai departe”, *Liahona*, iulie 2002, p. 4; *Ensign*, mai 2002, p. 6.
2. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, iulie 2002, p. 4; *Ensign*, mai 2002, p. 6.
3. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, iulie 2002, p. 4; *Ensign*, mai 2002, p. 6.
4. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, iulie 2002, p. 4; *Ensign*, mai 2002, p. 6.
5. Gordon B. Hinckley, „Fondul Permanent pentru Educație”, *Liahona*, iulie 2001, p. 60; *Ensign*, mai 2001, p. 52.

Apel pentru participanți la sondaje

Dacă ați dorit vreodată să influențați *Liahona* sau *Ensign* și milioanele de oameni care citesc mesajele din reviste, acum aveți această șansă. Revistele caută membri din lumea întreagă care doresc să asigure feedback și să răspundă la un număr mic de sondaje simple online în fiecare an. Dacă v-ar plăcea să participați, vă rugăm trimiteți un e-mail la liahona@ldschurch.org sau ensign@ldschurch.org și treceți „Magazine Evaluation” în rândul care indică subiectul. Voluntarii trebuie să aibă acces la Internet și să poată comunica în limbile engleză, portugheză sau spaniolă. Răspunsurile dumneavoastră vor ajuta revistele să vină mai bine în întâmpinarea nevoilor cititorilor din lumea întreagă. ■

© IRI

Biblia în versiunea Regelui James având o vechime de 400 de ani continuă să-i influențeze pe membrii Bisericii astăzi.

Cea de-a 400-a aniversare a Bibliei, cel mai bine celebrată prin mai mult studiu, sugerează cuvintele apostolilor

Nu este o întâmplare sau coincidență că avem Biblia astăzi”, spune vârstnicul M. Russell Ballard din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli.¹ El explică faptul că Biblia există datorită supunerii persoanelor neprihănite care au urmat îndemnul de a consemna experiențele și învățăturile sacre, precum și datorită credinței și curajului altora, inclusiv traducătorilor, care mai târziu au făcut mari sacrificii pentru „a proteja și a păstra” Biblia.

Data de 2 mai 2011 marchează cea de-a 400-a aniversare a primei publicări a Bibliei în versiunea Regelui James. În întreaga lume, oamenii comemorează deja publicarea Bibliei prin simpozioane, festivități, concerte, concursuri de cuvântări și altele. Membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli propun un alt mod pentru a marca această ocazie: prin dezvoltarea dragostei pentru Biblie în timp ce studiem viața și slujirea Salvatorului și cuvintele profeților și apostolilor din vechime.

„Cât de recunoscători trebuie să fim pentru Biblia sfântă”, spune vârstnicul Ballard. „Iubesc Biblia, învățăturile ei, lecțiile și spiritul ei... Iubesc

perspectivele și pacea care vin din citirea Bibliei.”²

Vârstnicul Jeffrey R. Holland din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli este de aceeași părere. „Noi iubim și respectăm Biblia”, a spus dânsul. „Ea este întotdeauna recunoscută prima în lucrările noastre canonice, în «lucrările noastre standard»”³. Dânsul ne amintește că restaurarea a avut loc datorită faptului că Joseph Smith a studiat Biblia și și-a exercitat credința în acea promisiune făcută în Iacov 1:5 că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor noastre.

Reamintind evenimentele care au pavat drumul către restaurare, vârstnicul Robert D. Hales din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli a vorbit cu recunoștință față de toți cei care au făcut posibilă traducerea și publicarea Bibliei. Datorită muncii lor, Biblia în versiunea King James a fost disponibilă fiecăruia pentru a o citi – și pentru că a fost disponibilă lui Joseph Smith, adevărata Biserică a fost restaurată pe pământ. „Este vreo mirare că Biblia în versiunea King James este Biblia în limba engleză aprobată pentru Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă?”, a întrebat vârstnicul Hales.⁴

„Trebuie să ne amintim de nenumărații martiri care au știut de puterea [Bibliei] și care și-au dat viața ca noi să putem fi capabili să găsim înăuntrul cuvintelor ei calea spre fericirea veșnică și pacea împărăției Tatălui Ceresc”, a spus vârstnicul Ballard.⁵

Președintele Boyd K. Packer, președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a împărtășit o povestire despre faptul că a văzut o Biblie a unei familii veche de sute de ani și a găsit un citat pe pagina de titlu care spunea: „Cea mai bună tipărire a Bibliei este să fie bine întipărită în inimile cititorilor”.⁶ Dânsul a continuat cu următorul pasaj din scripturi: „Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii” (2 Corinteni 3:2).

Cunoscând și îndrăgind Biblia și textele ei scripturale care o însoțesc, noi putem arăta aprecierea noastră și ne putem bucura de binecuvântările restaurării Evangheliei.

„Gândiți-vă la cât de mari sunt binecuvântările noastre datorită faptului că avem Biblia Sfântă și circa 900 de pagini suplimentare de scriptură”, a spus vârstnicul D. Todd Christofferson. „Să ne ospătam în mod continuu din cuvintele lui Hristos care ne vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le facem.”⁷ ■

NOTE

1. M. Russell Ballard, „Miracolul sfintei Biblii”, *Liahona* și *Ensign*, mai 2007, p. 80.
2. M. Russell Ballard, *Liahona* și *Ensign*, mai 2007, p. 81.
3. Jeffrey R. Hollad, „Cuvintele mele... niciodată nu se opresc”, *Liahona* și *Ensign*, mai 2008, p. 92.
4. Robert D. Hales, „Pregătirea pentru restaurare și a Doua Venire: Mâna Mea va fi deasupra ta”, *Liahona* și *Ensign*, noiembrie 2005, p. 90.
5. M. Russell Ballard, *Liahona* și *Ensign*, mai 2007, p. 80.
6. Boyd K. Packer, „Cartea lui Mormon: Un alt testament al lui Isus Hristos”, *Liahona*, ianuarie 2002, p. 73; *Ensign*, noiembrie 2001, p. 63.
7. D. Todd Christofferson, „Binecuvântările pe care ni le aduc scripturile”, *Liahona* și *Ensign*, mai 2010, p. 35.

Detaliu arhitectural al Templului Roma, Italia

„Fiecare templu este o casă a lui Dumnezeu, îndeplinind aceleași funcții și având aceleași binecuvântări și rânduieli”, a spus președintele Thomas S. Monson în sesiunea de duminică dimineață.

„Templul din Roma, Italia, este construit într-unul dintre locurile cele mai pline de istorie din lume, un oraș în care apostolii Petru și Pavel din vechime au predicat Evanghelia lui Hristos... Într-o zi din viitorul apropiat, cei credincioși din cetatea eternă vor primi personal rânduielile veșnice într-o casă sfântă a lui Dumnezeu.”

Vă împărtășesc dragostea mea pentru Salvator și pentru mărețul Său sacrificiu ispășitor pe care l-a înfăptuit pentru noi... Cred că niciunul dintre noi nu poate înțelege importanța deplină a ceea ce a făcut Hristos pentru noi în Ghetsimani, dar sunt recunoscător în fiecare zi din viața mea pentru sacrificiul Său ispășitor pe care l-a înfăptuit pentru noi”, a spus președintele Thomas S. Monson la încheierea celei de-a 181-a Conferințe Generale Anuale. „El a coborât sub toate lucrurile pentru a putea salva toate lucrurile. Făcând astfel, El Și-a dat viața, trecând dincolo de această viață muritoare. El ne-a salvat de la căderea lui Adam. Îi sunt recunoscător din adâncul sufletului meu. El ne-a învățat cum să trăim. El ne-a învățat cum să murim. El a făcut ca salvarea noastră să fie sigură.”